

VĂN HÓA PHẬT GIÁO
NHỮNG LỜI GỐC PHẬT DẠY
TẬP III

TU VIỆN CHƠN NHƯ

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

**VĂN HÓA PHẬT GIÁO
NHỮNG LỜI GỐC PHẬT DẠY**

**TẬP III
(BỘ MỚI)**

KINH SÁCH ĐẠO ĐỨC CỦA MỌI NGƯỜI

Phật lịch: 2548 - 2005

LỜI NÓI ĐẦU

Kho tàng văn hóa Phật Giáo rất tuyệt vời, thường là văn hóa thực tế, không mơ hồ, trừu tượng, ảo giác, không mê tín, dị đoan, v.v... nhưng lâu rồi chưa có người tu chứng triển khai đúng mức. Vì thế những lời dạy ấy gần như bị mai một, bị chôn vùi dưới lớp giáo lý Bà La Môn và những kiến giải tưởng giải của các Tổ sư học giả. Những kiến giải tưởng giải này biến giáo lý chân lý của Đức Phật thành giáo lý triết học siêu hình tưởng, ảo giác, trừu tượng và mê tín (Đại Thừa, Thiên Tông).

Hôm nay tôi triển khai những gì Đức Phật đã dạy ngày xưa, mà nay chúng tôi đã thực hành được, thấy biết đúng như thật.

Phật pháp không dối người, hễ tu thì thấy kết quả ngay liền - **“Pháp Ta không có thời gian đến để mà thấy...”**. Chỉ có những người tu sai, tu tập theo sự suy nghĩ của mình, không theo kinh nghiệm của người tu tập đã xong, do ỷ vào trình độ học thức có cấp bằng Cử nhân, Tiến sĩ, có danh tiếng,... rồi khi đọc trong kinh sách Phật tự cho mình hiểu thông suốt. Điều này đã chứng minh cho chúng ta thấy rằng: những nhà học giả xưa nay đã làm một việc rất sai lệch. Chưa tu chứng thì hiểu đúng được

gì về những lời dạy của Đức Phật. Tìm hiểu nghĩa lý của chữ nghĩa qua kiến giải, tưởng giải của mình, rồi áp dụng vào sự tu tập thì thật là điên đảo. Phần đông những người tu theo kiến giải đều rơi vào pháp ức chế tâm như chúng ta đã biết.

Những người tu tập rơi vào pháp ức chế tâm thì hay bị bệnh, bị điên khùng... thường tưởng nghĩ mình đã nhập Nhị Thiên, Tam Thiên và Tứ Thiên... nhưng khi xét lại thì Sơ Thiên còn chưa nhập được. Có nghĩa là, khi ngồi thiền thì không có vọng tưởng còn xả thiền ra thì đủ các thứ vọng tưởng. Tu như vậy gọi là tu tập thiền ức chế tâm.

Từ lâu người ta tu tập đều chịu ảnh hưởng của Đại Thừa Giáo nên thành có thói quen là nhiếp phục, ức chế ý thức cho hết vọng tưởng. Vì thế hiện giờ người tu tập rất khó dạy: Dạy xả tâm thì lại tu tập ức chế tâm; họ đi theo lối mòn của người xưa. Dạy một điều, tu tập một điều khác, nên kết quả giải thoát chỉ là số không.

Sau thời gian dài tu tập họ đều lọt vào thiền tưởng, từ đó sống phá giới luật, sống phi Phạm hạnh, nhất là Thánh hạnh độc cư, tâm phóng dật chạy tứ tung tìm gặp mọi người để nói chuyện; thường thích khoe khoang sự tu tập của mình chứng cái này, đạt cái kia; nhưng nhìn lại Thánh hạnh sống chẳng ra gì, trong khi Đức Phật dạy:

Giới sanh định. Vậy, giới sống chưa trọn vẹn mà có định là định gì đây?

Thưa các bạn! Định ấy có đúng như lời Phật không?

Xưa, Đức Phật dạy: Này các thầy Tỳ Kheo khi tu tập có những công đức gì đều nên im lặng như Thánh, duy chỉ có những điều lỗi lầm thì nên nói ra để mà sửa đổi, để mà ngăn và diệt...

Kính thưa các bạn! Khi các bạn về đây tu tập, dù một giờ, một phút hay nói ít nhất là một giây thì các bạn có nhớ lời dạy đầu tiên của Thầy chăng? - “Sống độc cư, không nên hội họp, không nên nói chuyện”.

Thấy các bạn sống chưa đúng Phạm hạnh, nhất là các bạn còn thích nói chuyện thì dù các bạn có tu pháp nào, tôi đều biết các bạn đã tu sai và tu tập như các bạn chỉ phí thời gian và uống phí cuộc đời, chẳng bao giờ các bạn tìm thấy sự giải thoát trong Phật Giáo.

Tứ Thánh Định là một loại thiên định của bậc Thánh, chứ không phải thứ phạm phu thiên như các bạn đã hiểu sai lạc theo kinh sách Đại Thừa kiến giải.

Tôi dạy các bạn tu tập ở đây, có trách nhiệm và bổn phận khi các bạn theo đúng lời dạy; nếu các bạn tu sai lời dạy thì tôi không có trách nhiệm và bổn phận. Giải thoát được thì các bạn nhờ, không giải

thoát thì các bạn chịu, đừng đổ thừa tại tu pháp môn của Thầy.

Thầy dạy các bạn ly dục ly ác pháp; sao các bạn không chịu ly mà lại tu pháp môn gì?

Thích nói chuyện, thì đừng đi nói chuyện, đó là ly dục; thích ngủ nghỉ thì đừng đi ngủ nghỉ, đó là ly dục; thích ăn uống phi thời thì đừng ăn uống phi thời, đó là ly dục... tu như vậy mới thật là tu; tu như vậy mới gọi là tu thiền. Cho nên Đức Phật dạy: **Ly dục ly bất thiện pháp nhập Sơ Thiền, do ly dục sanh hỷ lạc.** Con đường tu theo Đạo Phật đã xác định rõ ràng như vậy, cứ sao các bạn tu sai rồi bảo rằng Thầy dạy sai. Ai đúng, thưa các bạn? Khi rời khỏi Tu Viện, cái gì của các bạn cũng đều đúng, nhưng tâm các bạn có hết tham, sân, si, mạn, nghi chưa? Có làm chủ sanh tử luân hồi chưa? Còn Thầy cái gì cũng sai nhưng làm chủ được sanh, già, bệnh, chết và chấm dứt luân hồi.

Theo Thầy, có hai điều sai quan trọng cần lưu ý khi tu tập:

- 1- Thấy có chứng đắc mà không biết đó chỉ là trạng thái tưởng.
- 2- Tu ức chế tâm mà không biết.

Hai điều trên là hai điều tai hại nhất trong cuộc đời tu tập. Mọi người cứ tưởng dùng trí thông minh đọc kinh sách của Phật

là hiểu biết cách tu tập ngay liền. Sự thật không phải vậy. Nhận xét những người khi tu tập dựa vào kinh sách Đại Thừa và các kiến giải của các nhà học giả xưa và nay đã chứng minh cho chúng ta thấy rất rõ ràng: Đọc kinh sách Phật phát triển hiểu biết để lý luận tranh chấp hơn thua chơi, chứ tu tập không đi đến giải thoát gì cả. Cho nên, một bài kinh mà người hiểu như thế này, kẻ hiểu như thế kia. Hơn nữa, cũng một người, cùng một bài kinh mà năm nay hiểu như thế này, sang năm hiểu như thế khác. Do hiểu như vậy thì làm sao tu tập có kết quả đúng được.

Khi chú thích lời Phật dạy, tôi cố gắng giải thích như thế nào để giúp các bạn hiểu rõ pháp hành ly dục ly ác pháp, chứ không phải pháp hành ức chế tâm.

Lời dạy của Đức Phật cần phải hiểu rõ, hiểu đúng và rất chính xác thì khi hành pháp mới có kết quả. Tuy biết rõ nghĩa như vậy nhưng dùng từ để diễn đạt cho các bạn hiểu không sai lầm là một điều rất khó. Vì thế, tôi phải dùng những từ có sẵn trong kinh sách, bởi những từ này được mọi người biết nhiều hơn (phổ thông), mặc dù chưa hoàn toàn đúng nghĩa.

Tóm lại, khi tu tập, các bạn cần nên lưu ý mục đích của sự tu tập. Vậy mục đích của sự tu tập theo Phật Giáo là gì?

Mục đích tu tập theo Phật Giáo là chỗ bất động tâm trước các cảm thọ và các ác pháp, chứ không phải chỗ khinh an, hỷ lạc; chỗ Phật tánh; chỗ Cực lạc, Thiên đàng, Niết bàn; cũng không phải chỗ thiên định; cũng không phải chỗ giới luật; mà cũng không phải chỗ Tam Minh, lục thông...

Tâm bất động là tâm thanh thân, an lạc và vô sự. Tu hành mà không biết điểm quan trọng này thì dù có tu tập một ngàn kiếp cũng vẫn không có kết quả, mà còn có khi bị điên khùng vì rối loạn thần kinh.

Vậy các bạn hãy lắng nghe và đọc kỹ lại những lời Đức Phật đã dạy mà tôi đã chịu khó ghi ra để làm cuốn sách gối đầu nằm, để các bạn làm hành trang trên bước đường tu tập của các bạn. Nhận thấy những lời dạy này là rất quý báu, nên tôi cố gắng ghi ra đây để giúp những bạn nào hữu duyên với chánh pháp của Đức Phật.

Mong sao những lời dạy này đem đến cho các bạn một điều lợi ích thiết thực trên đường tu tập và sẽ thu ngắn thời gian, sớm được toại nguyện như ý.

Kính ghi,
Thích Thông Lạc
Tu Viện Chơn Như

1- THẬP NHỊ NHÂN DUYÊN

ĐỨC PHẬT DẠY:

Này Anandà, đừng nói thế! Đừng nói thế! Giáo lý duyên khởi này sâu xa, và có vẻ sâu xa hơn. Chính vì không hiểu rõ, không thâm nhập giáo lý này mà nhân loại trở nên như cuộn chỉ rối rắm, như ổ kiến rối, như cỏ babaja, không thể thoát ly khỏi khổ xứ, ác thú, địa ngục và sanh tử.

CHÚ GIẢI:

Con người trên hành tinh này khổ đau vì không thông hiểu sự kết hợp thành hình của vũ trụ, nên thường sống trong tưởng tri. Tưởng rằng: Thế giới này là do một Đấng Sáng Tạo hay một ông Ngọc Hoàng Thượng Đế tạo ra vũ trụ và vạn vật.

Họ cho rằng: Thế giới này là thế giới hữu hình, đang bị sự điều khiển, cai trị và xử phạt, hoặc ban thưởng do một thế giới vô hình khác. Đó là một sự giàu tưởng tượng của con người, chứ kỳ thực không phải như vậy. Trên đầu của loài người không có thế

giới siêu hình nào cai trị cả, mà chỉ có con người cai trị con người. Chỉ vì con người sống không có đạo đức, nên thường làm khổ mình, khổ người gây ra bao sự đau khổ và tang thương cho nhau, và làm bất an cho cuộc sống chung, v.v... Vì thế, con người phải tự đặt ra pháp luật để ngăn chặn những điều gây đau thương và tổn hại cho con người.

Thế giới quan của Phật Giáo không phải là một thế giới quan tưởng tri như mọi người đã tưởng và đang sống trong tưởng đó, và cái vũ trụ cũng không phải là một vũ trụ mênh mông vô tận, như con người đang cảm nhận và tư duy. Vì tưởng nghĩ nó mênh mông vô tận nên loài người đang cố công tìm kiếm và nghiên cứu để biết nó cho rõ ràng. Nhưng sức con người có hạn, còn vũ trụ là vô hạn, cho nên sự tìm tòi nghiên cứu để hiểu biết về vũ trụ phải có một thời gian dài vô tận. Mà con người với trí thức hữu hạn thì tôi tin rằng sự nghiên cứu tìm hiểu về vũ trụ thì cái hiểu biết đó chỉ như hạt cát giữa sa mạc. Nghiên cứu tìm hiểu vũ trụ mà không biết điểm khởi đầu cho sự tìm hiểu thì không bao giờ hiểu được nó. Từ khi có loài người cho đến ngày nay, con người không ngừng tìm hiểu vũ trụ, nhưng cuối cùng cũng chẳng ai hiểu gì nhiều về

vũ trụ cả, chỉ toàn là tướng tri, còn đang ở trong màn vô minh, đen tối.

Riêng thế giới quan của Phật Giáo là một thế giới quan rất thực tế trong cuộc sống của loài người. Qua cái nhìn thực tế ấy của Phật Giáo thì thế giới quan của Phật Giáo có 12 nhân duyên. Khi 12 nhân duyên này hợp lại thì thế giới thành hình. Thế giới thành hình thì sự khổ đau của muôn loài cũng theo đó mà có. Sự khổ đau này chính do bởi con người không hiểu rõ 12 nhân duyên. Do không hiểu rõ 12 nhân duyên này nên cho thế giới này là thật có. Có cả hữu hình và siêu hình.

Muốn thoát ra mọi sự khổ đau này thì người ta cần phải thấy và hiểu biết 12 nhân duyên này đúng như thật. Vì có thấy như thật thì người ta mới không còn sống trong điên đảo tưởng, điên đảo tâm, điên đảo kiến, điên đảo tình, v.v... nữa. Khi đã hiểu biết rõ 12 nhân duyên này thì tâm trí không còn rối rắm như cuộn chỉ, như cỏ babaja, v.v... Hãy nghe lời Đức Phật dạy ông Anandà: ***“Này Anandà, đừng nói thế! Đừng nói thế! Giáo lý duyên khởi này sâu xa và có vẻ sâu xa hơn. Chính vì không hiểu rõ, không thâm nhập giáo lý này, mà nhân loại trở nên như cuộn chỉ rối rắm, như ổ kiến rối, như***

cỏ babaja, không thể thoát ly khỏi khổ xứ, ác thú, địa ngục và sanh tử.”

Đúng vậy, chỉ vì con người không hiểu sự duyên hợp của 12 nhân duyên tạo thành thế giới này, nên sinh ra nhiều thứ điên đảo như trên tôi đã nói:

1/ Điên đảo tưởng có thế giới siêu hình.

2/ Điên đảo tưởng các pháp thế gian là chân thật, là có thật...

3/ Điên đảo tưởng có cái ta, có cái của ta và bản ngã của ta là chân thật có.

4/ Buồn vui, sầu khổ, giận hờn, thương ghét... là chân thật có.

5/ Bệnh đau là chân thật có.

6/ Vàng, bạc, ngọc, ngà, châu báu... là chân thật có.

Mọi vật trên thế gian này có được là do 12 duyên này hợp lại mà thành, khi 12 duyên này tan rã thì mọi vật trở về không. Nghĩa là trên thế gian này không có một vật thường còn. Không có một vật gì còn có. Nếu không có 12 duyên hợp thì thế gian này là trống không. Thế gian này trống không thì không thành là thế gian nữa. Cho nên khi thấu rõ 12 nhân duyên này thì người ta

biết mọi vật trên thế gian này không có vật gì thường hằng, bất di bất dịch cả. Vì thế, không có vật gì là ngã, là của ta và cũng không có vật gì là bản ngã của ta cả.

Khi hiểu được 12 nhân duyên như vậy, thì chúng ta không còn tham đắm và chấp trước một vật gì trên thế gian này nữa cả. Do không còn tham đắm và chấp trước một vật gì, thì tâm hồn chúng ta lúc nào cũng thanh thản, an lạc và vô sự. Tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự thì không còn tương ưng với dục và ác pháp thế gian nữa. Vì thế, con đường sinh tử luân hồi chấm dứt.

Thưa các bạn, lời dạy này có đúng chăng? Xin các bạn cần phải tư duy nhiều hơn nữa để thấu triệt lời dạy này. Khi đã thấu triệt lời dạy này thì các bạn có cần gì tu tập nữa đâu. Thấu triệt, có nghĩa các bạn đã hiểu như thật. Do hiểu thế giới duyên hợp này như thật thì tâm tham, sân, si của các bạn không còn nữa. Khi hiểu như thật thì các bạn còn tham cho ai đây? Phải không các bạn? Khi hiểu như thật thì các bạn sân cho ai đây? Khi hiểu như thật thì các bạn si, mạn, nghi, cho ai đây? Phải không các bạn?

Những người đang sống trên thế gian này mà muốn con đường sinh tử luân hồi

được chấm dứt thì phải thông hiểu và thấu suốt 12 nhân duyên, tức là thấu suốt thế giới quan của Phật Giáo. Thấu suốt được thế giới quan của Phật Giáo thì tâm hồn không còn tham đắm và chấp trước mọi vật trên thế gian này nữa, như tôi đã nói ở trên. Những người thấu suốt được như vậy thì lậu hoặc không còn, nên gọi là bậc A La Hán Duyên Giác.

Do sự thông hiểu tường tận thế giới quan của Phật Giáo như thật nên tâm tham đắm, dính mắc không còn. Tâm tham đắm dính mắc không còn thì lậu hoặc sẽ được quét sạch. Lậu hoặc sẽ được quét sạch thì chứng quả A La Hán ngay liền.

Thưa các bạn! Tại sao chỉ cần thông suốt lý 12 nhân duyên như thật là chứng quả A la Hán mà không thấy tu tập gì cả?

Thưa các bạn! Khi thông hiểu 12 nhân duyên như thật thì cuộc sống trong thế gian này không còn có nghĩa lý gì cả các bạn ạ! Chỉ thấy nó như là một cơn ác mộng mà thôi. Vì thế, danh, lợi, sắc, thực, thù không còn quan trọng với họ nữa, chỉ là những ảo giác, cám dỗ của nhân quả để dẫn dụ lôi cuốn chúng ta chìm đắm trong khổ đau và mãi mãi luân hồi muôn kiếp.

Mười hai nhân duyên này hợp tan tạo

nên hình hài của vạn hữu giống như sóng biển, chẳng có gì là hạnh phúc, an lạc, là êm ấm, đẹp đẽ cả. Cho nên người nào hiểu rõ được 12 nhân duyên này như thật thì họ buông bỏ vật chất tiền tài danh lợi trên thế gian này như ném bỏ một chiếc giày rách, một vật phế thải không còn dùng vào việc gì được cả. Do buông bỏ tất cả, không còn chút xíu nào tiếc rẻ, ngay cả thân tâm của họ mà họ cũng không còn tiếc.

Có một câu chuyện buông bỏ tuyệt vời: Trên núi cao thanh vắng vùng Hy Mã Lạp Sơn có một vị ẩn sĩ tu hành đã chứng quả A La Hán, được nhiều người biết đến, dù ở cách xa muôn ngàn vạn dặm, người ta vẫn tìm đến Ngài và cầu xin làm đệ tử. Ngài vui vẻ chấp nhận nhưng người này phải trèo lên mỏm đá cao cheo leo trên kia và dám nhảy xuống thì Ngài nhận làm đệ tử liền. Mãi đến nay chưa có người nào dám lao mình xuống vực thẳm. Đứng trên núi cao nhìn xuống vực thẳm, mà lao đầu xuống thì ai cũng ớn lạnh. Phải không các bạn?

Như vậy rõ ràng người ta chưa dám buông bỏ. Chưa dám buông bỏ là người ta còn thấy thân tâm này chân thật. Còn thấy thân tâm này chân thật là còn thấy vạn vật trong thế gian này là chân thật. Do còn thấy như vậy, nên các bạn muốn tu

giải thoát thì phải tu tập theo 37 phẩm trợ đạo. Người tu tập như vậy thì không phải là người giác ngộ 12 nhân duyên. Người giác ngộ 12 nhân duyên thì họ không tiếc rẻ một vật gì trên thế gian này, ngay cả thân mạng của họ, như trên tôi đã nói, thì tâm hồn họ như thế nào các bạn? Thanh thản an lạc vô sự các bạn ạ!

Khi họ buông xả sạch, không còn tiếc rẻ một vật gì ngay cả bệnh tật khổ đau nhức nhối trong thân, họ cũng buông bỏ chẳng hề sợ hãi, ưu tư và lo lắng nữa. Người ta buông bỏ như vậy thì tâm hồn của họ bất động. Phải không các bạn?

Khi tâm hồn họ bất động trước các ác pháp và các cảm thọ thì có 7 năng lực Giác Chi xuất hiện. Dù chưa tu tập Tứ Chánh cần, Định Niệm Hơi Thở, Định Vô Lậu, Định Chánh Niệm Tỉnh Giác, Tứ Niệm Xứ và Thân Hành Niệm mà chỉ cần giác ngộ 12 nhân duyên thì tâm trạng của chúng ta cũng giống như tâm trạng tu tập Tứ Niệm Xứ vậy.

Do viên mãn tu tập Tứ Niệm Xứ mà chúng ta nhập các định và thực hiện Tam Minh dễ dàng. Còn ở đây chúng ta chỉ giác ngộ 12 nhân duyên, buông xả sạch vật chất thế gian thì tâm trạng chúng ta cũng giống

như người tu Tứ Niệm Xứ, do đó chúng ta cũng nhập các định và thực hiện Tam Minh dễ dàng.

Như vậy, người tu tập Tứ Niệm Xứ chứng quả vô lậu A La Hán, thì người giác ngộ 12 nhân duyên cũng chứng quả vô lậu A la Hán như nhau. Họ cũng đầy đủ Tứ Như Ý Túc và cũng chấm dứt tái sinh luân hồi như nhau.

Cho nên Đức Phật dạy: *Này Anandà, đừng nói thế! Đừng nói thế! Giáo lý duyên khởi này sâu xa và có vẻ sâu xa hơn. Chính vì không hiểu rõ, không thâm nhập giáo lý này mà nhân loại trở nên như cuộn chỉ rối rắm, như ổ kiến rối, như cỏ babaja, không thể thoát ly khỏi khổ xứ, ác thú, địa ngục và sanh tử.* Xem thế chúng ta mới thấy 12 nhân duyên là một pháp môn quan trọng vô cùng. Cho nên bước vào chân lý thứ nhất của Đạo Phật Ngài đã xác định Đời Là Khổ.

Vì các pháp trên thế gian này là do các duyên hợp mà thành, có pháp nào chân thật đâu? Thế mà mọi người không chịu buông bỏ xuống. Ôi! Con người quá điên đảo, ngu si cứ lao đầu vào ảo ảnh mà cho rằng: các pháp như thật có. Chân thật có, sao lại nay còn, mai mất? Chân thật hạnh

phúc, an lạc sao lại nay hạnh phúc, an lạc mà mai lại khổ đau, buồn rầu? Vì không hiểu biết các pháp do duyên hợp tạo thành, nên rối rắm như cuộn chỉ; lầm chấp cho các pháp là thật có, nên để rồi phải chịu khổ đau như loài thiêu thân thấy ánh sáng lao đến để tìm hạnh phúc.

Chánh pháp của Phật đây rồi! Thế có ai biết! Biết sao các bạn không dám buông bỏ xuống? Có buông bỏ xuống thì các bạn mới thấy rõ đâu là ảo ảnh của hạnh phúc và đâu là chân thật của hạnh phúc!

2- ĐOẠN TẬN LẬU HOẶC

LỜI PHẬT DẠY

- 1- *Hộ trì các căn*
- 2- *Tiết độ ăn uống*
- 3- *Chú tâm tỉnh giác*

CHÚ GIẢI:

Có ba pháp đoạn tận lậu hoặc. Vậy lậu hoặc là gì? Lậu hoặc là sự khổ đau của con người. Ba pháp đoạn tận lậu hoặc tức là ba

pháp đoạn tận sự khổ đau của con người.
Vậy ba pháp môn này là gì? Ba pháp là:

- 1- Hộ trì các căn
- 2- Tiết độ ăn uống
- 3- Chú tâm tỉnh giác

❖ Hộ trì các căn

Hộ trì các căn như thế nào?

Hộ trì các căn là một pháp môn để giữ gìn mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý, để tâm ly dục ly ác pháp, để tâm tuôn trào tất cả nghiệp chướng do từ lâu luân tập. Hộ trì các căn là một pháp trong nhóm của pháp môn độc cư. Độc cư chia ra làm ba nhóm:

a- Nhóm thứ nhất là độc cư thuộc về thân, còn gọi là an trú b- Nhóm thứ hai là độc cư thuộc về ý, còn gọi là độc trú.

c- Nhóm thứ ba là độc cư thuộc về sáu căn, gọi là phòng hộ sáu căn, còn gọi là hộ trì các căn. Hộ trì các căn tức là dùng pháp như lý tác ý để giữ gìn mắt, tai, mũi, miệng, thân và ý.

Độc cư thuộc về thân thì phải sống một mình nơi thanh vắng, yên tĩnh, không thích hội họp, không thích nói chuyện, không thích kết bè, kết bạn, thường an trú

nơi thân hành.

Độc cư về tâm thì phải tập luyện giữ gìn tâm vắng lặng, tịch chiếu, nên thường tác ý: **“Tâm phải thanh thản, an lạc và vô sự”**. Độc cư về tâm thuộc về pháp môn Tứ Niệm Xứ.

Độc cư thuộc về sáu căn thì khi đi, đứng, nằm, ngồi đều phải tác ý nhắc các căn phải quay vào trong thân. Ví dụ: Mắt phải nhìn bước đi; tai phải lắng nghe bước đi; mũi phải ngửi bước đi; miệng phải cảm vị bước đi; thân phải cảm nhận bước đi; ý phải ý thức từng bước đi.

Tóm lại độc cư là pháp phòng hộ sáu căn đệ nhất pháp của Phật. Rèn luyện và trau dồi nó thì chúng ta sẽ có một ý chí kiên cường, một nghị lực dũng mãnh, nó cũng là pháp môn bí quyết thành tựu viên mãn Tứ Niệm Xứ để thực hiện Tứ Thánh Định. Đó là pháp thứ nhất đoạn tận khổ đau, nếu các bạn siêng năng tu tập và sống cho đúng Phạm hạnh thì quả vị A La Hán không phải còn khó khăn nữa.

❖ **Tiết độ ăn uống**

Tiết độ ăn uống như thế nào? Tiết độ trong ăn uống thì không được ăn uống phi thời. Ăn ngày một bữa, không ăn uống lặt

vật.

Tiết độ trong ăn uống là pháp môn ly dục đệ nhất. Người ăn ngày một bữa, tâm dục ít. Tâm dục ít thì ít bệnh tật khổ đau; tâm dục ít thì ít ham muốn; tâm dục ít thì dễ lìa xa ngũ dục lạc; tâm dục ít thì thích sống độc cư, trầm lặng; tâm dục ít thì ít hôn trầm, thù miên, vô ký?

Tiết độ trong ăn uống, chúng ta có nhiều thì giờ rảnh rang, tâm hồn lại dễ thanh thản, an lạc và vô sự. Người ăn ngày một bữa dễ hòa nhập vào đời sống của chư Phật, chư Hiền Thánh Tăng, tức là tương ưng với chư Phật, chư vị A La Hán, v.v...

Tóm lại hạnh ăn uống có tiết độ là một Thánh đức hạnh của bậc lìa xa ngũ dục thế gian, là của những bậc đã xa lìa mọi sự ràng buộc triền phược, kiết sử của thế gian, là bậc giải thoát.

❖ Chú tâm tỉnh giác

Chú tâm tỉnh giác như thế nào? Chú tâm tỉnh giác là pháp môn nương vào thân hành niệm nội và ngoại tu tập như:

1/ Chánh Niệm Tỉnh Giác.

2/ Mười tám đề mục Định Niệm Hơi Thở.

3/ Thân Hành Niệm.

Đó là những pháp chú tâm tỉnh giác đệ nhất của Phật Giáo. Nếu ai tu đúng thì tỉnh giác rất cao, tỉnh giác trong cuộc sống hằng ngày, có việc gì xảy đến, đều hóa giải một cách dễ dàng, có nghĩa là đẩy lui các chướng ngại pháp một cách dễ dàng. Còn nếu ai tu sai thì bị ức chế tâm, sinh ra các trạng thái tưởng và có thể rối loạn thần kinh, hoặc đứt mạch mao phế quản trong phổi khiến khạc ra máu, v.v...

Tóm lại ba pháp môn đoạn tận lậu hoặc này, nếu ai quyết tâm tu tập tìm cầu sự làm chủ sinh, già, bệnh, chết và chấm dứt luân hồi thì phải kiên trì sống và tu tập ba pháp môn này. Luôn lúc nào cũng phải nhớ hộ trì các căn tức là phải sống độc cư. Đồng thời sống độc cư thì phải sống đúng cách ăn uống phải tiết độ, không được ăn uống phi thời. Như vậy cũng chưa đủ, hằng ngày phải siêng năng tu tập Chánh niệm tỉnh giác trong mỗi niệm của tâm, trong mỗi hành động của thân, để hoá giải từng tâm niệm, từng ác pháp. Có sống và tu tập đúng ba pháp môn trên như vậy thì sự đau khổ sẽ chấm dứt, lậu hoặc sẽ không còn. Cho nên các bạn cần phải thông suốt ba pháp môn này. Ba pháp môn này là ba pháp môn đoạn tận lậu hoặc tuyệt vời, mà

không còn có một phương pháp nào hơn được.

3- CĂN TU TẬP

LỜI PHẬT DẠY

- 1- *Tín căn cần tu tập Tứ Chánh Căn*
- 2- *Tấn căn cần tu tập Tứ Chánh Căn*
- 3- *Niệm căn cần tu tập Tứ Niệm Xứ*
- 4- *Định căn cần tu tập Tứ Thánh Định*
- 5- *Tuệ căn cần tu tập Tam Minh*

CHÚ GIẢI:

Ở đây Đức Phật dạy có năm căn cần phải tu tập. Vậy năm căn là gì? Năm căn là năm cột gờ vững chắc trên đường tu tập đi đến giải thoát hoàn toàn. Năm căn gồm có:

- 1/ Tín căn
- 2/ Tấn căn
- 3/ Niệm Căn
- 4/ Định căn

5/ Tuệ căn

❖ Tín căn

Tín căn nghĩa là gì? Tín là lòng tin; căn là cội gốc. Vậy tín căn có nghĩa là cội gốc của lòng tin. Muốn có được cội gốc của lòng tin thì phải tu tập pháp môn Tứ Chánh Cần.

Tứ Chánh Cần là phương pháp tu tập ngăn và diệt các ác pháp, để rồi luôn sống và tăng trưởng trong các thiện pháp. Đó là một phương pháp chứng nghiệm kết quả thực tế giải thoát ngay liền tức thời. Vì tu tập có kết quả giải thoát ngay liền nên mọi người bắt đầu tu theo Phật Giáo là tin tưởng ngay giáo pháp này. Tin tưởng ngay giáo pháp này là cội gốc của lòng tin (tín căn).

Muốn được vậy, thì hằng ngày chúng ta nên sống trong chánh kiến, chánh tư duy, chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng. Có sống được như vậy, thì chúng ta ngăn và diệt được ác pháp, khiến cho tất cả ác pháp không tác động vào thân, tâm chúng ta được. Khi ác pháp không tác động vào thân, tâm chúng ta được thì đó là một trạng thái bất động tâm. Trạng thái bất động tâm là một trạng thái giải thoát, tương ứng với chư Phật và A La hán. Khi tu tập đạt được

kết quả như vậy, đó là cội gốc của lòng tin. Cội gốc của lòng tin tức là tín căn.

Như vậy, muốn có tín căn thì cần phải tu tập Tứ Chánh Cần, nói cách khác cho dễ hiểu hơn, là muốn có niềm tin sâu với Phật Pháp thì phải tu tập Tứ Chánh Cần. Tu tập Tứ Chánh Cần tức là tu tập lòng tin với Phật Giáo.

Bởi vì tu tập Tứ Chánh Cần là có kết quả giải thoát ngay liền, như trên tôi đã nói, khiến cho thân, tâm sống thanh thản, an lạc và vô sự, không còn phiền não, khổ đau hay giận hờn, thương ghét, v.v... Có tu tập được như vậy thì mới có lòng tin sâu sắc. Cho nên lòng tin của Phật Giáo không phải là lòng tin suông, không phải là lòng tin trong mơ mộng ảo tưởng, không phải lòng tin mù quáng, không phải lòng tin trong mơ hồ, trừu tượng, ảo giác mà tin bằng cách chứng nghiệm chân thật mình đã cảm nhận được tâm giải thoát thật sự, có nghĩa là tâm mình đã lìa tham, sân, si, mạn, nghi thật.

Lòng tin của Đạo Phật là lòng tin chân thật. Tin một điều gì thì điều đó phải có thật, phải được chứng nghiệm bằng mắt thấy, tai nghe và cảm nhận được một cách rõ ràng, chứ không phải lòng tin hồ đồ

như tin có cõi Trời, có linh hồn, có ma, có quỷ, có cõi Cực Lạc, Thiên Đàng, có Thần, Thánh, có đại ngã, tiểu ngã, có Phật tánh, v.v... Tin như vậy là mê tín, là lạc hậu; tin mà không căn cứ vào đâu cả; tin mà không có bằng chứng cụ thể. Đó là tin trong mê muội, trong vô minh, trong ngu si, trong mù quáng; tin trong không trí tuệ, v.v... Tin như vậy không thể gọi là tín căn.

Cho nên Đức Phật dạy: Muốn có cội gốc lòng tin, thì phải tu tập Tứ Chánh Cần. Tu tập Tứ Chánh Cần tức là tu tập lòng tin Phật Giáo. Tin một điều được thấy, hiểu, biết và cảm nhận có thật.

❖ Tấn căn

Tấn căn nghĩa là gì? Tấn là tinh tấn, siêng năng; căn là cội gốc. Vậy tấn căn có nghĩa là cội gốc của lòng tinh tấn, siêng năng. Vậy muốn có được cội gốc tinh tấn, siêng năng thì phải tu tập pháp môn gì? Ở đây Đức Phật dạy: phải tu tập Tứ Chánh Cần. Tại sao Tứ Chánh Cần giúp cho chúng ta tu tập siêng năng?

Bởi Tứ Chánh Cần là một pháp môn mang đến cho chúng ta có một đời sống giải thoát, đem đến cho chúng ta có sự an vui thật sự ngay liền, một kết quả cụ thể rõ ràng, mà không thể ai phủ nhận được.

Ví dụ1: Một nhà nông làm ruộng, có làm ruộng là có lúa ăn. Vì có lúa ăn nên nhà nông siêng năng làm.

Ví dụ 2: Tâm tôi có tham, tôi biết tâm tôi có tham. Tham là một ác pháp, ác pháp sẽ đem đến cho tâm tôi khổ đau, không được an vui. Do biết như vậy, tôi liền tác ý diệt ác pháp. Khi diệt ác pháp xong, tâm tôi không còn tham nữa. Tâm không còn tham nữa là tâm giải thoát, là hết khổ đau. Do kết quả giải thoát an vui thật sự như vậy, nên chúng tôi rất hoan hỷ siêng năng, tinh tấn tác ý để ngăn và diệt những ác pháp hằng ngày. Nhờ có tác ý ngăn và diệt ác pháp, nên ác pháp không tác động vào thân tâm được. Vì thế, chúng tôi luôn luôn được sống trong sự thanh thản, an vui và hạnh phúc. Do sự tu tập có lợi ích thiết thực như vậy cho đời sống nên chúng tôi siêng năng tu tập. Cũng như làm ăn có khá giả, nên chúng tôi siêng năng làm ăn. Phải không các bạn?

Vì được kết quả lợi ích như vậy, dù không muốn siêng năng thì cũng phải siêng năng. Nhưng muốn siêng năng, tinh cần thì chỉ có tu tập Tứ Chánh Cần. Tứ Chánh Cần là cội gốc siêng năng, tinh tấn. Do vậy Đức Phật dạy: Tấn căn cần tu tập Tứ Chánh Cần.

❖ Niệm căn

Niệm căn nghĩa là gì? Niệm là những hành động nơi thân của chúng ta, căn là cội gốc. Vậy niệm căn có nghĩa là cội gốc niệm nơi mỗi hành động của thân chúng ta. Có người hiểu sai lầm niệm là ý niệm, tâm niệm, nên vì thế mới có pháp môn niệm Phật, niệm tâm, niệm chú, niệm không, v.v... Vậy muốn có được cội gốc niệm chân chánh, thì phải tu tập pháp môn Tứ Niệm Xứ.

Chữ Niệm thông thường người ta hiểu nghĩa như: hồi niệm, ức niệm hay ý thầm thầm niệm... Nam mô A Di Đà Phật hay Nam mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật như trên tôi đã nói.

Theo quan niệm của Đạo Phật, chữ niệm có nghĩa là hành động của thân. Quan niệm nghĩa như vậy, là để nương vào thân hành của mình, xả tâm ly dục ly ác pháp. Cho nên mỗi hành động của thân là mỗi niệm xả tâm. Như vậy mỗi niệm thân hành xả tâm như thế nào?

Để trả lời câu hỏi này, tôi lấy thân hành hơi thở làm niệm xả tâm.

Ví dụ: ***Quán ly tham tôi biết tôi hít vô, quán ly tham tôi biết tôi thở ra.*** Câu

này trong kinh Xuất Tức Nhập Tức dạy. Tôi xin cho một câu tác ý xả tâm khác để dễ hiểu hơn: ***Tâm phải đoạn diệt tham, sân, si tôi biết tôi đang thở.*** Đó là dùng niệm thân hành nội xả tâm.

Thưa các bạn! Đọc đến đây, các bạn có thể nhận ra pháp hành của Phật Giáo không giống các pháp hành của ngoại đạo Bà La Môn, Đại Thừa, Thiên Tông, Mật Tông, Tịnh Độ Tông và Nam Tông, v.v...

Đạo Phật là đạo diệt ngã, xả tâm, ly dục, ly ác pháp, nên ngoại đạo và các nhà học giả không thể hiểu được nghĩa này. Vì thế, mới có sản xuất ra những pháp ức chế tâm như: Sở tức quan, Quán niệm hơi thở, Minh Sát Tuệ, Niệm Phật, Tụng kinh, Trì chú, ngồi thiền Công Án, Tham Thoại Đầu, chần trâu, tri vọng, v.v...

Muốn có được niệm căn thì trên Tứ Niệm Xứ phải ngăn ác diệt ác pháp bằng niệm thân hành. Vì thế Đức Phật dạy: Niệm căn cần tu tập Tứ Niệm Xứ. Chỉ có Tứ Niệm Xứ mới tu tập được niệm căn, ngoài Tứ Niệm Xứ không đâu có chánh niệm, vì chánh niệm là Tứ Niệm Xứ.

Thưa các bạn! Bây giờ các bạn đã rõ: Niệm căn là Tứ Niệm Xứ; Tứ Niệm Xứ là chánh Niệm của Phật Giáo. Như vậy các

bạn không còn lầm lạc pháp của Phật và pháp của ngoại đạo. Phải không các bạn?

Thân Hành Niệm là một niệm có sẵn trong thân hành. Vì thế người tu hành cần nương vào đó mà tu tập chứ đừng tự đặt ra niệm khác mà làm sai lạc Phật pháp. Ngoài thân hành ra mà dùng niệm khác mà tu tập thì chẳng khác nào lấy đá đè cỏ, nên nó không thể thành cội gốc niệm căn được.

❖ Định căn

Định căn nghĩa là gì? Định là sự bất động nơi thân và tâm của chúng ta, căn là cội gốc. Vậy định căn có nghĩa là nơi cội gốc im lặng, bất động của thân tâm. Có người hiểu sai lầm định căn là tâm không vọng tưởng nên cố tu tập ức chế tâm, khiến cho tâm không có niệm khởi như Thiền Đông Độ, Đại Thừa... Hiểu Phật pháp một cách sai lệch, nên họ dùng ý niệm, tâm niệm để tu tập. Vì thế mới có pháp môn niệm Phật, niệm tâm, niệm chú... Vậy muốn có được cội gốc định thì phải tu tập pháp môn Tứ Thánh Định, như trên Đức Phật đã dạy: Định căn cần tu tập Tứ Thánh Định. Vậy tu tập Tứ Thánh Định như thế nào?

Khi nào chúng ta tu tập viên mãn Tứ Niệm Xứ, có nghĩa là lúc bấy giờ tâm chúng

ta bất động trước các pháp và các cảm thọ, vì nó đã lìa dục và bất thiện pháp. Nhờ lìa dục và bất thiện pháp nên trong nội tâm có bảy năng lực Giác Chi. Khi biết tâm có đủ bảy Giác Chi thì dùng nó mà tu tập Tứ Như Ý Túc.

Muốn tu tập Tứ Như Ý Túc thì đầu tiên chúng ta phải tu tập Định Như Ý Túc. Tu tập Định Như Ý Túc thì dùng năng lực Trạch Pháp Giác Chi ly dục ly ác pháp nhập Sơ Thiên. Đó là một loại định đầu tiên trong Tứ Thánh Định. Ở đây tôi xin lưu ý các bạn, hầu hết các nhà học giả xưa và nay đều hiểu lầm lạc về Sơ Thiên, cho Sơ Thiên là khi nhiếp tâm không niệm khởi là nhập Sơ Thiên. Đó là hiểu sai nên sau này không còn có người nhập được Tứ Thánh Định nữa; đó là cái hiểu sai của người xưa mà sau này con đường nhập vào Tứ Thánh Định đã bị lấp mất. Do hiểu sai, tu tập sai nên người sau làm mất dấu vết của Phật và chúng Thánh Tăng đi.

Khi nhập được Sơ Thiên xong là chúng ta đã có cội gốc chánh định (định căn). Bây giờ chúng ta mới có định thật sự; còn chưa nhập được Sơ Thiên thì chúng ta chưa có cội gốc định. Chưa có cội gốc định thì làm sao nhập định được? Vậy mà có người võ ngực xưng tên mình đã nhập Sơ Thiên,

Nhị Thiên, Tam Thiên, Tứ Thiên... Thật là buồn cười cho những người ngu mà không biết mình ngu.

Muốn nhập Tứ Thánh Định thì phải có đủ bảy năng lực của Giác Chi. Có đủ bảy năng lực Giác Chi thì mới tu tập Định Như Ý Túc. Có tu tập Định Như Ý Túc thì mới nhập được Sơ Thiên, chứ đâu phải muốn nhập Sơ Thiên là lúc nào cũng nhập được. Muốn nhập Sơ Thiên phải có đủ điều kiện của Chánh Niệm. Nếu Chánh Niệm tu tập chưa đủ điều kiện thì không bao giờ nhập được Sơ Thiên. Cho nên chúng ta phải hiểu Tứ Niệm Xứ chưa viên mãn thì đừng nói đến Sơ Thiên, Nhị Thiên...

Muốn lên một từng bậc định cao hơn là phải nhập cho được Nhị Thiên. Muốn nhập Nhị Thiên phải dùng năng lực Trạch Pháp Giác Chi tu tập Định Như Ý Túc xả trạng thái Sơ Thiên; khi nào xả hết trạng thái Sơ Thiên thì mới nhập được Nhị Thiên và tiếp tục nhập các định cao hơn thì cũng phải dùng năng lực Trạch Pháp Giác Chi và Định Như Ý Túc để xả và nhập định. Do có Trạch Pháp Giác Chi nên Đức Phật dạy: Nhập Sơ Thiên, Nhị Thiên, Tam Thiên và Tứ Thiên không có khó khăn, không có mệt nhọc, không có phí sức.

Trên đây là những pháp môn tu tập tạo ra cội gốc định (định căn) chân chánh của Phật Giáo tức là Tứ Thánh Định. Nếu ai tu khác không đúng những pháp môn trên đây là tu tập theo tà thiên, tà định, chứ không phải là chánh định của Phật Giáo.

Định căn là cội gốc của thiên định. Ngoài Tứ Thánh Định ra, đi tìm cội gốc thiên định thì không bao giờ có thiên định. Tại sao vậy?

Tại vì thiên định của Đạo Phật nhắm vào sự làm chủ sanh, già, bệnh, chết, chuyển hóa nhân quả, chấm dứt luân hồi; chứ không phải là những loại thiên định nhắm vào thần thông, phép thuật, biến hóa, tàng hình để lừa đảo mọi người như của ngoại đạo. Bởi vậy muốn có cội gốc thiên định này thì Tứ Thánh Định cần phải tu tập. Do đó Đức Phật thường nhắc nhở các đệ tử của mình: Định căn cần tu tập Tứ Thánh Định.

❖ Tuệ căn

Tuệ căn nghĩa là gì? Tuệ là những hành động tâm thức của chúng ta; căn là cội gốc. Vậy tuệ căn có nghĩa là cội gốc trí tuệ nơi tâm thức. Có người hiểu sai lầm trí tuệ là ý thức, là sự hiểu biết của ý thức và còn cho sự hiểu biết của ý thức là trí tuệ. Vì thế mới có pháp môn định, tuệ song tu. Sự

thật định chưa có thì làm sao có tuệ. Vậy mà định, tuệ song tu thì thật là điên đảo.

Theo quan niệm của Phật Giáo thì ý thức không thể gọi là trí tuệ, mà gọi là tri kiến, bởi vì sự hiểu biết của ý thức còn bị giới hạn trong không gian và thời gian. Ngược lại trí tuệ của Phật Giáo thì vượt khỏi không gian và thời gian. Trí tuệ vượt không gian và thời gian thì chỉ có trí tuệ Tam Minh. Như vậy muốn có trí tuệ Tam Minh thì phải tu tập Tam Minh. Do đó Đức Phật dạy: ***Tuệ căn căn tu tập Tam Minh.***

Muốn có trí tuệ căn bản của Phật Giáo thì phải tu tập Tam Minh như trên tôi đã nói. Vậy tu tập Tam Minh như thế nào? Muốn tu tập Tam Minh thì phải nhập Tứ Thánh Định; muốn nhập Tứ Thánh Định thì phải tu tập Tứ Niệm Xứ; muốn tu tập Tứ Niệm Xứ thì phải tu tập Tứ Chánh Cần; muốn tu tập Tứ Chánh Cần thì phải tu tập bốn loại định:

1/ Định Chánh Niệm Tỉnh Giác

2/ Định Vô Lậu

3/ Định Sáng Suốt

4/ Định Niệm Hơi Thở

Định Niệm Hơi thở gồm có 18 đề mục:

- 1- Hít, thở
- 2- Dài, ngắn
- 3- Cảm giác toàn thân
- 4- An tịnh thân hành
- 5- Cảm giác toàn tâm
- 6- An tịnh tâm hành
- 7- Quán thân vô thường
- 8- Quán thọ vô thường
- 9- Quán tâm vô thường
- 10- Quán các pháp vô thường
- 11- Quán ly tham
- 12- Quán ly sân
- 13- Quán từ bỏ tâm tham
- 14- Quán từ bỏ tâm sân
- 15- Quán đoạn diệt tâm tham
- 16- Quán đoạn diệt tâm sân
- 17- Quán tâm định tĩnh
- 18- Với tâm giải thoát

Trên đây là những pháp cần tu tập để

đạt được Tam Minh hay nói cách khác, trên đây là những pháp tu Tam Minh.

Các bạn nên nhớ kỹ trí tuệ Tam Minh là tuệ căn của Phật Giáo. vì thế Đức Phật dạy: ***Giới sinh định, định sinh tuệ***. Vậy giới luật các bạn có nghiêm chỉnh chưa? Giới luật chưa nghiêm chỉnh mà tu thiền định thì thiền định đó là thiền ảo tưởng các bạn có biết chăng?

Cho nên các vị có thấy ngoại đạo Đại Thừa tu tập có Tam Minh chưa? Hay chỉ tu danh, tu lợi, tu chùa to, Phật lớn, tu đau, tu bệnh, tu nằm la liệt, tu trở thành điên khùng mất trí, v.v...

Người tu theo Phật Giáo chưa có trí tuệ Tam Minh thì chưa được xem là người có trí tuệ, chỉ là tri kiến giải thoát. Tri kiến giải thoát là nhờ có giới luật. Nếu tri kiến không có giới luật thì tri kiến ấy là tri kiến phàm phu, tri kiến vô minh, hay nói cho rõ hơn là tri kiến dục ngu si. Thứ tri kiến này không được gọi là tuệ căn. Cho nên tuệ căn ở đâu là Tam Minh ở đó, tuệ căn là cội gốc của Tam Minh, Tam minh là pháp tu của tuệ căn, tuệ căn làm thanh tịnh Tam Minh, Tam Minh làm thanh tịnh tuệ căn.

4- PHẢI TỰ CỨU MÌNH

LỜI PHẬT DẠY

Các con phải chuyên cần, tinh tấn, Như Lai chỉ là người vạch ra con đường. Các con hãy tự mình cải thiện, tự mình đoạn diệt ác pháp và lòng ham muốn và tự mình vươn lên sống toàn thiện. Đó là các con đã tự mình cứu mình ra khỏi tai ương hoạn nạn khổ đau của cuộc đời này.

CHÚ GIẢI:

Các bạn có nghe chăng những lời Phật dạy? Tiếng nói của Ngài từ ngàn xưa còn vang vọng mãi trong lòng của mọi người cho đến ngày nay:

Các con phải chuyên cần, tinh tấn, Như Lai chỉ là người vạch ra con đường. Các con hãy tự mình cải thiện, tự mình đoạn diệt ác pháp và lòng ham muốn và tự mình vươn lên sống toàn thiện. Đó là các con đã tự mình cứu mình ra khỏi tai ương hoạn nạn khổ đau của cuộc đời này.

Thưa các bạn! Lời dạy trên đây là lời

dạy tâm huyết của một người cha lành thân thương, lúc nào cũng xem chúng sanh như con một. Lời dạy này chính là phương pháp tu tập thiền định của Đạo Phật. Chúng ta tu tập thiền định cần lưu ý.

Từ xưa đến nay Đại Thừa, Thiên Tông và tất cả các tôn giáo khác đều không có dạy chúng ta tu tập thiền định xả tâm như vậy. Chỉ có Phật Giáo mới có những phương pháp tu tập thiền định xả tâm, khiến cho người tu thiền định nhận ngay ra kết quả giải thoát nơi tâm mình rất cụ thể và rõ ràng. Thứ nhất Đức Phật dạy: chuyên cần, tinh tấn, tức là phải bền chí siêng năng không lúc nào biếng trễ, phải luôn luôn hăng hái sửa đổi cải thiện những tính ác của mình và luôn luôn làm những điều lành, đoạn diệt những điều dữ và lòng ham muốn của mình. Đúng như lời Phật đã dạy: Các con hãy tự mình cải thiện, tự mình đoạn diệt ác pháp và lòng ham muốn. Nếu không tự mình nỗ lực, khắc phục mình sống toàn thiện thì chẳng có ai giúp mình vươn lên được con đường thoát khổ này. Vì thế Đức Phật khuyên chúng ta: ***Hãy tự mình vươn lên sống toàn thiện, đó là các con đã tự mình cứu mình ra khỏi tai ương hoạn nạn khổ đau của cuộc đời này.*** Đúng vậy, con đường thoát khổ này không có ai

giúp mình được, chỉ có chính mình phải tự siêng năng tu tập, phải tự sửa mình...

Phàm làm người ai cũng đều có những lỗi lầm; có những lỗi lầm nhưng biết sửa mình, biết cải hối, biết làm cho mình sống thiện, biết sửa sai những điều ác để trở thành sống trong những điều thiện. Từ những người xấu trở thành những người tốt đều là những người biết cải hối, ăn năn. Biết xấu hổ với những việc làm ác của mình thì người ấy sẽ trở thành người thiện, người tốt, người có ích lợi cho mình, cho người, cho xã hội, v.v...

Lời khuyên dạy trên đây của Đức Phật là một lời nói quý báu vô giá, không thể lấy một vật gì trên thế gian này mà so sánh được với những lời dạy này vì lời dạy này được áp dụng sẽ mang đến cho chúng ta một cuộc sống an vui và hạnh phúc nhất trên thế gian này.

5- TỈNH THỨC

LỜI PHẬT DẠY

Hãy luôn tỉnh thức để sống trong chánh niệm thì mới có cuộc sống chân chánh an lành, thanh thản và hạnh phúc.

CHÚ GIẢI:

Lời dạy trên đây rất cô đọng, ngắn gọn, khiến cho người đọc khó hiểu. Câu trên đây chúng ta có thể chia ra làm hai vế:

- 1- Hãy luôn tỉnh thức để sống trong chánh niệm,
- 2- Thì mới có cuộc sống chân chánh an lành và hạnh phúc.

Vế thứ nhất là nhân; vế thứ hai là quả. Nhân có tỉnh thức thì quả sẽ an lành và hạnh phúc. Vốn con người ở đời thường hay đau khổ là do thiếu tỉnh thức.

Vậy tỉnh thức là gì? Tỉnh thức là sự bình tĩnh, không mê mờ, rất tỉnh táo, biết rất rõ, tâm không bị chi phối trong thất tình lục dục, trong kiến chấp, trong ngã chấp, v.v...

Và chánh niệm là gì? Chánh niệm là niệm thiện, niệm không làm khổ mình, khổ người. Chữ niệm ở đây không có nghĩa là hồi niệm, ức niệm mà có nghĩa là nhìn thấy, hiểu biết một cách tường tận, đúng như thật nhân quả, thập nhị nhân duyên. Chánh niệm còn có nghĩa là thân, tâm không bị các pháp ác và các cảm thọ gây chướng ngại hay nói cách khác chánh niệm là chỉ cho thân tâm thường thanh thản, an lạc và vô sự. Nói theo kiểu đạo đức, chánh niệm là đạo đức không làm khổ mình, khổ người; nói theo kiểu tỉnh thức chánh niệm thì chánh niệm có nghĩa là ly tham, ly sân, ly si, ly mạn, ly nghi, v.v...

Lời khuyên trên đây của Đức Phật là muốn chúng ta sống một đời sống được an lành và hạnh phúc. Muốn được vậy chúng ta phải tu tập tỉnh thức. Vậy tu tập tỉnh thức như thế nào để được ở trong chánh niệm?

Muốn tu tập tỉnh thức để ở trong chánh niệm thì chúng ta luôn luôn nương vào thân hành niệm nội hay ngoại mà tập luyện với pháp môn như lý tác ý.

Ví dụ: Nương vào hơi thở tác ý: ***Quán ly tham tôi biết tôi hít vô, quán ly tham tôi biết tôi thở ra*** hay nương vào bước đi

mà tác ý: ***Quán ly tham tôi biết tôi đi kinh hành*** hay theo từng mỗi bước đi tác ý ***Ly, tham, ly sân, ly si, ly nghi, ly mạn.*** Đó là phương cách tu tập để được ở trong chánh niệm. Vậy tôi ước mong các bạn hãy cố gắng tu tập theo lời dạy của Đức Phật thì lợi ích rất lớn sẽ đến với các bạn.

6- PHẢI TẬP SỐNG ĐÚNG BỐN CÁCH

LỜI PHẬT DẠY

Thân hành thanh tịnh.

Khẩu hành thanh tịnh.

Ý hành thanh tịnh.

Sinh sống thanh tịnh.

Có sống như vậy mới chứng được đạo tri kiến Bồ Đề.

CHÚ GIẢI:

Đức Phật dạy: ***Phải sống đúng thân hành thanh tịnh.*** Vậy phải sống đúng thân hành thanh tịnh như thế nào? Thân hành là những hành động nơi thân, sự hoạt

động của thân, thân làm mỗi công việc hằng ngày, v.v...

Thanh tịnh nghĩa là gì? Thanh tịnh nghĩa là không làm khổ mình, khổ người, không làm những điều ác. Thanh tịnh còn có nghĩa thiệnp pháp.

Cho nên Đức Phật dạy: ***Phải sống đúng thân hành thanh tịnh***, có nghĩa là hằng ngày trong mỗi hành động của thân đều phải tránh làm điều ác, luôn làm điều thiện, tức là không làm khổ mình, khổ người. Nếu sống đúng thân hành thanh tịnh như vậy, thì tâm hồn sẽ được an vui, thanh thản và vô sự, gia đình hạnh phúc, xã hội có trật tự an ninh và đất nước phồn vinh thịnh trị.

Đức Phật dạy: ***Phải sống đúng khẩu hành thanh tịnh***. Vậy phải sống đúng khẩu hành thanh tịnh như thế nào?

Khẩu hành là những hành động nơi miệng, sự hoạt động của miệng, miệng nói ra những điều thiện, thường nói ra lời nói ôn tồn, êm ái và nhẹ nhàng, không nói lời hung dữ, không nói dối, không nói thêu dệt, không nói xấu người khác, không nói lật lọng, v.v...

Thanh tịnh nghĩa là gì? Thanh tịnh

nghĩa là không làm khổ mình, khổ người. Thanh tịnh còn có nghĩa thiện pháp, trong sạch, không ướnhiễm, v.v...

Cho nên Đức Phật dạy: ***Phải sống đúng khẩu hành thanh tịnh.*** Có nghĩa là hằng ngày mỗi khi nói ra điều gì, đều phải tránh nói ra lời ác, luôn nói lời thiện, tức là nói ra lời nói không làm khổ mình, khổ người. Nếu sống đúng khẩu hành thanh tịnh như vậy thì tâm hồn sẽ được an vui, thanh thản và vô sự, gia đình hạnh phúc, xã hội có trật tự an ninh và đất nước phồn vinh, thịnh vượng.

Đức Phật dạy: ***Phải sống đúng ý hành thanh tịnh.*** Vậy phải sống đúng ý hành thanh tịnh như thế nào?

Ý hành là những hành động suy nghĩ nơi ý thức, sự hoạt động của ý. Ý suy nghĩ ra những điều thiện, ý quán xét tư duy một việc gì, một sắc tướng, một âm thanh, một mùi hương, một mùi vị, một cảm giác, một lời nói một câu văn, thơ, phú, v.v...

Thanh tịnh nghĩa là gì? Thanh tịnh nghĩa là không làm khổ mình, khổ người. Thanh tịnh còn có nghĩa thiện pháp.

Cho nên Đức Phật dạy: ***Phải sống đúng ý hành thanh tịnh,*** có nghĩa là

hàng ngày mỗi khi nghĩ đến một điều gì, thì phải tránh suy nghĩ điều ác, luôn suy nghĩ điều thiện, điều lành. Không được suy nghĩ điều ác mà phải suy nghĩ những điều không làm khổ mình, khổ người. Nếu sống đúng ý hành thanh tịnh như vậy thì tâm hồn sẽ được an vui, thanh thản và vô sự, gia đình hạnh phúc, xã hội có trật tự an ninh và đất nước phồn vinh, thịnh vượng.

Đức Phật dạy: ***Phải sinh sống thanh tịnh***. Vậy phải sinh sống thanh như thế nào? Sinh sống là những nghề nghiệp làm ra của cải, tài sản và thực phẩm để có một cuộc sống không thiếu hụt, đói kém; nhưng nghề nghiệp thì phải chọn lấy nghề nghiệp thiện. Ví dụ: nghề săn bắn, nghề chài lưới, nghề đồ tể giết trâu, bò, heo, dê, cá, tôm, gà, vịt, v.v... Đó là những nghề ác. Làm nghề nghiệp ác tức là sinh sống không thanh tịnh. Cho nên Đức Phật dạy: Phải sinh sống thanh tịnh. Sinh sống thanh tịnh tức là chánh nghiệp. Chánh nghiệp là nghề nghiệp sống không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sanh.

Do sự sống không làm khổ mình khổ người và khổ tất cả chúng sanh thì sự sống ấy sẽ mang lại hạnh phúc, an vui cho mình cho người và cho muôn loài vật.

Tóm lại, nếu chúng ta sống đúng như những lời dạy của Đức Phật trên đây thì chúng ta biến cảnh sống ở thế gian này trở thành Thiên Đàng, Cực Lạc, v.v... Bởi vậy có sống được như vậy thì đâu cần phải theo các tôn giáo để làm gì?

- 1- Phải sống thân hành thanh tịnh**
- 2- Phải sống khẩu hành thanh tịnh**
- 3- Phải sống ý hành thanh tịnh**
- 4- Phải sinh sống bằng nghề nghiệp thanh tịnh.**

Đức Phật dạy: **Có sống như vậy mới chứng được đạo tri kiến Bồ Đề.** Nếu một người tu theo Đạo Phật mà không sống đúng như những lời dạy trên đây thì làm sao thấy được sự giải thoát của Phật Giáo.

7- CÓ NĂM CÁCH SỐNG

LỜI PHẬT DẠY

Ta phải sống với tâm không có tưởng

Ta phải sống với tâm không động chuyển

Ta phải sống với tâm không chấn động.

Ta phải sống với tâm không lý luận.

Ta phải sống với tâm từ bỏ ngã mạn!

CHÚ GIẢI:

Đức Phật nhắc nhở chúng ta có năm cách sống của một người tu theo Phật Giáo:

A/ Ta phải sống với tâm không có tưởng. Vậy bằng cách nào chúng ta sống với tâm không có tưởng?

Muốn sống với tâm không có tưởng thì phải hiểu biết có bao nhiêu thứ tưởng. Tưởng gồm có 33 loại tưởng:

1/ Sắc tưởng

- 2/ Thinh tướng
- 3/ Hương tướng
- 4/ Vị tướng
- 5/ Xúc tướng
- 6/ Pháp tướng
- 7/ Vọng tướng
- 8/ Mộng tướng
- 9/ Giới tướng
- 10/ Định tướng
- 11/ Tuệ tướng
- 12/ Nhân tướng
- 13/ Nhĩ tướng
- 14/ Tỷ tướng
- 15/ Thiệt tướng
- 16/ Thân tướng
- 17/ Ý tướng
- 18/ Nhân tướng thông
- 19/ Nhĩ tướng thông
- 20/ Tỷ tướng thông

- 21/ Thiệt tướng thông
- 22/ Thân tức tướng thông
- 23/ Tha tướng thông
- 24/ Không vô biên xứ tướng định
- 25/ Thức vô biên xứ tướng định
- 26/ Vô sở hữu xứ tướng định
- 27/ Phi tướng phi phi tướng xứ định
- 28/ Khí công tướng
- 29/ Nội công tướng
- 30/ Ngoại công tướng,
- 31/ Nhân diện tướng
- 32/ Khinh công tướng
- 33/ Trọng công tướng

Ba mươi ba loại tướng này do đâu mà có? - Do hằng ngày sống trong tâm tư có nhiều ảo vọng, trừu tượng nuôi dưỡng bằng niềm tin, nên tướng uẩn hoạt động, như: đồng, cốt; hoặc do bệnh tật ngặt nghèo; hoặc do tai nạn đột ngột khiến cho tướng uẩn hoạt động, như: các nhà ngoại cảm; hoặc do dùng tướng tập luyện, như: các nhà tập nhân diện, khí công, võ công, các nhà thôi

miên, các nhà sư Mật Tông, Thiền Tông, Tịnh Độ Tông, Nam Tông, v.v...; những tôn giáo cầu cơ, cầu hồn và các thầy phù thủy đánh thiếp, đi thiếp, v.v...

Sắc tướng nghĩa là gì?

- Sắc tướng là những hình ảnh đã qua của mọi người còn lưu lại trong không gian do tướng uẩn bắt gặp từ trường.

- Sắc tướng là những hình ảnh do tướng uẩn trong ta biến hóa lưu xuất hiện hình như: nhà, cửa, sông, núi, đất, đá, ánh sáng, hào quang, người, vật, Thần, Thánh, ma, quỷ, linh hồn người chết, cõi Cực Lạc, Thiên đàng, Tiên, Phật, Ngọc Hoàng Thượng Đế, Chúa Trời, v.v...

Thinh tướng nghĩa là gì?

- Thinh tướng là những âm thanh do tướng uẩn trong ta biến hóa lưu xuất hiện hành phát ra âm thanh như: tiếng nói chừ Thiên, tiếng kêu, tiếng hú, tiếng la, tiếng hét, tiếng chuông, tiếng mõ, tiếng khóc, tiếng rên, tiếng tụng kinh, niệm chú, tiếng nói đối đáp trong ta, tiếng gọi tên, v.v? mà chỉ có mình ta nghe, hoặc một vài người nghe được do có tu tập tướng định, hoặc do hoang tưởng, hoặc do rối loạn thần kinh.

Hương tưởng nghĩa là gì?

• Hương tưởng là những mùi thơm hay mùi thối do tưởng uẩn trong ta biến hóa lưu xuất hiện hành phát ra mùi hương thơm hay thối như vậy. Mùi hương này nhận được chỉ có người có tưởng hoạt động, hay người tu thiền sai pháp lọt vào định tưởng mà nhận được mùi hương này.

Vị tưởng nghĩa là gì?

Vị tưởng là những mùi vị cay, đắng, mặn, ngọt,... do tưởng uẩn trong ta biến hóa lưu xuất hiện hành phát ra mùi vị ấy như vậy. Mùi hương này nhận được chỉ người có tưởng hoạt động, hay người tu thiền sai pháp lọt vào định tưởng mà nhận ra được mùi vị này.

Xúc tưởng nghĩa là gì?

Xúc tưởng là những cảm giác nơi thân, nóng, lạnh, đau, nhức, ngứa, tê, mệt nhọc, v.v... do tưởng uẩn trong ta biến hóa lưu xuất hiện hành phát ra những cảm thọ như vậy. Xúc tưởng này nhận được chỉ có người có tưởng hoạt động, hay người tu thiền sai pháp lọt vào định tưởng mà nhận được cảm thọ này. Cảm thọ này có ba cách:

1- Thọ lạc

2- Thọ khổ

3- Thọ bất lạc bất khổ

Pháp tướng nghĩa là gì?

• Pháp tướng là những lời nói, câu kinh tiếng kệ có nghĩa lý mơ hồ, trừu tượng, không rõ ràng thường khéo léo xảo luận để lừa đảo người khác do tướng uẩn trong ta lưu xuất hiện hành phát ra ngôn ngữ như vậy. Pháp tướng này có được là nhờ có tướng hoạt động, hay do tu thiền sai pháp lọt vào định tướng nên pháp tướng hiện ra.

Vọng tướng nghĩa là gì?

• Vọng tướng là những niệm khởi trong tâm của chúng ta, do thất tình lục dục thúc đẩy ý thức tướng sinh ra.

Mộng tướng nghĩa là gì?

• Mộng tướng là giấc chiêm bao thực hiện qua sự hoạt động của tướng uẩn theo tâm trạng thất tình lục dục.

Giới tướng nghĩa là gì?

• Giới tướng là những giới luật của ngoại đạo đặt ra để tu hành. Ví dụ: Giới hạnh của con bò; giới hạnh của con chó; giới hạnh ngòi thiên đầu chân cũng phải ngòi cho hết giờ; giới hạnh ngâm mình trong nước lạnh;

giới hạnh tu đứng; giới hạnh tu ngồi; giới hạnh tu nằm; giới hạnh tu đứng một chân; giới hạnh ăn quá ít; giới hạnh lỏa thể; giới hạnh ăn phân bò;...

Tất cả những giới hạnh này gọi là giới khổ hạnh do tưởng uẩn nghĩ ra và bảo rằng: ai giữ gìn sẽ được giải thoát, sau khi chết sẽ được cộng trú với Trời Phạm Thiên... Nhưng sự thật không ai giữ giới này có giải thoát, thường là chịu khổ đau và cũng không cộng trú với Phạm Thiên được.

Định tưởng nghĩa là gì?

• Định tưởng là một loại thiền định ức chế tâm như: Thiền Đại Thừa, Thiền Đông Độ, Niệm Phật Tịnh Độ Tông, niệm chú Mật Tông, Thiền Minh Sát Tuệ, Lục Diệu Pháp Môn, Quán Niệm Hơi Thở, Sổ Tức Quan, Chấn trâu, Công Án Tham Thoại Đầu, Thiền Tri Vọng, v.v...

Tuệ tưởng nghĩa là gì?

• Tuệ tưởng là những sự hiểu biết do tưởng uẩn hoạt động nghĩ ra. Tất cả những triết học, những giáo lý của các tôn giáo, những sự mê tín trong dân gian đều do tưởng tuệ của con người.

Nhãn tưởng nghĩa là gì?

• Nhãn tưởng là cái nhìn thấy của tưởng uẩn không phải bằng nhãn thức (nhục nhãn) của chúng ta.

Nhĩ tưởng nghĩa là gì?

• Nhĩ tưởng là cái nghe âm của tưởng uẩn không phải bằng nhĩ thức (nhục nhĩ) của chúng ta.

Tỷ tưởng nghĩa là gì?

• Tỷ tưởng là cái ngửi mùi của tưởng uẩn không phải bằng tỷ thức (nhục tỷ) của chúng ta.

Thiệt tưởng nghĩa là gì?

• Thiệt tưởng là cái nếm mùi vị của tưởng uẩn không phải bằng thiệt thức (nhục thiệt) của chúng ta.

Thân tưởng nghĩa là gì?

• Thân tưởng là cái cảm xúc của tưởng uẩn không phải bằng cảm xúc thân thức (nhục thân) của chúng ta.

Ý tưởng nghĩa là gì?

• Ý tưởng là cái nghĩ ngợi phân biệt của tưởng uẩn không phải bằng ý thức (ý căn) của chúng ta.

Nhãn tưởng thông nghĩa là gì?

• Nhãn tưởng thông là một loại thần thông của ngoại đạo thấy mọi vật cách xa ngàn dặm còn gọi là thiên nhãn tưởng thông.

Nhĩ tưởng thông nghĩa là gì?

• Nhĩ tưởng thông là một loại thần thông của ngoại đạo nghe âm thanh xa ngàn dặm còn gọi là thiên nhĩ tưởng thông.

Tỷ tưởng thông nghĩa là gì?

• Tỷ tưởng thông là một loại thần thông của ngoại đạo ngửi mùi hương xa ngàn dặm còn gọi là thiên tỷ tưởng thông.

Thiệt tưởng thông nghĩa là gì?

• Thiệt tưởng thông là một loại thần thông của ngoại đạo nếm được mùi vị cách xa ngàn dặm còn gọi là thiên thiệt tưởng thông.

Thân tức tưởng thông nghĩa là gì?

Thân tức tưởng thông là một loại thần thông của ngoại đạo biến hóa muôn hình, vạn trạng còn gọi là thân tức tưởng thông.

Tha tưởng thông nghĩa là gì?

Tha tưởng thông là một loại thần thông của ngoại đạo hiểu biết chuyện quá khứ vị lai của mọi người còn gọi là tha tâm tưởng thông.

Không vô biên xứ tưởng định nghĩa là gì?

• Là một loại định không vô biên xứ tưởng trong bốn định vô sắc của ngoại đạo.

Thức vô biên xứ tưởng định nghĩa là gì?

• Là một loại định thức vô biên xứ tưởng trong bốn định vô sắc của ngoại đạo.

Vô sở hữu xứ tưởng định nghĩa là gì?

Là một loại định vô sở hữu xứ tưởng trong bốn định vô sắc của ngoại đạo.

Phi tưởng phi phi tưởng xứ định nghĩa là gì?

• Là một loại định phi tưởng phi phi tưởng xứ tưởng trong bốn định vô sắc của ngoại đạo.

Khí công tưởng nghĩa là gì?

Khí công tưởng là người dùng tưởng ẩn điều khiển khí lực.

Nội công tướng nghĩa là gì?

Nội công tướng là người dùng tướng uẩn điều khiển nội lực.

Ngoại công tướng nghĩa là gì?

Ngoại công tướng là người dùng tướng uẩn điều khiển ngoại lực.

Nhân diện tướng nghĩa là gì?

Nhân diện tướng là người dùng tướng uẩn điều khiển điện lực trong thân người.

Khinh công tướng nghĩa là gì?

Khinh công tướng là người dùng tướng uẩn điều khiển sức nhẹ như bông.

Trọng công tướng nghĩa là gì?

Trọng công tướng là người dùng tướng uẩn điều khiển sức nặng như núi đá.

Tóm lại trên đây là các loại tướng mà Đức Phật đã dạy cho chúng ta đừng tu tập, đừng ham mê, mà luôn luôn phải sống trong ý thức. Ta phải sống với tâm không có tướng. Xin các bạn nhớ lời dạy này trong khi tu tập.

Như vậy khi tu tập thiền định có những trạng thái an lạc, có những ánh sáng hào

quang và các loại sắc tướng; có những tiếng nói và những âm thanh kỳ lạ; có những mùi hương thơm cũng như mùi thối; có những mùi vị cam lộ hay những mùi cay đắng; có ngộ những# pháp tướng dù lời Phật dạy, Tổ dạy cũng đều không chấp trước phải bỏ xuống. Dù quý bạn tu tập có lực thông thì như lời Phật dạy các bạn cũng đừng chấp trước mà hãy buông bỏ sạch. Các bạn đừng cho đó là định tướng mà cứ ôm định tướng đó là các bạn sẽ chết theo Ma. Thiên định mà các bạn tu tập có những trạng thái tướng lưu xuất thì các bạn nên cảnh giác, coi chừng lạc vào tà thiên, tướng định mà trở thành bệnh thần kinh (điên khùng), chứ không có ích lợi gì cho bạn đâu.

Xin các bạn lưu ý thiên định của Phật không tu tập như vậy mà luôn luôn tác ý ly dục ly ác pháp, xả tâm diệt ngã. Tu tập rất bình thường không ức chế, với một tâm bất động trước các pháp và các cảm thọ, chứ không có định tướng và thần thông nào cả. Cuối cùng tôi xin lưu ý các bạn hãy nên nhớ lời Phật dạy: Ta phải sống với tâm không có tướng.

B/ Ta phải sống với tâm không động chuyển.

Mục đích của Đạo Phật là tâm bất động

trước các ác pháp và các cảm thọ. Muốn đạt được mục đích này nên Đức Phật đã dạy chúng ta phải sống với tâm không động chuyển. Vậy muốn sống với tâm không động chuyển là phải sống như thế nào?

Sống với tâm không động chuyển, dùng ngôn ngữ và lời nói thì dễ, nhưng việc tu hành để đạt được tâm không động chuyển không phải là dễ. Phải không hỏi các bạn?

Lời nói cô đọng, ngắn gọn của Phật, chúng ta cần phải hiểu cho rõ ràng. Đó là một pháp môn phải tu tập hằng ngày. Như vậy là pháp môn gì? Pháp như lý tác ý các bạn ạ! Và lời dạy trên đây là câu tác ý.

Vậy các bạn hằng ngày nên nhắc tâm mình: ***Ta phải sống với tâm không động chuyển, dù bất cứ một ác pháp nào, một cảm thọ nào có tác động vào thân tâm ta đến đâu, ta nhất định chết bỏ, luôn luôn phải sống với tâm không động chuyển.***

Tóm lại hằng thường phải nhớ nhắc tâm câu pháp hướng này thì kết quả sẽ thấy ngay liền là tâm không động chuyển.

C/ Ta phải sống với tâm không chán động.

Lời dạy này như thế nào?

Làm sao sống với tâm không chấn động? Có pháp môn nào tu tập để tâm không chấn động? Để trả lời những câu hỏi trên đây:

1/ Đạo Phật ra đời nhằm để hướng dẫn con người thoát ra bốn sự khổ đau của kiếp làm người. Đó là sanh, già, bệnh, chết.

Muốn làm chủ sanh, già, bệnh, chết thì trước tiên chúng ta phải tập sống với tâm không động chuyển trước các ác pháp và các cảm thọ. Muốn sống với tâm không động chuyển trước các ác pháp và các cảm thọ thì chúng ta phải tu tập Tứ Chánh Cần. Tứ Chánh Cần đã viên mãn thì tâm chúng ta đã ly dục ly ác pháp phần thô và về phần vi tế thì chưa xong. Do đó chúng ta phải tiếp tục tu tập Tứ Niệm Xứ. Khi Tứ Niệm Xứ tu tập được viên mãn thì phần ly dục ly ác pháp vi tế đã được quét sạch, do đó tâm ta mới bất động. Và lúc bây giờ ta mới sống với tâm không động chuyển. Có đạt được kết quả tâm không động chuyển thì chúng ta mới có khả năng tiến tu lên tâm không chấn động, như lời Đức Phật đã dạy: Ta phải sống với tâm không chấn động. Vậy tâm không chấn động như thế nào?

Chấn động là một sự tác động mạnh

vào trong tâm, nếu trong cuộc sống bình thường ta vẫn thấy tâm mình bình tĩnh, nhưng khi trong gia đình những người thân có một sự kiện gì xảy ra quá đột ngột, thí dụ: Nghe một cú điện thoại do phòng Công An báo: Đứa con trai đi học ở thành phố HCM bị xe đụng chết. Khi được tin ấy chúng ta ngất xỉu, đó là tâm bị chấn động.

Chúng tôi có một người chị đảm đương lo trong ngoài cả gia đình chồng con và bảo bọc luôn cả cha mẹ và các em. Chị thường hay bị chóng mặt, một hôm đi bác sĩ, khi khám xong bác sĩ bảo: Chị sắp chết đến nơi rồi. Lúc bấy giờ chị té xỉu và hôn mê vài hôm chị mất. Đó là tâm chị bị chấn động.

Được tin cha hay mẹ mất hay một sự việc gì đột ngột xảy đến, bỗng dưng nước mắt tuông trào không dừng được. Đó là tâm bị chấn động. Chúng tôi có một đứa cháu trai, khi cha cháu chết, giờ sắp sửa đem an táng thì cháu nức nở khóc mà không cách nào cầm giữ được nước mắt. Đó là tâm bị chấn động. Chúng tôi có biết một người cư sĩ rất thuần thành theo Hòa Thượng Thanh Từ tu thiền Đông Độ, ông thường nhập thất ngồi tu thiền rất nhiều giờ, nhưng khi người cha mất, ông cũng không cầm giữ được nước mắt của mình. Bình thường không có việc gì làm ông khóc được, thế mà trước cảnh

mất cha ông không sao tránh khỏi tâm lý tình cảm thương tình của mọi người. Đó là tâm bị chấn động.

Do những ác pháp tác động vào tâm thành linh, khiến tâm mất bình tĩnh nên bị chấn động. Những đòn tâm lý này nếu không được tu tập đúng pháp, đúng cách thì khó có người nào không bị chấn động. Vì thế Đức Phật trang bị cho chúng ta một pháp môn như lý tác ý: ***Ta phải sống với tâm không chấn động.*** Đây là câu pháp hướng tâm, nếu hằng ngày thường xuyên tác ý như vậy thì tâm sẽ không bị chấn động. Tâm không bị chấn động thì tâm được bình tĩnh và an ổn.

Tóm lại tâm bị chấn động là tâm khổ đau. Muốn cho tâm được giải thoát không còn khổ đau, nên Đức Phật dạy chúng ta những phương pháp giúp cho tâm được bình an, vô sự, bằng phương pháp dẫn tâm vào chỗ giải thoát.

D/ Ta phải sống với tâm không lý luận.

Bản chất con người là hay hơn thua, muốn hơn mọi người thì phải có lý luận. Khi lý luận thì phải có sự tranh cãi, tranh chấp. Vì thế người nào cũng muốn hay, muốn giỏi nên phải cố gắng học tập và nghiên cứu

đọc sách cho thật nhiều, đó là cố thu thập những kiến thức hay của mọi người để dựa vào đó lý luận, cho mình là hay, là giỏi. Cái hay cái giỏi đó là cái ngu, cái bất chước, chứ không phải cái hay của chính mình. Cho nên kẻ hay lý luận hơn thua là kẻ nhai lại bã mía của người khác; kẻ hay lý luận hơn thua là kẻ nuôi tự ngã vĩ đại.

Muốn diệt ngã xả tâm thì hằng ngày phải sống với tâm không lý luận. Lý luận có hai cách:

1/ Lý luận với người khác

2/ Tự lý luận với mình

Ở đây Đức Phật khuyên ta phải sống với tâm không lý luận. Lý luận có ảnh gì cho sự tu tập của chúng ta mà Đức Phật khuyên như vậy?

Bởi tu theo Đạo Phật mục đích phải đạt được là bất động tâm, ngược lại, sống một mình mà tâm hay lý luận điều này điều khác thì tâm làm sao bất động được. Đó là tự lý luận một mình mà Đạo Phật còn không chấp nhận, huống là lý luận hơn thua với người khác.

Ở đây các bạn sống không đúng giới hạnh đức trú thì làm gì tu theo Đạo Phật

có kết quả được. Như tôi đã nói ở trên: Mục đích của Phật Giáo là chỗ tâm bất động, cho nên thấy người hay nói chuyện, hay lý luận, nhất là khi bắt đầu tu mà còn đọc kinh sách hay nghe băng giảng thì biết rằng những người ấy tu tập chẳng đi đến đâu cả. Tu như vậy làm mất thì giờ quý báu và còn phí bỏ cuộc đời chẳng ích lợi gì cho mình, cho người khác.

Chính vì mình thấy sắc là mình, là của mình, là tự ngã của mình nên thích đi nói chuyện, nên thích đi lý luận hơn thua, khoe khoang với mọi người, đó là tâm phóng dật, tâm chạy theo dục, háo danh...

- 1- Thấy mình hơn người
- 2- Thấy mình bằng người
- 3- Thấy mình thua người

Người hay lý luận là người mang đầy bản ngã, luôn luôn thấy mình hơn người. Người thấy mình hơn người là người ngu si; người thấy mình bằng người cũng là người ngu si; người thấy mình thua người lại chính là người ngu si nhất. Tại sao vậy? Đó là tâm đang bị ba kiêu mạn.

Chỉ duy nhất: Ta phải sống với tâm không lý luận. Người sống với tâm không lý

luận là người không thấy mình hơn người, không thấy mình bằng người, không thấy mình thua người. Cho nên sống với tâm không lý luận là sống vô ngã, sống với tâm không động chuyển, với tâm không chấn động. Đó là sống bất động tâm, sống với tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự.

Lời dạy này là một phương pháp giữ gìn tâm không phóng dật. Nếu chúng ta lấy câu này làm câu pháp hướng tâm để hằng ngày tu tập thì tâm không phóng dật rất tuyệt vời. Khi biết lời dạy này là một pháp môn có lợi ích như vậy thì chúng ta nên xem nó là câu đại thân chú, câu đại minh chú, v.v...

E/ Ta phải sống với tâm từ bỏ ngã mạn!

Phàm làm người ai cũng chấp ngã, thường cho sắc, thọ, tưởng, hành, thức là ngã, là của ta, là bản ngã của ta. Do đó tâm thường sinh ngã mạn. Ngã mạn có ba hình thức ngã mạn:

- 1- Thấy mình hơn người
- 2- Thấy mình bằng người
- 3- Thấy mình thua người

Trong ba ngã mạn này mỗi con người

đều có đủ, vì thế con người phải chịu khổ đau tận cùng. Nếu ai từ bỏ được nó thì thoát khổ. Vì Đức Phật hiểu được điều này rất rõ ràng nên thường nhắc nhở chúng ta: ***Ta phải sống với tâm từ bỏ ngã mạn!*** Biến lời dạy này thành câu tác ý tức là pháp môn như lý tác ý để thường nhắc tâm từ bỏ ngã mạn. Nhờ sự siêng năng hằng ngày tu tập, tâm ta trở thành một nội lực vô ngã, cuối cùng đứng trước các ác pháp và các cảm thọ, tâm ta bất động. Tâm bất động chính là tâm vô ngã; tâm vô ngã chính là tâm ly dục ly ác pháp; tâm ly dục ly ác pháp chính là tâm không phóng dật; tâm không phóng dật chính là tâm thanh thản, an lạc và vô sự.

Nhìn lại trong Tu Viện của chúng ta có mấy ai đã sống đúng lời dạy này, phải không các bạn? Biết bao người về đây tu tập đã làm sai những lời dạy này, vì thế tu hành như vậy cũng chỉ uống công mà thôi, và còn xấu hổ với gia đình, chồng con hay vợ con hoặc bạn bè coi rẻ: *Tưởng đi tu làm được những gì, không ngờ tu hành chẳng ra ôn gì cả! Đời chẳng ra đời, đạo chẳng ra đạo. Mượn hình thức Phật Giáo ngồi trong mát ăn bát vàng, lại còn lừa đảo bằng nghề mê tín, dị đoan, lạc hậu, v.v...*

Tóm lại khi về Tu Viện Chơn Như các

bạn có tu tập đúng lời Phật dạy không? Thứ nhất là ***Ta phải sống với tâm không có tướng***. Vậy các bạn sống và tu tập như thế nào mà người nào cũng rơi vào các loại tướng, như vậy là các bạn đã làm sai lời Phật dạy. Các bạn có thấy không?

Từ đây về sau các bạn hãy chừa cái tật sống và tu tướng đó đi và giữ gìn sống và tu tập với tâm không có tướng. Khi thấy trạng thái tướng thì phải mau mau xả sạch không được để ở trong tâm, các bạn có nhớ chưa?

Từ khi về Tu Viện các bạn có sống và tu tập đúng lời Phật dạy không: ***Ta phải sống với tâm không động chuyển***. Vậy các bạn sống và tu tập như thế nào mà tâm các bạn luôn luôn động chuyển đi từ thất này sang thất khác, nói chuyện người này rồi người khác. Các bạn tu như vậy có xứng đáng Thánh hạnh độ cư không?

Thân đau sơ sơ một chút là xem như gần chết, sợ hãi rên khổ... Tu như vậy là tu để làm gì? Trong khi Phật dạy: ***Ta phải sống với tâm không động chuyển***. Người tu theo Phật Giáo mà nhác gan, không nghị lực như các bạn, thì tu theo Phật có ích lợi gì? Phí công bỏ cuộc đời vô ích, hay để vào chùa lợi dụng sức mồ hôi nước mắt của người khác, để kiếm hạt cơm sống qua ngày

mà không lao động một tí nào cả. Sống như cây chùm gửi, ăn nhờ vào người khác hèn hạ lắm các bạn ạ! Đừng mượn Phật giáo làm danh, làm lợi, không tốt đâu. Tu thì phải cho ra tu, tu thì phải tu cho đúng pháp, đúng lời dạy của Phật, của Thầy; chứ vào đây tu, mà tu theo ý của mình, làm sai mà không biết sửa, không chịu sửa. Bảo đừng nói chuyện mà cứ đi nói chuyện; bảo sống tâm bất động mà cứ động tâm nói chuyện; bảo liều chết trước bệnh tật mà cứ sợ hãi đi bác sĩ bệnh viện, uống thuốc; bảo xả tâm mà cứ tu ức chế tâm, v.v... Như vậy các bạn có tu đúng lời dạy của Phật, của Thầy chưa? Các bạn có thấy những điều các bạn sai không?

Xét cho cùng thì các bạn đã tu đúng lời dạy của Phật, của Thầy không? Các bạn không tu tập đúng lời dạy của Thầy, thì Thầy quá mệt mỏi, còn lòng dạ nào dạy các bạn được nữa? Dạy các bạn, các bạn không nghe lời; tu sai thì các bạn chịu chớ đừng đổ thừa Thầy dạy sai. Như Minh Tông tu sai, phá giới hạnh độc cư, độc trú lại đổ thừa Thầy dạy sai. Phật dạy: ***Ta phải sống với tâm không động chuyển***, thế mà Minh Tông tiếp vợ, tiếp con, tiếp bạn bè. Tiếp như vậy làm sao tâm không động chuyển. Tiếp như vậy có trái với lời Phật

dạy không? Các bạn cứ thử trả lời xem? Tu phá giới hạnh như vậy, mà còn bảo với Thầy là không chấp nhận hạnh độc cư, một tháng nữa sẽ nhập định Tứ Thiền và thể hiện thần thông cho Thầy xem. Tâm còn động chuyển theo dục thế gian như vậy mà dám phát ngôn một cách bừa bãi xem danh dự mình như cỏ rác.

Người tự phá hạnh độc cư là người ngu si; người ngu mà không biết mình ngu là người chí ngu. Phá hạnh độc cư là phá cuộc đời tu hành của mình. Vậy các bạn đi tu để làm gì? Tu sao mà nhiều chuyện quá vậy. Tu để được giải thoát thân tâm của các bạn, chứ đâu phải giải thoát cho Thầy hay cho Phật. Các bạn về Chơn Như mục đích là tìm cầu sự giải thoát, làm chủ sanh, già, bệnh, chết, chứ đâu phải về Chơn Như để học nói chuyện. Thích nói chuyện thì về nhà nói cho thỏa thích. Tại sao đến Chơn Như mà không chấp nhận giới luật của Chơn Như? Chơn Như không mời thỉnh ai đến tu. Tự nguyện đến đây thì phải sống trong kỷ luật Chơn Như. Chơn Như đâu phải là nơi tu danh, tu lợi, tu ăn, tu ngủ; Chơn Như đâu phải là nơi đến đây để an dưỡng, dưỡng lão, v.v...

Tu Viện Chơn Như là nơi đào tạo những bậc A La Hán, cho nên những người

còn tham ăn, thích ngủ, thích hội họp nói chuyện mà muốn chứng quả A La Hán thì làm sao chứng được? Những con người đến Chơn Như tu hành đều không tự khắc phục mình về ăn, ngủ, độc cư cho trọn vẹn, nên tự họ đã làm đá nhựa lót đường cho người sau đi. Rất đáng thương cho họ, một đời tu hành chỉ làm đá lót đường mà thôi.

Ta phải sống với tâm không động chuyển, lời Phật dạy như vậy mà các bạn lại đi nói chuyện, tâm các bạn có động chuyển không? Có đúng lời dạy của Phật không? Thấy mình tu không được, còn thích nói chuyện thì nên về nhà, đừng ở đây mà làm động người khác, tội nghiệp cho họ. Bỏ hết nhà cửa vợ con hoặc chồng con, cha mẹ anh em để vào đây tu tập, thế mà các bạn tu tập như vậy thì tu làm gì vô ích. Hãy về đi, trả lại cho Tu Viện sự yên tịnh và vắng lặng, nhường lại cho những người có chí tu hành. Phải không hở các bạn?

Ta phải sống với tâm không chấn động. Câu này là một pháp hướng tâm. Vậy lúc nào chúng ta cũng nhớ nhắc tâm tác ý. Nhờ có tác ý như vậy, dù gặp bất cứ việc gì đau khổ nhất, tâm chúng ta cũng không bị chấn động.

Ta phải sống với tâm không lý

luận. Câu này là một pháp hướng tâm. Vậy lúc nào chúng ta cũng nhớ nhắc tâm tác ý. Nhờ có tác ý như vậy, chúng ta mới tránh được tranh cãi, lý luận, nói chuyện... Con người của chúng ta phần đông là già hàm lẻo mép thích lý luận hơn thua. Người hay lý luận là người tự làm động tâm mình, làm khổ mình, làm cho mình không giải thoát.

Ta phải sống với tâm từ bỏ ngã mạn Câu này là một pháp hướng tâm như lý tác ý. Hằng ngày phải luôn tác ý: **Ta phải sống với tâm không ngã mạn.** Nhờ có tác ý như vậy tâm ta mới không giận dữ, mới không thù hận oán ghét ai. Ngã không có thì tâm ta bất động trước các ác pháp và các cảm thọ một cách dễ dàng. Ngã không có thì giải thoát ngay liền.

Tóm lại những lời Phật dạy trên đây, nếu chúng ta hiểu rõ ý nghĩa của nó, thì phải nỗ lực, sống cho đúng lời dạy quý báu này, thì trước mắt chúng ta sẽ tìm thấy kết quả là mình đã ra khỏi nhà sanh tử như thật.

8- TÁM ĐIỀU DÀNH CHO BẬC CHÂN TU

Phật pháp để cho người ít muốn, không phải để cho người ham muốn nhiều.

Phật pháp để cho người biết đủ, không phải cho người không biết đủ.

Phật pháp để cho người sống thanh vắng không phải cho người ưa hội họp.

Phật pháp để cho người siêng năng tinh cần chớ không để cho người lười biếng.

Phật pháp để cho người trú niệm không phải cho người thất niệm

Phật pháp để cho người thiên định không phải để cho người không thiên định.

Phật pháp để cho người thiện tuệ không để cho người có ác tuệ

Phật pháp để cho người không hý luận không để cho người ưa hý luận

CHÚ GIẢI:

Người tu hành chân chánh theo Phật Giáo phải chấp nhận theo tám điều cho người chân tu. Nếu không chấp nhận tám điều này thì đừng nên tu theo Phật Giáo, vì có tu cũng không ích lợi gì cho bản thân mà còn làm hại mình hại người và hại Phật Giáo. Người mà làm hại mình hại người và làm hại Phật Giáo thì người đó là người hèn hạ nhất vì đã lấy Phật Giáo làm nghề sống hay nói cách khác lấy tôn giáo để lừa đảo người, làm giàu cho bản thân. Trên đời này không có tội nào nặng bằng tội lấy Phật Giáo làm nghề sinh sống, lừa đảo mọi người, gây ra tình trạng mê tín trong dân gian, dưới mọi hình thức: cầu siêu, cầu an, cúng sao giải hạn, xem ngày giờ tốt xấu, đốt tiền vàng mã, tụng kinh trị bệnh, trừ tà giải ách, bắt quỷ, trừ ma, yểm bùa, v.v...

Đạo Phật là đạo như thật, nên Đạo Phật chỉ giành riêng cho những người ít muốn, biết đủ, siêng năng, trú niệm, thiền định, thiện tuệ, không hý luận. Ngược lại những người còn ham muốn nhiều, không biết đủ, lười biếng, thất niệm, không ly dục ly ác pháp, ác tuệ, ưa hý luận thì không nên tu theo Phật Giáo. Và Đạo Phật cũng không chấp nhận những người ấy, vì những người ấy không xứng làm đệ tử Phật.

Để hiểu rõ từng lời dạy của Phật trên đây tôi sẽ xin cố gắng giải thích, giúp cho mọi người càng hiểu rõ hơn.

Câu thứ nhất Đức Phật dạy: ***Phật pháp để cho người ít muốn, không phải để cho người ham muốn nhiều.*** Như vậy người ít ham muốn mới có thể theo tu tập với Đạo Phật, còn người có tâm ham muốn nhiều thì xin các bạn vui lòng đừng nên theo Phật Giáo tu hành, vì có tu hành cũng chẳng tới đâu, mà còn phí bỏ một đời người chẳng ích lợi cho mình, cho người.

Nếu các bạn lấy Phật Giáo làm cuộc sống hay để kinh doanh làm giàu thì tôi xin các bạn đừng nên làm như vậy. Làm như vậy là các bạn đã buôn bán Phật Pháp. Làm giàu sinh sống như vậy là hèn hạ các bạn ạ! Khi tôi nói điều này xin các bạn hãy suy ngẫm lại xem. Hiện giờ các tu sĩ Phật Giáo đang buôn Thần, bán Thánh, đang buôn bán kinh sách Phật pháp, đang buôn bán sự mê tín với giá cắt cổ, có phải vậy không hỏi các quý bạn?

Để có chỗ nương tựa về tinh thần và đạo đức cho mọi người thì xin các bạn đừng đem Phật Giáo bán rẻ, làm mất chỗ nương tựa đạo đức và tinh thần của mọi người, thì sự sống của loài người trên hành tinh này

sẽ ra sao, các bạn có biết không?

Câu thứ hai Đức Phật dạy: ***Phật pháp để cho người biết đủ, không phải cho người không biết đủ.*** Người còn nhiều ham muốn chưa biết đủ, thì xin các bạn đừng theo Phật Giáo tu hành. Đừng mặc chiếc áo tu sĩ Phật Giáo mà sống như một ông nhà giàu thì mọi người sẽ khinh chê Phật Giáo các bạn ạ! Phật Giáo chủ trương: Xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo, vậy mà tu sĩ Phật Giáo hiện giờ có thấy ông Tăng nào nghèo đâu! Tăng sống trong chùa to, Phật lớn, tiền bạc nhiều, xe cộ đầy đủ, sống tiện nghi không thua gì những người giàu sang, vua chúa ngoài đời, trong lúc Đức Phật Thích Ca Mâu Ni từ chỗ giàu sang vua chúa buông bỏ hết, để trở thành một ông Tăng nghèo đi xin ăn hằng ngày. Xin các bạn hãy quan sát lại xem đời sống của tu sĩ Phật Giáo hiện giờ, Đức Phật và chúng Thánh Tăng ngày xưa, có một sự tương phản, một trời, một vực. Nếu thấy mình chưa biết đủ, thì xin các bạn hãy trở về thế tục, mà sống như mọi người, thì Phật Giáo mới không bị những người khác khinh chê, nhờ đó, Phật Giáo mới là chỗ nương tựa tinh thần vững chắc và có lợi ích thiết thực cho mọi người. Bằng ngược lại, làm hại mình, hại người và làm mất uy danh của Phật Giáo, thì tội ấy

rất nặng không thể lấy gì mà nói hết được.

Câu thứ ba Đức Phật dạy: ***Phật pháp để cho người sống thanh vắng không phải cho người ưa hội họp.*** Người còn ưa thích hội họp thì xin các bạn đừng nên tu theo Phật Giáo, vì có tu cũng chẳng ích lợi gì cho bạn. Tạo sao vậy? Tại vì các bạn là những người nhiều chuyện; người nhiều chuyện là những người xấu, người ác, người không đáng cho chúng ta làm bạn.

Thưa các bạn! Tu theo Đạo Phật mà còn thích hội họp, thích nói chuyện, thì các bạn phải biết rằng mình chỉ là những đệ tử tu sĩ của Bà La Môn, chứ đệ tử của Đức Phật thì sống độc cư, trầm lặng, thanh vắng một mình. Đức Phật đã không chấp nhận những tu sĩ Bà La Môn ưa thích hội họp nói chuyện, vì hội họp ưa thích nói chuyện làm mất Thánh hạnh của tu sĩ đệ tử Phật, cho nên Ngài thường răn nhắc các đệ tử của mình: ***Phật pháp để cho người sống thanh vắng, không phải cho người ưa hội họp.*** Vậy thấy tu sĩ nào ưa hội họp nói chuyện không thích sống thanh vắng độc cư một mình thì chúng ta biết ngay đó là những tu sĩ ngoại đạo Bà La Môn. Những tu sĩ như vậy làm hư chánh pháp của Phật, làm hoại diệt Phật pháp, làm cho Phật Giáo bị người đời khinh rẻ. Những kẻ ấy là Ma Ba Tuần

trong Phật Giáo, là quỷ Vương. Chúng ta là những người tu theo Phật Giáo hãy tránh xa những hạng tu sĩ này, vì những tu sĩ này không xứng đáng cho chúng ta kính phục, cung kính, cúng dường và dẫn lễ.

Câu thứ bốn Đức Phật dạy: ***Phật pháp để cho người siêng năng, tinh cần chớ không để cho người lười biếng.***

Lời dạy này rất thực tế, nếu một người tu hành theo Phật Giáo mà lười biếng thì làm sao tu hành được. Vì xung quanh chúng ta đều là ác pháp, ác pháp từ bên ngoài xâm chiếm vào và ác pháp từ nội tâm đánh ra, nếu chúng ta không cảnh giác từng phút, từng giây giữ gìn ngăn và diệt ác pháp thì chúng ta bị ác pháp xỏ mũi dắt đi như dắt một con bò. Cho nên người siêng năng mới tu tập được chánh pháp của Phật, còn các bạn lười biếng thì xin các bạn đừng tu theo Phật Giáo, vì tu như vậy chẳng ích lợi gì cho bạn mà còn hại cho Phật Giáo, làm cho người thế tục cười chê, khinh rẻ. Khi Phật Giáo bị người ta khinh rẻ do các bạn sống không đúng kỉ luật chánh hạnh của Phật Giáo thì các bạn có xấu hổ lắm không?

Cho nên Đạo Phật có Tứ Chánh Cần tức là bốn sự phải siêng năng tu tập:

1/ Hằng ngày phải siêng năng tu

tập ngăn các ác pháp.

2/ Hằng ngày phải siêng năng tu tập diệt các ác pháp.

3/ Hằng ngày phải siêng năng tu tập sanh các thiện pháp.

4/ Hằng ngày phải siêng năng tu tập tăng trưởng các thiện pháp.

Cho nên, **Phật pháp để cho người siêng năng tinh cần, chứ không để cho người lười biếng.** Các bạn nên nhớ câu dạy này đừng quên thì các bạn sẽ có lợi ích cho đời của bạn.

Câu thứ năm Đức Phật dạy: **Phật pháp để cho người trú niệm, chứ không phải để cho người thất niệm.** Người tu theo Đạo Phật cần nên lưu ý và hiểu cho rõ nghĩa này. Trú niệm nghĩa là gì? Trú niệm là ở trong chánh niệm, nói rõ nghĩa hơn là ở trong niệm thiện. Vậy niệm thiện nghĩa là gì? Là niệm không tham, sân, si, mạn, nghi, v.v...

Theo nghĩa của Đại Thừa và Thiên Tông thì trú niệm là ở chỗ không có vọng tưởng như kinh Kim Cang dạy: Ứng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm, Thiên Tông dạy: Chẳng niệm thiện niệm ác bản lai diện mục hiện tiền. Đó là lối trú niệm ức chế tâm chứ không phải trú niệm xả tâm theo như Phật Giáo

Nguyên thủy.

Thất niệm nghĩa là gì? Thất niệm nghĩa là mất niệm, người ở đời thường hay dễ mất niệm. Mất niệm tức là sống ở trong niệm ác. Chúng tôi cho một vài ví dụ để dễ hiểu hơn.

Ví dụ 1: Có một người tức giận một điều gì mà chửi mắng người kia; người kia tức giận chửi mắng lại người nọ. Người tức giận chửi mắng lại người khác là người thất niệm. Còn người trú niệm thì không tức giận mà tâm hồn luôn thanh thản, an lạc và vô sự, xem như không có điều gì xảy ra.

Ví dụ 2: Cơ thể bị bệnh đau nhức khổ sở vô cùng, đau như bệnh ruột thừa. Người bị bệnh thất niệm thì rên la khổ sở, còn người không thất niệm (trú niệm) thì tâm thanh thản an lạc và vô sự xem như cơn đau chẳng có liên hệ gì đến mình.

Theo nghĩa của Phật Giáo thì người trú niệm là luôn luôn ở trong tâm bất động còn người thất niệm thì luôn luôn ở trong tâm dao động.

Có nhiều cách trú niệm:

- 1- Trú niệm trên Tứ Niệm Xứ để khắc phục tham ưu

- 2- Trú niệm trên 18 đề mục hơi thở.
- 3- Trú niệm trên bước đi (kinh hành).
- 4- Trú niệm trên thân hành (Thân Hành Niệm)
- 5- Trú niệm quán vô lậu.
- 6- Trú niệm thư giãn.

Tóm lại Phật pháp là giành riêng cho những người sống trong thiện pháp, chứ không phải để cho những người sống trong ác pháp.

Câu thứ sáu Đức Phật dạy: ***Phật pháp để cho người thiên định không phải để cho người không thiên định.*** Người tu theo Đạo Phật cần nên lưu ý và hiểu cho rõ nghĩa này. Thiên định nghĩa là gì?

Thiên định của Phật Giáo Nguyên Thủy là nói ly dục ly ác pháp, nói rõ nghĩa hơn là ở trong niệm thiện vô lậu. Vậy niệm thiện vô lậu nghĩa là gì? Là tâm đã muội lược lìa xa, từ bỏ tham, sân, si, mạn, nghi, v.v...

Theo nghĩa của Đại Thừa và Thiên Tông, thì thiên định là ở chỗ tâm không có vọng tưởng, như kinh Kim Cang đã dạy: Ứng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm, Thiên Tông dạy: Chẳng niệm thiện niệm ác, bản lai diện mục hiện tiền. Đó là thiên định ức chế

tâm, rơi vào trạng thái tưởng không niệm, chứ không phải thiên định xả tâm, theo như Phật Giáo Nguyên thủy.

Thiên định của Phật Giáo Nguyên thủy, mà Đức Phật đã xác định trong Bát Chánh Đạo: Chánh định là Bốn thiên hữu sắc, còn gọi là Tứ Thánh Định, ngoài Tứ Thánh Định này thì thiên định nào cũng không được gọi là Chánh định cả. Nhưng Bốn định vô sắc thường được ghép chung vào Tứ Thánh Định, đó là ngoại đạo ghép vào để đánh lừa tín đồ Phật Giáo. Bốn Định Vô Sắc là thiên định của ngoại đạo, chứ không phải của Phật Giáo, vì nó là loại thiên định tưởng, nhưng các Tổ sau này không tu tập đến nơi, đến chốn, không hiểu nó là thiên định tưởng, cho nên lầm tưởng Bốn Định Vô Sắc là thiên định của Phật Giáo. Vì thế khi kết tập kinh sách không có vị Trưởng lão nào chứng quả A La Hán, nên theo sự nghĩ tưởng phàm phu của các Tổ mà sắp thành chín lớp thiên định như kinh sách Đại Thừa và ngay cả trong tạng kinh tạng Pali. Đó là một sự lầm lẫn rất lớn trong kinh sách Phật Giáo hiện nay. Khi Đức Phật tu nhập xong các loại thiên tưởng này, Ngài thấy nó chẳng có lợi ích, nên ném bỏ như một chiếc giày rách, thế mà người sau nhặt nó vào, để làm sống lại

thiền định ngoại đạo này.

Như chúng ta đã biết thiền định của Phật là loại thiền định xả tâm, vì thế phương pháp tu thiền định này là Tứ Chánh Cần, ngăn ác diệt ác pháp trên bốn chỗ trong thân ngũ uẩn: thân, thọ, tâm, pháp. Khiến cho bốn chỗ này được thanh thản, an lạc và vô sự.

Phật lấy chỗ tâm bất động trước các pháp và các cảm thọ, làm mục đích giải thoát cho con đường tu tập của mình. Cho nên người tu tập ngăn ác diệt ác pháp là người tu tập thiền định của Phật.

Phật pháp để cho người thiền định.

Lời dạy này có nghĩa: Người nào sống biết nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng, ăn, ngủ, độc cư, trầm lặng là người có thiền định, tức là người biết ngăn ác diệt ác pháp. Còn người nào không ngăn ác, diệt ác pháp là người không tu tập Phật pháp được. Cho nên Phật nhắc nhở chúng ta: không phải để cho người không thiền định. Vậy, người thiền định như thế nào?

Như trên tôi đã nói: người thiền định của Phật Giáo không phải là người ngồi kiết già, ức chế tâm cho hết vọng tưởng. Người thiền định của Đạo Phật là người biết buông xả các ác pháp; là người biết

yếm ly tham, sân, si, biết thiếu dục tri túc, biết sống độc cư trầm lặng một mình. Người nào có sống được tâm thiền định như vậy thì Phật pháp mới là pháp môn giành riêng cho họ. Ngược lại họ sống không có thiền định như vậy thì Phật pháp không phải là pháp môn cho họ tu tập.

Những người về Tu Viện Chơn Như thường sống không đúng hạnh độc cư, không chịu xả tâm, thường ức chế tâm -khi đi kinh hành, cũng như ngồi hít thở- thích tập họp nói chuyện. Đó là những người không có thiền định.

Đức Phật đã xác định: Người thiền định của Đạo Phật là người cạo bỏ râu tóc, đắp y phấn tảo, sống không nhà cửa, không gia đình, thiếu dục tri túc, ba y một bát, tâm hồn trắng bạch như vỏ ốc, phóng khoáng như hư không. Người có một đời sống như vậy là người thiền định của Phật Giáo. Vì thế pháp môn của Phật là để giành cho những người như vậy. Và những người như vậy là những người đáng thừa hưởng pháp môn giải thoát của Đạo Phật. Tôi xin nhắc lại quý bạn cần ghi nhớ: ***Phật pháp để cho người thiền định, không phải để cho người không thiền định.*** Khi vào Tu Viện Chơn Như thì các bạn nhớ lấy lời này, chứ không phải các bạn đến đây nghĩ mát

dưỡng bệnh.

Câu thứ bảy Đức Phật dạy: ***Phật pháp để cho người thiện tuệ, chứ không phải để cho người có ác tuệ.*** Người tu theo Đạo Phật cần nên lưu ý và hiểu cho rõ nghĩa này. Thiện tuệ nghĩa là gì?

Thiện tuệ của Phật Giáo Nguyên Thủy là nói tri kiến giải thoát, nói rõ nghĩa hơn nó là Chánh tư duy. Vậy Chánh tư duy nghĩa là gì? Là sự suy tư để lìa xa, từ bỏ, hay yếm ly tham, sân, si, mạn, nghi, v.v...

Người có chánh tư duy là người có lòng yêu thương người khác, biết tha thứ mọi sự lỗi lầm của người khác, biết giúp đỡ những người bất hạnh trong xã hội. Người nào có được lòng yêu thương ấy thì Phật pháp mới là pháp môn giành riêng cho họ, còn ngược lại, nếu họ có tà tư duy, có nghĩa là tâm tính họ hung dữ, gian tham, sân hận, thù oán, ganh ghét, tỵ hiềm, kiêu căng, ngã mạn, xan tham, tật đố, v.v... thì Phật pháp không phải để cho họ tu hành. Chính vì tà tư duy là ác tuệ. Ác tuệ là tri kiến suy nghĩ về tham dục, tri kiến về sân hận, si mê, ngã mạn, nghi ngờ...

Như trên tôi đã nói, người có tri kiến ác là người không thể tu theo Phật Giáo được, cho nên ***Phật pháp để cho người***

thiện tuệ không để cho người có ác tuệ.
Các bạn nên ghi nhớ những lời dạy này.

Câu thứ tám Đức Phật dạy: ***Phật pháp để cho người không hý luận, chứ không phải để cho người ưa hý luận.***
Người tu theo Đạo Phật cần nên lưu ý và hiểu cho rõ nghĩa này.

Hý luận nghĩa là gì? Hý luận là lời nói giễu cợt, lời nói bông đùa, lời nói không có lợi ích, lời nói không mang lại kết quả thiết thực cụ thể, như trong kinh Bát Nhã dạy: Quán Tự Tại hành thâm Bát Nhã Ba La Mật đa thời chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách, đó là lời nói hý luận. Nói ra như thế nhưng không ai làm được như vậy. Lời nói mơ hồ, trừu tượng; lời nói trườn uốn như con lươn; lời nói qua, nói lại không cụ thể thực tế:

Sắc tức thị không, không tức thị sắc.

Người hay dùng kiến giải lý luận nghĩa này, nghĩa kia, thường dựa vào ý hay lời đẹp của kinh sách đời hoặc đạo, rồi đem ra tranh luận hơn thua, để chứng tỏ mình là người lão thông thiên kinh vạn điển, là người giỏi, người hay. Người như vậy là người thích học hỏi để hý luận, vấn nạn người khác, để tỏ ra là mình người thông suốt kinh Phật và Thiên định. Nhưng sự

thông suốt ấy đối với người chứng đạo thì họ là người thông thái dỏm.

Những hạng người hay hý luận như vậy là những người không tu theo Đạo Phật được. Vì Đạo Phật không phải là đạo hý luận. Người đến thưa hỏi đạo là phải hỏi những điều tu tập thực tế, để thoát ly sinh tử luân hồi, còn người hỏi đạo theo chữ nghĩa và những tướng giải mênh mông điều này, điều khác trên trời, dưới đất để vấn nạn hơn thua, là những người hý luận chứ không phải người tu thật sự. Cho nên, Phật pháp để cho người không hý luận, chứ không để cho người ưa hý luận. Vì thế khi một người đến hỏi đạo mà hỏi chuyện có thể giới siêu hình, linh hồn, ma, quỷ không? Có tái sanh luân hồi, có vua Diêm Vương, có Ngọc Hoàng Thượng Đế hay không? Những câu hỏi ấy là những câu hý luận. Với những người này các bạn đừng nên đem Phật pháp bán rẻ cho họ. Vì họ không phải là người tu theo Phật Giáo được. Nên mời họ ra khỏi Tu Viện, vì tiếp họ mất thì giờ, không có ích lợi gì. Xin các bạn lưu ý cho. Đó là những hạng người kiến chấp, ngã chấp.

9- NÊN NHỚ

LỜI PHẬT DẠY

*Nên nhớ khi thức diệt mọi thứ
đều diệt tận*

CHÚ GIẢI:

Trong thân chúng ta có năm uẩn; sắc, thọ, tưởng, hành, thức. Đây là một khối có năm duyên hợp lại mà thành con người. Khi một uẩn diệt, thì năm uẩn kia đều diệt theo, không còn có một vật gì là linh hồn hay Phật tánh trong thân ngũ uẩn này còn lại, chỉ còn lại những từ trường thiện ác để tiếp tục tái sinh luân hồi.

Ở đây Đức Phật dạy: Khi thức diệt mọi thứ đều diệt tận. Có nghĩa là các bạn đừng tin theo tà thuyết ngoại đạo, có thế giới siêu hình, có linh hồn người chết, có Thần, Thánh, quỷ, ma, có Ngọc Hoàng Thượng Đế, có Đấng Tạo Hóa, v.v...

Thưa các bạn, tin như vậy là mê tín, lạc hậu. Các bạn tin như vậy mà không dùng trí tuệ quan sát để xem có đúng như thật không. Nếu đúng như thật thì các bạn tin, bằng không như thật thì xin các đừng

tin. Vì tin như vậy nó sẽ đem đến những tai hại cho các bạn và các bạn sẽ tiêu phí tiền bạc công sức của mình một cách nhảm nhí và không ích lợi gì cả. Không quan sát kỹ mà tin như vậy các bạn sẽ bị những người khác lừa đảo dễ dàng.

Đức Phật dạy: ***Khi thức diệt mọi thứ đều diệt tận.*** Có nghĩa là khi người chết thì không còn một vật gì cả, chỉ còn một đồng đất hôi thối mà thôi. Do lời dạy này các bạn đừng tin có linh hồn hay Phật tánh gì cả. Linh hồn hay Phật tánh chỉ là một thứ ảo tưởng của những người lạc hậu trong những thế kỷ xa xưa.

10- THỦ GỒM CÓ BỐN

LỜI PHẬT DẠY

Dục thủ

Kiến thủ

Giới cấm thủ

Ngã chấp thủ

CHÚ GIẢI:

Muốn hiểu được lời dạy của Đức Phật

thì chúng ta phải hiểu nghĩa từng chữ cho rõ ràng. Vậy Thủ nghĩa là gì?

Thủ là chữ Hán, có nghĩa là giữ gìn, cố chấp, ngoan cố, bảo thủ. Theo Phật Giáo, con người có bốn điều kiện cố chấp, bảo thủ đi đến ngoan cố, không chịu cởi mở, xả bỏ, buông xuống, v.v...

Sự cố chấp, bảo thủ thứ nhất là **Dục thủ**. Vậy dục thủ nghĩa như thế nào? Dục thủ là chữ Hán. Dục nghĩa là lòng ham muốn; thủ là giữ gìn, bảo thủ. Hai chữ dục thủ có nghĩa là bảo thủ, cố chấp vào lòng ham muốn của mình, hay còn có nghĩa là không buông bỏ lòng ham muốn. Biết lòng ham muốn là nơi tập hợp sinh ra muôn ngàn thứ khổ đau cho kiếp sống con người, thế mà không ai bỏ được lòng ham muốn của mình. Đó là dục thủ.

Sự cố chấp, bảo thủ thứ hai là **Kiến thủ**. Vậy kiến thủ nghĩa là gì? Kiến thủ là chữ Hán. Kiến nghĩa là ý kiến của mình, sự hiểu biết của mình, sự vay mượn tích lũy những tư tưởng tà kiến của người khác, của kinh sách ngoại đạo, của triết học, của khoa học, y học, v.v... Thủ là giữ gìn, bảo thủ. Hai chữ kiến thủ có nghĩa là bảo thủ cố chấp vào ý kiến hiểu biết của mình hoặc vay mượn của người khác. Nhưng khi những

ý kiến đó sai, mọi người ai nói gì, khuyên gì cũng không chịu buông bỏ những kiến chấp tà tư tưởng, tà pháp ấy, v.v...

Ví dụ: Kinh sách Đại Thừa và Thiền Đông Độ sai, không phải Phật thuyết, tu tập chẳng ra gì, nhưng họ vẫn vô minh chấp cứng giáo pháp đó. Ai nói nó sai là họ lộn gan lên đầu.

Biết rằng kiến thủ là những điều sinh ra ngu muội, khiến cho ta phải chịu muôn ngàn thứ khổ đau. Thế mà ít người bỏ được những kiến thủ đó.

Sự cố chấp, bảo thủ thứ ba là **Giới cấm thủ**. Vậy Giới cấm thủ nghĩa là gì? Giới cấm thủ là chữ Hán, nghĩa là những giới luật bắt buộc một cách vô lý như: tu hạnh con bò, tu hạnh con chó, đứng một chân, ngâm mình trong nước, ăn phân bò con, ăn rất ít, ngủ ngò, ngủ đứng, ngủ trên rác bẩn, giết 1.000 người thì chứng đạo, mới được cộng trú với Phạm Thiên...

Ba chữ Giới Cấm Thủ có nghĩa là bảo thủ, cố chấp vào tà giới luật làm khổ mình, khổ người, phí công sức tu tập mà chẳng tìm thấy sự giải thoát chân thật.

Những giới luật của Phật Giáo là những hành động đạo đức không làm khổ mình

khổ người. Nên giới luật đã giúp cho những người biết giữ gìn thì có một đời sống an lạc với tâm hồn thanh thản và vô sự, tràn đầy hạnh phúc trong cuộc sống. Cho nên giới luật của Phật Giáo là pháp môn thiện giúp cho con người sống trong thiện pháp. Nó là nền tảng đạo đức nhân bản - nhân quả của loài người.

Còn **giới cấm thủ là các ác pháp**. Ví dụ: Khi ngồi kiết già hai chân bị đau mà cố ngồi chịu đau cho hết giờ, đó là giới cấm thủ, là giới luật làm khổ mình mà cứ cố giữ gìn. Người tu khổ hạnh là người bị giới cấm thủ. Cho nên Đạo Phật không chấp nhận khổ hạnh, vì khổ hạnh đi ngược lại đường lối giải thoát của Đạo Phật. Vì thế Đức Phật nói: Đạo Ta không có thời gian đến để mà thấy. Chính lời dạy này mà chúng ta mới biết Phật Giáo là đạo giải thoát thật sự, không dối người.

Sự cố chấp, bảo thủ thứ tư là **Ngã chấp thủ**. Vậy Ngã chấp thủ nghĩa là gì? Ngã chấp thủ chữ Hán, nghĩa là bảo thủ, cố chấp sắc, thọ, tưởng, hành, thức là ngã của mình, cho là ta, là của ta, bản ngã của ta. Nếu ai động đến thì sân hận, giận dữ, sinh ra phiền não khổ đau, v.v...

Con người sinh ra ở đời vì lầm chấp

ngã là thật có, nên phải chịu nhiều thứ khổ đau. Bởi vì chấp ngã nên xem ngã bằng trời, nếu ai đụng đến ngã của họ là họ sẽ ăn thua đủ... Cướp của, giết người, gian tham trộm cắp cũng vì ngã, cờ gian bạc lận cũng vì ngã, làm việc mê tín, bói khoa, cúng sao giải hạn, xin xăm bói quẻ, cầu siêu cầu an lường gạt người cũng vì ngã.

Ngã chấp thủ là những từ chỉ cho sự lầm lạc, ngu si lầm chấp cái không thật có mà cho là có thật. Ai cũng biết năm duyên ngũ uẩn hợp lại thành một con người, khi năm duyên này rã ra thì chẳng có cái chi là con người, là ngã cả. Bởi chúng ta không chịu tư duy suy xét cho kỹ lại xem cái gì là ngã ở đâu. Nếu thật có ngã thì sau khi chết cái ngã ở đâu hay chỉ còn là một đồng đất hôi thối?

Tóm lại: Dục thủ, Kiến thủ, Giới cấm thủ, Ngã chấp thủ là bốn điều bảo thủ cố chấp một cách lầm lạc, sai lệch để mang lấy những hậu quả khổ đau bất tận từ kiếp này sang kiếp khác.

Người tu theo Phật Giáo thấy bốn điều chấp thủ này thì rất sợ hãi, luôn luôn tìm mọi cách từ bỏ, tránh xa, xem nó như loài rắn độc, khi bị nó cắn thì nọc độc lan khắp người, mà không có thuốc gì cứu chữa được.

Vì thế mà loài người đành phải chịu chết trong bốn loại nọc độc này. Xin các bạn lưu ý cho.

11- LÀM THẾ NÀO ĐOẠN TẬN LẬU HOẶC NHANH CHÓNG

LỜI PHẬT DẠY

Lúc bấy giờ có một Tỳ Kheo sanh khởi suy nghĩ như sau: Biết thế nào, thấy thế nào, các lậu hoặc được đoạn tận lập tức?

Biết rõ tâm niệm này Đức Phật liền trả lời với các Tỳ Kheo: Này các Tỳ Kheo! Pháp đã được giải thích, thuyết giảng; Bốn Niệm Xứ đã được giải thích, thuyết giảng; Bốn Chánh cần đã được giải thích, thuyết giảng; Bốn Như Ý Túc đã được giải thích, thuyết giảng; Năm Căn đã được giải thích thuyết giảng; Năm lực đã được giải thích thuyết giảng; Bảy Bồ Đề Phần đã được giải thích thuyết giảng; Thánh Đạo Tám ngành đã được giải thích thuyết giảng.

Như vậy, này các Tỳ kheo, pháp được Ta giải thích thuyết giảng. Vậy mà ở đây còn có Tỳ Kheo khởi lên suy nghĩ như sau: Biết thế nào, thấy thế nào, các lậu hoặc được đoạn tận lập tức?

CHÚ GIẢI:

Tất cả pháp đã được Đức Phật giải thích và thuyết giảng ở trên, nếu là một người biết đời khổ như thật, không có một vật gì là của mình, thì ngay đó buông bỏ tức khắc, không còn tiếc rẻ một thứ gì nữa, ngay cả đến thân mạng cũng bỏ sạch, Chính buông bỏ như vậy, lậu hoặc đã được đoạn dứt tức thời. Nhưng tại sao các vị Tỳ Kheo này đã nghe Phật thuyết giảng và giải thích mà lậu hoặc vẫn còn, không đoạn tận được nên mới có những câu hỏi như vậy.

Thưa các bạn! Chính vì các bạn nghe thuyết giảng hiểu biết, nhưng sự hiểu biết của các bạn chưa như thật. Do sự hiểu biết chưa như thật nên các bạn buông bỏ chưa sạch, hoặc vì nghiệp của các bạn quá sâu dày, tuy có tâm quyết buông bỏ, nhưng nhân quả còn đeo mang chưa chịu ly hay nói cách khác là chưa chuyển hóa.

Những pháp trên đây đã được Phật thuyết giảng để cho chúng ta tu tập chuyển hóa nhân quả. Nhờ tu tập theo các pháp này đúng cách thì mới chuyển hóa nhân quả sạch được. Chuyển hóa nhân quả sạch được tức là tâm vô lậu.

Bài pháp trên đây để xác định cho chúng ta thấy rằng Phật Giáo chỉ có những

pháp này mà thôi, không có còn pháp nào khác nữa. Như thế chúng ta không bị kẻ khác lừa đảo, vì nó được xác định quả quyết của Phật, khi các vị Tỳ Kheo hỏi Phật còn có pháp nào vô lậu nữa không?

Xin Các bạn đọc lại đoạn kinh trên để thấy Phật Giáo có những bài kinh vô lậu thiết thực, cụ thể, thực tế và rất đơn giản: Lúc bấy giờ có một Tỳ Kheo sanh khởi suy nghĩ như sau:

Biết như thế nào, thấy như thế nào, các lậu hoặc được đoạn tận lập tức?

Biết rõ tâm niệm này Đức Phật liền trả lời với các Tỳ Kheo:

Này các Tỳ Kheo! Pháp đã được giải thích, thuyết giảng; Bốn Niệm Xứ đã được giải thích, thuyết giảng; Bốn Chánh cần đã được giải thích, thuyết giảng; Bốn Như Ý Túc đã được giải thích, thuyết giảng; Năm Căn đã được giải thích thuyết giảng; Năm lực đã được giải thích thuyết giảng; Bảy Bồ Đề Phần đã được giải thích thuyết giảng; Thánh Đạo Tám ngành đã được giải thích thuyết giảng. Như vậy, này các Tỳ kheo, pháp được Ta giải thích thuyết giảng. Vậy mà ở đây còn có Tỳ

Kheo khởi lên suy nghĩ như sau: Biết thế nào, thấy thế nào, các lậu hoặc được đoạn tận lập tức?

Đọc qua đoạn kinh này, các bạn đã biết rõ, Đạo Phật chỉ có 37 phẩm trợ đạo, không còn pháp nào khác hơn nữa. Vì đó là lời của Đức Phật đã xác định. **Còn có pháp nào khác nữa là của ngoại đạo.**

12- HỮU GỒM CÓ 3

LỜI PHẬT DẠY

Dục hữu

Sắc hữu

Vô sắc hữu

CHÚ GIẢI:

Dục hữu là gì? Dục là lòng ham muốn; hữu là có. Dục hữu danh từ Hán có nghĩa là loài người và muôn loài động vật trong cõi thế gian này. Vì loài người và các loài động vật đều có sự ham muốn (thích dục) giống như nhau, nên thường sống trong dục (ham muốn). Nói dục hữu là nói tâm trạng của tất cả chúng sanh trong vũ trụ nhất là trên

hành tinh này.

Tóm lại dục hữu tức là dục giới có nghĩa là thế giới của loài người và loài thú vật.

Sắc hữu nghĩa là gì? Sắc hữu là chỉ cho cảnh giới bốn thiên. Cảnh giới bốn thiên tức là trạng thái Tứ Thánh Định. Bốn trạng thái này trong kinh sách Đại Thừa thường gọi là bốn cảnh Trời hữu sắc:

- 1/ Sơ Thiên Thiên
- 2/ Nhị Thiên Thiên
- 3/ Tam Thiên Thiên
- 4/ Tứ Thiên thiên

Bốn trạng thái thiên này do ý thức tu tập tạo ra, nên gọi là bốn sắc cứu cánh thiên. Cho nên nói sắc hữu là chúng ta biết ngay là bốn trạng thái Tứ Thánh Định.

Vô sắc hữu nghĩa là gì? Vô sắc hữu nghĩa là chỉ cho cảnh giới bốn thiên vô sắc. Cảnh giới bốn thiên vô sắc tức là trạng thái Tứ Không Tưởng Định. Bốn trạng thái này mà trong kinh sách Đại Thừa thường gọi là bốn cảnh Trời vô sắc:

- 1/ Không Vô Biên Xứ Tưởng Thiên

2/ Thức Vô Biên Xứ Tưởng Thiên

3/ Vô Sở Hữu Xứ Tưởng Thiên

4/ Phi Tưởng Phi Phi Tưởng Xứ Tưởng Thiên

Bốn trạng thái thiên này do tưởng thức tu tập tạo ra, nên gọi là bốn vô sắc cứu cánh thiên. Cho nên, nói đến Vô sắc hữu là nói đến bốn định tưởng này.

13- PHÁP MÔN YẾM LY

Này các Tỳ Kheo! Như thật quán với chánh trí tuệ: Cái này không phải của tôi, cái này không phải là tôi, cái này không phải tự ngã của tôi. Nếu thấy vậy này Sona vị đa văn Thánh đệ tử yếm ly đối với sắc, yếm ly đối với thọ, yếm ly đối với tưởng, yếm ly đối với hành, yếm ly đối với thức. Do yếm ly vị ấy ly tham. Do ly tham vị ấy giải thoát. Trong sự giải thoát, khởi lên chánh trí: Ta đã giải thoát. Vị ấy biết rõ: Sanh đã tận, Phạm hạnh đã thành, những việc làm nên làm, đã làm, không còn trở lui trạng thái này nữa.

CHÚ GIẢI:

Theo như lời dạy trên đây của Đức Phật thì pháp môn tu hành của Phật Giáo rất đơn giản. Phải không các bạn?

Chỉ cần biết cách thức yếm ly thân ngũ uẩn: sắc, thọ, tưởng, hành, thức thì tâm tham, sân, si, mạn, nghi sẽ được ly sạch. Và như vậy thì các bạn sẽ thấy ngay trạng thái giải thoát. Trong sự giải thoát các bạn biết rất rõ như lời Phật đã dạy trên: Sanh đã tận, Phạm hạnh đã thành, những việc làm nên làm, đã làm, không còn trở lui trạng thái này nữa.

Chỉ cần yếm ly thân ngũ uẩn là chúng ta đã tìm thấy sự giải thoát ngay liền. Phải không hỡi các bạn? Nhưng đọc lời dạy trên đây, các bạn có biết cách tu tập chưa?

Các bạn nên mượn lời dạy cô đọng này làm câu pháp hướng tâm thì chúng tôi tin rằng do sự siêng năng tác ý như vậy, với một lòng nhiệt tâm, tha thiết yếm ly ngũ uẩn thì các bạn sẽ thành công. Đây là con đường tu tập duy nhất có một không hai của Phật Giáo.

Pháp môn rất tuyệt vời, các bạn có biết chăng? Đây là pháp môn quét tâm các bạn ạ! Hãy siêng năng, bền chí, gan dạ cầm cây

chối như lý tác ý mà quét xuôi, quét ngược, quét tới, quét lui, quét chùng nào mà tham, sân, si bay sạch thì mới thôi. Phải không các bạn? Tu hành như một con đại tượng đi thẳng không bao giờ ngó lui lại.

Các bạn hãy cố gắng tiến lên, tự mình thấp lên ngọn đuốc mà đi, tự mình lấy mình làm chỗ nương tựa, không nương vào bất cứ một ai. Chỉ nương tựa vào chánh pháp của Phật. Chánh pháp của Phật đây rồi, các bạn nên lưu ý mà tu tập, đừng chùng bước.

14- CÓ BỐN PHÁP CẦN NÊN TRÁNH.

LỜI PHẬT DẠY

- 1- Tránh sự khởi lên do tranh luận.*
- 2- Tránh sự khởi lên do chỉ trích (nói xấu)*
- 3- Tránh sự khởi lên do phạm giới.*
- 4- Tránh sự khởi lên do trách nhiệm*

CHÚ GIẢI:

Xưa Đức Phật dạy chúng Tỳ Kheo có bốn điều kiện cần nên tránh, thì đức hạnh

và sự tu tập mới trọn vẹn và tốt đẹp.

Thứ nhất **người tu sĩ Đạo Phật cần nên tránh tranh luận**, thấy có sự tranh luận thì nên tránh xa.

Tranh luận là một cuộc tranh đấu, đánh đá nhau bằng ngôn ngữ. Vì thế nó là một cuộc chiến tranh giết nhau bằng gươm miệng, đao lưỡi. Người tu sĩ Đạo Phật lấy tâm từ bi làm gốc nên phải tránh xa những cuộc tranh luận để thực hiện lòng từ bi của mình.

Tranh luận sẽ làm mất tình cảm thương mến, vì tranh luận là phải có sự hơn thua. Sự hơn thua khiến chúng ta mất bạn thêm thù, vì thế Đức Phật dạy: chúng ta tránh xa sự tranh luận. Tránh xa sự tranh luận khiến tâm chúng ta được an ổn, cuộc sống yên vui.

Một người muốn có một cuộc sống bình an, thì xem sự tranh luận là giặc, là kẻ thù, là loài ác thú, là sự độc hại, v.v... Cho nên thấy nơi đâu có sự tranh luận thì hãy mau mau tránh xa. Muốn tránh xa được điều này, thì sự im lặng là đệ nhất pháp.

Khi người ta đặt ra những câu hỏi để vấn nạn, để khởi đầu cho sự tranh luận hơn thua, thì chúng ta nên tránh xa và chịu

thua họ trước đi. Hoặc im lặng như Thánh, hoặc để nghe họ nói gì mặc họ. Ta tập nghe như không nghe.

Thứ hai **người tu sĩ Đạo Phật cần nên tránh sự chỉ trích**, thấy có sự chỉ trích thì nên tránh xa. Chỉ trích là sự nói xấu người khác. Người hay nói xấu người khác là người xấu, là người không đáng cho chúng ta làm bạn. Nói xấu người có ba cách:

- 1- Đặt điều ra nói xấu người.
- 2- Bối móc chuyện xấu của người khác
- 3- Phê bình chỉ trích những việc làm của kẻ khác, để tỏ ra mình là người thông thái.

Ở đây Đức Phật dạy tránh xa sự chỉ trích, có nghĩa là chúng ta không nên chỉ trích ai, không nên nói xấu ai. Thấy ai nói xấu hay chỉ trích người khác thì chúng ta nên xem người chỉ trích và nói xấu đó là người xấu, cần nên tránh xa họ. Họ là con sâu làm rầu nồi canh, họ là con rắn độc là loài ác thú v.v...

Trong câu kinh này dạy: ***Tránh sự khởi lên do chỉ trích (nói xấu)***, Tránh sự khởi lên, có nghĩa là khi chúng ta muốn

chỉ trích một điều gì thì chúng ta nên dừng lại liền không được nói ra và chấm dứt tư tưởng đó. Vì ý nghĩ tư tưởng đó xấu, ác.

Người tu sĩ Phật Giáo cần ghi nhớ những lời dạy này, không được vi phạm những lời dạy này, thì mới xứng là những người đệ tử của Phật, không riêng gì tu sĩ mà cả cư sĩ nữa.

Thưa các bạn, ở đây Đức Phật dạy: Tránh sự khởi lên do chỉ trích (nói xấu). Như vậy khi chúng tôi nói: Kinh sách Đại Thừa, Thiên Tông, thiên Minh Sát Tuệ, Tịnh Độ Tông, Mật Tông và tu sĩ Nam Tông ăn thịt chúng sanh là sai, là không đúng giáo pháp của Phật dạy.

Nói như vậy chúng tôi có chỉ trích hay không?

Thưa các bạn, các bạn đừng hiểu sai là chúng tôi chỉ trích các hệ phái Phật Giáo này, mà là chúng tôi đang làm một nhiệm vụ chỉnh đốn lại Phật Giáo, vì chúng tôi là tu sĩ Phật Giáo không chỉ trích nói xấu một tôn giáo nào khác. Ở đây chúng tôi nói ra những gì không đúng của Phật Giáo; nói ra những rác bẩn trong Phật Giáo đang đầy ắp; nói ra để dọn dẹp cho sạch sẽ ngôi nhà Phật Giáo, thì chúng tôi phải có nghĩa vụ, có trách nhiệm chỉnh đốn lại, để giúp cho

tín đồ Phật Giáo không còn lầm đường, lạc lối, để giúp cho mọi người không có những thái độ khinh chê Phật Giáo, v.v...

Sau những năm tháng dài (2547 năm) các Tổ truyền thừa Phật Giáo, từ Đông sang Tây, từ Nam sang Bắc, mà những người truyền thừa lại là những người tu hành chưa chứng, chỉ là những học giả, tâm đời chưa ly dục ly ác pháp, còn tham danh, đắm lợi (có vị còn tham danh ra làm quốc sư), **nên sự truyền thừa có nhiều sai lệch.** Từ sự sai lệch của các vị Tổ sư này, đến sự sai lệch của các vị Tổ sư khác, **cho đến hôm nay, khi tu xong tôi như người đứng trên núi cao nhìn xuống thấy sự sai lệch quá rõ ràng.** Vì Phật pháp trường tồn, vì nền đạo đức nhân bản - nhân quả của loài người, vì lợi ích cho chúng sanh đời sau, buộc lòng tôi phải nói thẳng và mạnh tay chấn chỉnh lại toàn bộ giáo lý của Phật Giáo: những gì đúng của Phật Giáo thì dựng lại, những gì sai của Phật giáo thì ném bỏ. Đó là một việc làm của một người tu sĩ chân chánh của Phật Giáo, chứ không phải chỉ trích, nói xấu các hệ phái Phật Giáo. Như hệ phái Phật Giáo này nói xấu chỉ trích hệ phái Phật Giáo khác. **Tôi không phải là hệ phái này chỉ trích nói xấu hệ phái khác.** Xin các bạn hiểu cho.

Thưa các quý bạn! Hiện giờ tôi không đứng trong các hàng ngũ của hệ phái Phật Giáo nào cả, tôi là tu sĩ lấy những lời dạy nguyên thủy của Phật mà tu tập, nên khi thành tựu trong giáo pháp của Người, tôi biết sự kiến giải và phát triển của các Tổ trong Phật Giáo là không đúng, không đem đến lợi ích thiết thực cho loài người, mà còn làm hao tài, tổn của và công sức của mọi người một cách nhảm nhí vô ích. Nhìn thực trạng của Phật Giáo rất đau lòng và thương xót cho tín đồ Phật Giáo. Theo Phật Giáo sẽ được những gì? Đi về đâu? Thưa các bạn, các bạn chỉ cho?

Một lần nữa, tôi xin các bạn đừng hiểu lầm là tôi chỉ trích Đại Thừa, Thiên Tông, Mật Tông, Tịnh Độ Tông, Nam Tông, v.v... mà tôi chỉ có chấn chỉnh lại Phật Giáo làm cho nó trở thành một giáo trình học và tu tập đạo đức làm người, không làm khổ mình, khổ người; học và tu tập để làm chủ sanh, già, bệnh, chết và chấm dứt luân hồi.

Thứ ba **người tu sĩ Đạo Phật cần nên tránh sự phạm giới, thấy có ai phạm giới thì nên tránh xa.** Phạm giới là sự làm mất phẩm hạnh người tu. Người phạm giới là một ác tri thức; người ác tri thức không xứng đáng làm thầy, làm bạn của chúng ta. Nhất là người tu sĩ phạm giới

thì Phật tử nên xem họ là Ma Ba Tuần trong Phật Giáo; họ không phải là người tu sĩ Phật Giáo; họ là người đội lốt tu sĩ Phật Giáo, để lừa đảo tín đồ. Đặc biệt là giới hạnh độc cư. Giới hạnh độc cư có trong giới bốn và có trong giới kinh. Trong Tạng kinh Pali Đức Phật thường nhắc đi nhắc lại giới này rất nhiều lần, thế mà tu sĩ thời này xem thường phẩm hạnh này; họ là ma Ba Tuần trong Phật Giáo; họ là những tu sĩ ngoại đạo phá hoại Phật Giáo khiến cho mọi người theo Phật Giáo không tu hành được.

Tất cả tu sĩ và cư sĩ đến Tu Viện Chơn Như là để tìm cầu chánh pháp của Phật, là để tu tập cho đạt mục đích giải thoát bốn khổ: sanh, già, bệnh, chết và chấm dứt luân hồi. Thế nhưng họ đều phạm giới, phần đông không giữ gìn giới luật trọn vẹn, cho nên chỉ có một thời gian rồi đành lui bước. Lui bước với một tâm hồn không thoải mái.

Giới luật tuy nghe thấy hiểu biết thì dễ, nhưng sống và tu tập đúng thì quá khó khăn. Phải không hở các bạn? Tu sĩ và cư sĩ về đây tu tập khép mình trong giới luật, bị rơi rớt giống như sung rụng.

Kính thưa các bạn! Giới luật rất là quan trọng trong cuộc đời tu hành của mình, do

đó Đức Phật đã xác định đường lối tu tập của Ngài rất rõ ràng, có từng lớp, có từng cấp bậc. Vậy đường lối của Đạo Phật có mấy lớp tu học? Có bao nhiêu cấp bậc?

Đường lối tu học của Đạo Phật có tám lớp tu học như sau:

- 1- Chánh kiến
- 2- Chánh tư duy
- 3- Chánh ngữ
- 4- Chánh nghiệp
- 5- Chánh mạng
- 6- Chánh tinh tấn
- 7- Chánh niệm
- 8- Chánh định

Đường lối Đạo Phật có ba cấp Cấp giới, cấp định, cấp tuệ như sau:

1- Cấp I giới luật gồm có 7 lớp, phải tu học 7 năm

2- Cấp II thiền định gồm có 4 thiền phải tu học 7 tháng 3- Cấp III trí tuệ gồm có Tam Minh, phải tu học 7 ngày. Và tốt nghiệp chỉ có một đêm (Nhất dạ hiền).

Xem thế, đường lối tu học của Phật Giáo có khác nào là một chương trình giáo dục của quốc gia. Do chương trình tu học như vậy, nên đường lối tu tập của Phật Giáo được xem là chân lý của loài người. Các bạn có thấy đúng không?

Cho nên giới luật là cấp I mà cấp I phải tu học 7 năm thì các bạn biết nó là quan trọng đến bậc nào? Ngược lại cấp II Thiên Định chỉ có 7 tháng. Như vậy Thiên Định đâu có khó khăn. Phải không hỡi các bạn? Và nó cũng không quan trọng các bạn ạ!

Vậy mà tu sĩ thời nay xem thường giới luật, phá giới luật, phạm giới luật, bẻ vụn giới luật. Như vậy có đáng chửi đốn lại không thưa các bạn? Một hình ảnh Phật Giáo sa đọa như vậy, mà chửi đốn trở lại thì các bạn bảo rằng tôi chỉ trích Đại Thừa, Thiên Tông, Mật Tông, Tịnh độ Tông, Nam Tông, v.v... Các bạn nói như vậy có đúng không?

Các bạn còn bảo rằng tôi không ái ngữ với các hệ phái này. Thưa các bạn! Những lời nói của tôi rất ái ngữ, vì lòng thương họ mà tôi nói, nếu tôi không nói, làm sao họ biết cái sai, cái đúng được. Phải không các bạn?

Thưa các bạn! Các bạn còn bảo rằng: tôi bác sạch những cái sai của các hệ phái Phật Giáo này thì Phật Giáo còn cái gì?

Như trên tôi đã nói: Phật Giáo còn lại ba cấp tu học và tám lớp học. Đó là một chân lý của Đạo Phật (Đạo đế). Như vậy Đạo Phật có mất không, thưa các bạn?

Phật dạy: ***Tránh sự khởi lên do phạm giới.*** Khi chúng ta khởi lên ý niệm gì, thì nên quán xét ý niệm ấy có phạm vào những giới gì chăng?

Ví dụ 1: Khi khởi ý muốn đi nói chuyện với một bạn đồng tu, thì nghĩ ngay đến lời Phật dạy phải phòng hộ sáu căn, không nên hội họp, không nên nói chuyện. Đó là những Thánh hạnh mà một tu sĩ Phật Giáo cần phải nghiêm trì, không cho vi phạm. Sự suy tư như vậy là tránh sự khởi lên phạm giới.

Ví dụ 2: Vào buổi sáng sớm cảm thấy đói bụng ý khởi lên muốn đi ăn cái gì đó, thì chúng ta nghĩ ngay: vào giờ này mà ăn uống thì phạm vào giới ăn uống phi thời. Ăn uống phi thời như vậy là phạm vào Thánh Đức hạnh ly dục. Tu sĩ phạm vào giới này thì không còn xứng đáng là đệ tử của Phật nữa.

Cho nên làm đệ tử của Phật thì phải nhớ lời dạy này: ***Tránh sự khởi lên do phạm giới***, các bạn có nhớ chăng? Phải luôn luôn nhớ và dùng câu này tác ý thì giới luật, các bạn sẽ thanh tịnh.

Phật dạy: ***Tránh sự khởi lên do trách nhiệm***. Là một tu sĩ Phật Giáo tâm hồn luôn luôn lúc nào cũng phải được thanh thản, an vui và vô sự. Nên phải hiểu mọi sự việc đều gắng liền với trách nhiệm. Khi thấy tâm khởi ý muốn làm một việc gì thì phải thấy ngay trách nhiệm sự việc ấy, nhưng thấy có trách nhiệm trong sự việc đó thì phải đình chỉ việc đó liền. Nếu không đình chỉ thì cuộc đời tu hành theo Phật Giáo chỉ ưởng công mà thôi.

Bởi vì có trách nhiệm là có sự lo lắng; mà có sự lo lắng là có tâm bất an; có tâm bất an thì rất khó tu tập để giữ gìn tâm thanh thản, an lạc và vô sự. Cho nên chúng ta phải hiểu Đạo Phật không phải là đạo tiêu cực, làm biếng, không làm. Đạo Phật chấp nhận làm việc, siêng năng, cần mẫn, nhưng tránh trách nhiệm, để giữ gìn tâm hồn thanh tịnh, không bị ràng buộc, v.v...

Ví dụ 1: Trồng một cây xoài, hay cấy một đám lúa, trồng một đám dưa, v.v...

những việc làm này đều gắn liền với trách nhiệm, vì việc làm này nó mang đến cho ta những kết quả. Nếu chúng ta làm mà để cho nó thất bại, tức là không kết quả, không kết quả thì chúng ta thiếu trách nhiệm. Các bạn có hiểu ý này chăng?

Có những việc làm mà không có trách nhiệm.

Ví dụ 2: Đi khất thực, làm phụ công việc gì cho ai và làm hết công việc được giao, chứ không lãnh trách nhiệm.

Ví dụ 3: Người làm trụ trì có trách nhiệm, người làm chúng (điệu) không trách nhiệm trụ trì.

Người tu sĩ đang tu hành mà có trách nhiệm điều này, việc kia thì khó tu hành giải thoát. Tại sao vậy? Tại vì trách nhiệm đi đôi với sự lo lắng. Vì có trách nhiệm là sẽ có lo lắng, bất an.

Có người bảo rằng: một tu sĩ Phật Giáo cũng cần phải thấy trách nhiệm của mình đối với giới luật, nghĩa là phải thấy trách nhiệm bốn phạm giữ gìn giới luật nghiêm ngặt, không cho mình vi phạm của.

Nếu một vị tu sĩ Phật Giáo hiểu rằng: trách nhiệm và bốn phạm của người tu sĩ

Phật Giáo là phải giữ gìn giới luật. Hiểu như vậy chúng tôi e rằng sai. Tại sao vậy?

Thưa các bạn! **Giới luật là đời sống** của người tu sĩ Phật Giáo, chứ không phải là một việc làm. Cho nên đối với tu sĩ Phật Giáo còn thấy bốn phạm, trách nhiệm giữ gìn giới luật, thì như vậy giới luật và vị tu sĩ là hai. Còn ở đây giới luật và vị tu sĩ là một vì tu sĩ là phải sống giới luật. Cho nên ở đây nếu còn thấy có trách nhiệm, bốn phạm thì cuộc sống còn bị gò bó, còn bị bắt buộc. Đạo Phật là đạo giải thoát, vì thế, cuộc sống phải được thanh thản, an lạc và vô sự. Nếu còn bị ràng buộc hay bị bắt buộc, gò bó trong một giáo điều hay một giới luật nào thì không thể nào gọi là thanh thản, an lạc và vô sự được. Phải không các bạn?

Ví dụ: Giới luật dạy ăn ngày một bữa không ăn phi thời. Chúng ta nghĩ rằng: mình là tu sĩ Phật Giáo phải có trách nhiệm, bốn phạm chấp hành không cho vi phạm giới này. Do sự bắt buộc như vậy nên phải ráng ăn một bữa, khi muốn ăn mà không dám ăn hoặc bị đói bụng mà không dám ăn, cho nên tự bản thân đã thấy khổ sở vô cùng. Đó là khi giới luật và vị tu sĩ là hai, và khi cho đó là trách nhiệm, bốn phạm của người tu sĩ phải ráng chịu đựng để không bị người khác chê cười. Từ chỗ trách

nhiệm, bốn phận đã làm mất con đường giải thoát của Đạo Phật. Vì thế Đức Phật dạy: ***Tránh sự khởi lên do trách nhiệm.***

Giới luật của Phật Giáo là một khuôn phép sống cho tất cả tu sĩ Phật Giáo, chứ không phải là trách nhiệm, bốn phận. Vì giới luật xác định đời sống của người tu sĩ. Chính do giới luật mà phân biệt được tu sĩ nào là tu sĩ Phật Giáo và tu sĩ nào không phải là tu sĩ Phật Giáo. Do đó Đức Phật dạy: Một người lấy giới luật làm cuộc sống, còn một người khác lấy giới luật làm pháp luật để cố gắng giữ gìn, thì cũng giống như con bò và con dê. Con bò là con bò, con dê là con dê, không thể dê giống bò, bò giống dê được. Phải không hỡi các bạn?

Trước khi bước chân vào Phật Giáo, chúng ta không bị một sự cám dỗ nào, một áp lực nào, một thế lực nào, hay vì một hoàn cảnh bắt buộc nào mà chính vì bốn sự đau khổ của kiếp làm người. Chúng ta bỏ hết cuộc đời để theo Đạo Phật, để sống trong pháp luật này. Cho nên, chẳng ai bắt buộc mình thì làm gì có trách nhiệm, bốn phận. Phải không hỡi các bạn?

Mình đã tự nguyện thì giới luật là Phạm hạnh, là cuộc sống của mình.

Ngày xưa Đức Phật chẳng quyến rũ ai

theo đạo của Ngài, chỉ vì sự khổ đau của kiếp người nên mọi người chấp nhận sống trong giới luật và giáo pháp của Ngài. Cho nên ở đây nói trách nhiệm bốn phận sống trong giới luật và giáo pháp của Ngài thì không đúng. Chính Ngài đâu có bắt buộc ai theo Ngài tu hành đâu? Tự mình thì mình phải thấy đó là sự sống của mình.

Cũng vậy, mọi người về Tu Viện Chơn Như, tự nguyện vào đây, lấy đời sống ở đây làm đời sống của mình, chứ không ai bắt buộc, nếu thấy sống không kham nổi, thì rời khỏi nơi đây. Bởi vì, sự tu hành không ai bắt buộc ai. Tu được thì mình nhờ, chứ không tu giúp cho ai được. Trước khi tu tập chúng ta phải ý thức đời sống giới luật là đời sống thoát khổ, chứ không phải bốn phận, trách nhiệm giữ gìn giới luật, mà giới luật là sự sống của đệ tử Phật, là sự giải thoát khổ đau của kiếp làm người (ly dục ly ác pháp).

Từ khi tu xong, Thầy cũng không kêu gọi và cũng không bắt buộc ai cả, các bạn tự đến đây xin tu học. Cớ sao các bạn không sống đúng giới luật và tu tập đúng giáo pháp ở đây? Cớ sao các bạn vi phạm giới, phá giới ở đây? Cớ sao tu tập ức chế tâm không đúng cách tu tập ở đây ly dục ly ác pháp? Thế rồi các bạn hỏi sao không thấy

ai tu chứng? Các bạn hỏi như vậy là hỏi một cách vô lý. Sao các bạn không tự hỏi các bạn: ăn, ngủ, độc cư, nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng các bạn có sống được chưa? Nếu sống được thì hỏi như vậy là hỏi đúng.

Các bạn sống không đúng giới luật và tu tập không đúng giáo pháp ở đây thì làm sao các bạn tu chứng được? Vậy mà các bạn hỏi: Sao không thấy ai tu chứng? Là một câu hỏi không đúng chỗ các bạn ạ! Các bạn ra, vô Tu Viện này như đi chợ. Chúng tôi biết các bạn hỏi câu ấy là các bạn quá vô minh, không xét được lỗi mình. Như Phật đã dạy: Ngủ mà không biết mình ngủ là người chí ngu.

Tóm lại Tránh sự khởi lên do trách nhiệm. Người tu hành theo Phật Giáo thì phải lấy giới luật và giáo pháp của Phật làm sự sống của mình, chứ không có nghĩa là bổn phận, là trách nhiệm gì cả. Các bạn phải hiểu nghĩa giới luật là một cuộc sống bình an và hạnh phúc chân thật của kiếp làm người. Đừng đem trách nhiệm vào Phật Giáo là không đúng chỗ. Xin các bạn lưu ý cho.

15- PHÁP NHƯ LÝ TÁC Ý

LỜI PHẬT DẠY

Này các Tỳ Kheo! Tỳ Kheo nào như lý tác ý sắc, như thật quán sắc vô thường, vị ấy yểm ly đối với sắc. Do hỷ đoạn tận, tham được đoạn tận. Do tham được đoạn tận, hỷ đoạn tận, tâm được giải thoát, vị ấy được gọi là vị đã khéo giải thoát. (Tương Ưng kinh tập III trang 100)

CHÚ GIẢI:

Xin các bạn lưu ý tu tập thiền định theo Phật Giáo là phải ly dục ly ác pháp mới nhập được Sơ Thiền, nhưng muốn ly dục ly ác pháp thì pháp như lý tác là đệ nhất pháp tu tập thiền định, còn tất cả các pháp môn khác trụ tâm, nhiếp tâm, ức chế tâm cho hết vọng tưởng là pháp môn của ngoại đạo, chứ không phải chánh định, chánh thiền của Phật Giáo. Ở đây các bạn nên lưu ý chỗ sai khác mà nhận ra thiền của Phật Giáo và của ngoại đạo. Khi nhận ra chỗ này thì các bạn sẽ không còn bị Đại Thừa, Thiền Tông, Tịnh Độ Tông, Mật Tông và Minh Sát Tuệ lừa đảo quý bạn.

Trên đây là một bài pháp trong kinh

Tương Ưng mà Đức Phật đã dạy cho các vị Tỳ Kheo tu tập thiền định để đạt được sự giải thoát một cách rất dễ dàng không có khó khăn không có mệt nhọc. Bài kinh này là một bằng chứng xác định cho chúng ta thấy rằng: Từ xưa cho đến nay mọi người tu tập thiền định theo Phật Giáo từ Nam Tông đến Bắc Tông và 33 vị Tổ Sư Thiền Đông Độ đều dạy tu sai lạc không đúng giáo pháp của Phật Giáo.

Bài kinh này dạy cách thức tu tập như thế nào?

Cách thức tu tập theo bài kinh này thì **nương theo thân hành niệm mà như lý tác ý.**

Ví dụ: Nương thân hành nội là hơi thở mà tác ý như trong kinh Xuất Tức Nhập Tức dạy: ***Quán ly tham tôi biết tôi hít vô, quán ly tham tôi biết tôi thở ra hoặc Quán vô ngã tôi biết tôi hít vô, quán vô ngã tôi biết tôi thở ra.***

Nếu đi kinh hành thì nương vào bước đi mà tác ý: ***Quán ly sân tôi biết tôi đang đi kinh hành, chân trái bước! Quán ly sân tôi biết tôi đi kinh hành, chân phải bước!...***

Cách thức tu thiền định của Phật như

lời dạy trên đây trong kinh Tương Ứng thì Thiên Minh Sát Tuệ, thiên Đông Độ và thiên Đại Thừa đều hoàn toàn cách xa một trời một vực. Các bạn nên xét lại những loại thiên mà các bạn đang tu tập có giống như thiên định của Phật Giáo chăng? Nếu không giống thì đừng tự xưng là mình tu theo thiên của Phật Giáo, vì Phật Giáo chỉ có một loại thiên định chân chánh được gọi là Tứ Thánh Định, tức là thiên định xả tâm ly dục ly bất thiện pháp mà thôi.

16- PHẬT VÀ A LA HÁN

LỜI PHẬT DẠY

Như Lai, này các Tỳ kheo, là bậc A La Hán, Chánh Đẳng Giác, làm cho khởi lên con đường trước kia chưa ai làm cho khởi, là bậc đem lại con đường trước kia chưa ai đem lại, là bậc tuyên thuyết con đường trước kia chưa được ai tuyên thuyết, bậc tri đạo, bậc ngộ đạo, bậc thuần thực về đạo. Còn nay này các Tỳ Kheo, các vị đệ tử là những vị sống theo đạo, tiếp tục thành tựu đạo.

Này các Tỳ Kheo! Đây là sự sai biệt, sự đặc thù, sự sai khác giữa Như Lai, bậc A La Hán, bậc Chánh Đẳng Giác và bậc Tỳ Kheo được giải thoát nhờ trí tuệ.

(Kinh Tương Ưng tập 3 trang 120 Đại Tạng kinh Việt Nam)

CHÚ GIẢI:

Qua lời dạy trong kinh Tương Ưng trên đây Đức Phật đã xác định rất rõ ràng: ***Phật và A La Hán sự tu chứng đạo thì không khác nhau***, nhưng Đức Phật khác với những bậc A La Hán là vì Đức Phật là người đầu tiên khởi lên, đem lại và tuyên thuyết bốn chân lý của loài người.

Cũng qua bài kinh trên đây chúng ta có thể xác định rằng: Bảy vị Phật quá khứ không có là vì Đức Phật Thích Ca Mâu Ni là người đầu tiên khởi xướng con đường giải thoát này. Đây chính do lời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni nói. Như vậy kinh sách Đại Thừa đã dựng lên 7 vị Phật quá khứ là sai không đúng, xin các bạn cứ suy ngẫm lời dạy này thì sẽ thấu rõ như thấy chỉ trong lòng bàn tay của quý bạn.

Đọc đoạn kinh này, chúng ta thấy rõ kinh sách Đại Thừa không phải là kinh

sách của Phật, kinh sách Đại thừa là những kinh sách bịa đặt, để đưa sáu vị thân của Bà La Môn vào làm 6 vị Phật quá khứ của Phật Giáo. Nhờ bài kinh này chúng ta thấy được âm mưu của Bà La Môn thật là gian xảo.

Một bài kinh này cũng đủ vạch mặt Đại Thừa là giả hiệu và như vậy Phật Giáo mà chúng ta đang có, là không phải Phật Giáo. Phải không các bạn?

Trong kinh sách Nguyên Thủy còn nhiều bài kinh để xác định, chỉ thẳng kinh sách Đại Thừa là kinh giả hiệu.

17- TU TẬP ĐỊNH VÔ LẬU CÓ BA VIỆC CẦN PHẢI LƯU Ý

Phòng hộ sáu căn.

Sanh ly là căn bản của đau khổ.

Giải thoát nhờ đoạn dứt sanh ly

CHÚ GIẢI:

Câu thứ nhất Phật dạy: Phòng hộ sáu căn. Muốn tu tập Định Vô Lậu để chứng quả A La Hán thì phòng hộ sáu căn là đệ

nhất pháp. Phòng hộ sáu căn đệ nhất là pháp môn độc cư xin các bạn nhớ cho.

Nếu có về Tu Viện Chơn Như mà các bạn không sống đúng hạnh độc cư thì xin các bạn đừng về Chơn Như, vì có về cũng chẳng ích lợi gì cho các bạn.

Hộ trì các căn, đó là lời dạy thứ nhất của Đức Phật trong pháp môn thiền định vô lậu. Các bạn phá hạnh độc cư tức là các bạn không có duyên tu hành với Phật Pháp. Không có duyên tu hành với Phật pháp thì dù các bạn có tu tập một ngàn đời cũng chẳng ích lợi gì, chỉ hoài công vô ích mà thôi.

Câu thứ hai Phật dạy: ***Sanh y là căn bản của đau khổ***. Muốn tu tập định vô Lậu để chứng quả A la Hán thì sanh y thường mang đến cho chúng ta lậu hoặc (khổ đau) nhiều. Vậy sanh y là gì?

Sanh y là mọi sự vật quanh ta làm thành một cuộc sống của ta như: cha mẹ, vợ chồng, con cái, anh em, chị em, cô bác, dì dượng, bạn bè, thân bằng, huyết thuộc, nhà cửa, của cải, tài sản, đất đai, ruộng vườn, xe cộ, tủ, bàn, ghế, v.v...

Cho nên ở đây chúng ta phải hiểu sanh y là căn bản của gốc khổ. Nếu không buông

bỏ cái gốc khổ này dù có tu theo Đạo Phật trăm muôn ngàn kiếp thì cũng chẳng bao giờ vô lậu chứng quả A La Hán được.

Câu thứ ba Phật dạy: ***Giải thoát nhờ đoạn dứt sanh y***. Muốn tu tập định vô lậu để chứng quả A La Hán thì phải đoạn dứt sanh y. Sanh y thường mang đến cho chúng ta lậu hoặc (khổ đau). Nên một người tu hành theo Phật Giáo thì tâm phải hoàn toàn vô lậu. Muốn cho tâm được hoàn toàn vô lậu để chứng quả A La Hán mà sanh y không chịu buông bỏ, dứt hẳn thì khó cho tâm ta vô lậu được. Vì thế, một người xuất gia tu theo Phật Giáo thì phải chấp nhận buông bỏ sanh y như: Cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa, sống không gia đình, không nhà cửa, thiếu dục tri túc, ba y một bát, tâm hồn trắng bạch như vỏ ốc, phóng khoáng như hư không. Có sống được như vậy tu hành mới thấy kết quả giải thoát và chứng quả A La Hán không có khó khăn, không có mệt nhọc.

Đến đây Thầy xin chấm dứt buổi nói chuyện hôm nay và nhắc các bạn lưu ý: **Sanh y là căn bản của đau khổ**. Muốn tu tập theo Phật Giáo để làm chủ bốn sự đau khổ thì phải khắc cốt ghi tâm câu này: Giải thoát là nhờ đoạn dứt sanh y.

18- THẾ GIỚI SIÊU HÌNH KHÔNG CÓ

LỜI PHẬT DẠY

Này Hiền giả Channa, tôi tận mắt nghe Thế Tôn, tận mắt nhận lãnh từ Thế Tôn giáo giới này cho tôn giả Kaccanaghotta: Thế giới này dựa trên hai quan điểm, này Kaccàna, hiện hữu và không hiện hữu. Ai thấy như thật với chánh trí tuệ sự tập khởi của thế giới, thì không chấp nhận là thế giới không hiện hữu! Nhưng này Kaccàna, ai thấy như thật với chánh trí tuệ sự đoạn diệt của thế giới, thì không chấp nhận là thế giới có hiện hữu. Thế giới này phần lớn, này Kaccàna là chấp thủ các phương tiện và bị trôi buộc bởi những thành kiến.

Với ai không đi đến không chấp thủ, không an trú vào chấp thủ các phương tiện, tâm không an trú và thiên kiến tùy miên, vị ấy không nói: Đây là tự ngã của tôi. Với ai nghĩ rằng: Cái gì khởi lên là đau khổ, cái gì diệt là đau khổ, vị ấy không có phân vân nghi hoặc. Trí ở đây không mượn nhờ người khác. Cho đến như vậy, này Kaccàna là Chánh trí

CHÚ GIẢI:

Đọc đoạn kinh này chúng ta thấy rất rõ ràng Đức Phật đã xác định thế giới hữu hình và thế giới siêu hình không có thật.

Con người trên hành tinh này đều dựa trên hai quan điểm cực đoan có và không mà cho rằng: Có hai thế giới hữu hình và vô hình. Cho nên có người chấp nhận có hiện hữu thì không chấp nhận không hiện hữu. Nhưng sự hiện hữu do duyên hợp mà có nên thành không có. Con người không có chánh trí tuệ, nên điên đảo lầm chấp là thật có hai thế hữu hình và siêu hình.

Con người đau khổ vì thế giới không có thật mà cứ nghĩ tưởng là có thật, do đó chấp chặc không dám buông xuống.

Cho nên có hiểu biết sắc là vô thường, là khổ, là vô ngã, nhưng biết là để biết, từ bỏ thì không từ bỏ. Nhưng vẫn thấy sắc là mình, là của mình, là bản ngã của mình.

Đức Phật đã xác định thế giới siêu hình không có thật là tuyệt vời: ***Ai thấy như thật với chánh trí tuệ sự tập khởi của thế giới, thì không chấp nhận là thế giới không hiện hữu! Nhưng này Kaccàna, ai thấy như thật với chánh trí tuệ sự đoạn diệt của thế giới, thì***

không chấp nhận thế giới có hiện hữu.

Khi đọc đoạn kinh này chúng ta cần phải hiểu rõ nghĩa những từ. Vậy thế giới không hiện hữu là gì? Và thế giới có hiện hữu là gì?

Thế giới không hiện hữu là thế giới không có hình sắc, thế giới không hình sắc tức là thế giới vô hình.

Thế giới có hiện hữu là thế giới có hình sắc, tức là thế giới mà chúng ta đang sống đang có mặt. Hai thế giới này đều do tưởng tri dựng lên, nó đều không như thật. Nếu người nào chấp nó thì phải thọ chịu lấy những sự khổ đau.

19- PHÁP MÔN NHƯ LÝ TÁC Ý

LỜI PHẬT DẠY

Thưa Hiền giả Sàriputta (Xá Lợi Phất) những pháp gì Tỳ kheo giữ giới cần phải như lý tác ý?

Này Hiền giả Kotthika, Tỳ kheo giữ giới cần phải như lý tác ý năm thủ uẩn là vô thường, khổ, bệnh hoạn, ung nhọt mũi tên, bất hạnh, người lạ, ốm đau,

người lạ hủy hoại, rỗng không, vô ngã.

Thế nào là năm? Tức là sắc thủ uẩn, thọ thủ uẩn, tưởng thủ uẩn, hành thủ uẩn, thức thủ uẩn.

Này Hiền giả Kotthika, vị Tỳ Kheo giữ giới cần phải như lý tác ý năm thủ uẩn là vô thường, khổ, bệnh hoạn, ung nhọt, mũi tên, bất hạnh, óm đau, người lạ, hủy hoại, rỗng không, vô ngã.

Này Hiền giả, sự kiện này xảy ra: Tỳ Kheo giữ giới do như lý tác ý năm thủ uẩn này là vô thường... vô ngã, có thể chứng được quả Dự lưu.

Với Tỳ kheo đã chứng quả Dự lưu, này Hiền giả Sàriputta, những pháp gì cần phải như lý tác ý nữa?

Với Tỳ kheo đã chứng quả Dự lưu, này Hiền giả Kotthika cần phải tác ý năm thủ uẩn này là vô thường... vô ngã. Sự kiện này có thể xảy ra, này Hiền giả, Tỳ Kheo Dự lưu, do như lý tác ý năm thủ uẩn này là vô thường... vô ngã, có thể chứng được quả Nhất lai.

Nhưng Tỳ Kheo Nhất lai, này Hiền giả Sàriputta, phải như lý tác ý các pháp gì?

Tỳ Kheo Nhất lai, này Hiền giả Kotthika, phải như lý tác ý năm thủ uẩn này là vô thường... vô ngã. Sự kiện này có thể xảy ra, này Hiền giả, Tỳ Kheo Nhất lai, do như lý tác ý năm thủ uẩn này là vô thường... vô ngã, có thể chứng được quả Bất lai.

Nhưng Tỳ Kheo Bất lai, này Hiền giả Sàriputta, cần phải như lý tác ý những pháp gì?

Tỳ Kheo Bất lai, này Hiền giả Kotthika, cần phải như lý tác ý năm thủ uẩn này là vô thường... vô ngã. Sự kiện này có thể xảy ra, này Hiền giả, Tỳ Kheo Bất lai, do như lý tác ý năm thủ uẩn này là vô thường... vô ngã, có thể chứng được quả A La Hán.

Nhưng Tỳ Kheo A La Hán, này Hiền giả Sàriputta, cần phải như lý tác ý những pháp gì.

Với vị A La Hán, này Hiền giả Kotthika, không có gì phải làm nữa hay không có phải thêm gì nữa trong công việc làm. Những sự tu tập, làm cho sung mãn những pháp này sẽ đưa đến hiện tại lạc trú và chánh niệm tỉnh giác.

(Tương Ưng kinh tập 3 trang 298)

CHÚ GIẢI:

Trên đây là một bài pháp mà Phật đã dạy cho chúng Tỳ Kheo về pháp môn như lý tác năm thủ uẩn vô thường ... vô ngã. Duy nhất chỉ có một pháp như lý tác ý năm thủ uẩn vô thường ... vô ngã. Bắt đầu tu tập như vậy, sẽ chứng từ quả dự lưu đến quả A La Hán.

Xem bài kinh trên đây chúng ta mới thấy pháp như lý tác ý rất quan trọng trong sự tu tập theo Phật Giáo. Nếu tu theo Phật Giáo mà không có pháp như lý tác ý thì chúng tôi tin rằng không có ai tu giải thoát được. Và không có pháp như lý tác ý thì chúng ta sẽ tu thiên định tưởng của ngoại đạo, chứ không thiên định của Phật Giáo (Chánh Định).

Bài kinh này xác định rằng: người nào dùng ý thức tu tập pháp như lý tác ý để lý tham, đoạn diệt ác pháp, là không tu sai Phật Pháp, còn ngược lại là tu sai. Và như vậy chúng ta mới có đủ niềm tin vững chắc đối với pháp môn này. Có niềm tin vững chắc với Phật pháp, thì mới có đủ ý chí sắt đá và kiên gan, bền chí chiến đấu với giặc sanh tử. Nhờ đó sự tu hành mới có tiến bộ và mới đạt đến mục đích cuối cùng.

Trên đây là một pháp môn tu tập rất

đơn giản của Phật Giáo, không bị ức chế tâm một chút nào cả. Mà bất cứ người nào từ già chí trẻ đều tu tập có kết quả giải thoát như nhau. Đó là Pháp môn như lý tác ý. Xin các hãy vững lòng tin mà áp dụng vào đời sống của mình thì các bạn sẽ thấy kết quả giải thoát ngay liền.

20- NHẬP BỐN THIÊN NÊN LƯU Ý

LỜI PHẬT DẠY

- 1/ Tịnh chỉ ngôn ngữ nhập Sơ thiên*
- 2/ Tịnh chỉ khẩu hành nhập Nhị Thiên*
- 3/ Tịnh chỉ mộng tưởng nhập Tam Thiên (ly hỷ)*
- 4/ Tịnh chỉ hơi thở nhập Tứ Thiên.*

CHÚ GIẢI:

Những lời dạy cô đọng này của Đức Phật, là để chỉ cho chúng ta biết lối vào nhập Tứ Thánh Định, nếu chúng ta không hiểu nghĩa rõ ràng thì chẳng biết đường nào nhập vào Bốn Thánh Định này được.

Ở đây Phật dạy muốn nhập Sơ Thiền thì phải tịnh chỉ ngôn ngữ. Vậy tịnh chỉ ngôn ngữ như thế nào? Tịnh chỉ là gì? Và ngôn ngữ là gì?

Có trả lời được những câu hỏi này, mới làm sáng tỏ nghĩa của nó. Ngôn là lời nói; ngữ là chữ viết, tịnh là thanh tịnh; chỉ là ngưng, là dừng lại. Vậy nghĩa đen chung của bốn chữ này là dùng tâm thanh tịnh dừng lời nói và dừng viết chữ mới nhập được Sơ Thiền.

Tâm thanh tịnh là gì? Tâm thanh tịnh là tâm ly dục, ly ác pháp. Muốn tâm ly dục ly ác pháp thì pháp môn Tứ Chánh Cần, Tứ Niệm Xứ và Thân Hành Niệm phải siêng năng tu tập. Vậy Tứ Chánh Cần, Tứ Niệm Xứ và Thân Hành Niệm phải tu tập như thế nào? Muốn tu tập Tứ Chánh Cần thì phải tu tập bốn loại định:

1/ Định Niệm Hơi Thở

2/ Định Vô Lậu

3/ Định Sáng Suốt

4/ Định Chánh Niệm Tỉnh Giác

Nên nhớ luôn luôn tu các định này phải kết hợp với pháp như lý tác ý.

Muốn tu tập Tứ Niệm Xứ, thì phải dùng pháp như lý tác ý quét chướng ngại pháp trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp.

Muốn tu tập pháp môn Thân Hành Niệm, thì phải tu tập tác ý theo thân hành niệm nội hay ngoại.

Nhờ tu tập những pháp môn trên đây mà tâm được thanh tịnh. Khi tâm thanh tịnh thì lúc bấy giờ mới có thể tịnh chỉ ngôn ngữ. Tâm chưa ly dục ly ác pháp thì không thể nào tịnh chỉ ngôn ngữ được.

Nếu chúng ta hiểu nghĩa tịnh chỉ ngôn ngữ bằng cách không nói chuyện (tịnh khẩu), thì ngàn đời tu hành cũng chẳng nhập được Sơ Thiền chút nào.

Nhưng chúng ta cũng nên nhớ, khi tu tập pháp môn Tứ Chánh Cần, Tứ Niệm Xứ và Thân Hành Niệm, thì phải thực hiện phòng hộ sáu căn, do đó chúng ta tránh hội họp, tránh nói chuyện, sống trọn vẹn trầm lặng độc cư, mà còn phải giữ tâm độc trú nữa. Có như vậy sự tu hành mới có thể đi đến nơi, đến chốn.

Từ lâu tại Tu Viện Chơn Như này, có biết bao người về tu tập, nhưng đều tu sai pháp, sống không đúng hạnh phòng hộ sáu căn, và vì thế đến nay họ đã mang nợ áo

cơm của đàn na thí chủ quá nhiều, uống phí một đời tu hành của họ mà thôi, chỉ vì không tin Thầy, hành không đúng lời dạy. Bây giờ họ tin ai trong đời này. Ai là người đã tu nhập được Tứ Thánh Định và thực hiện được Tam Minh? Không tin Thầy thì chỗ nương tựa đã mất. Mất chỗ nương tựa, rồi đây các bạn sẽ về đâu? Tu tập như các bạn đời chẳng ra đời, đạo chẳng ra đạo. Sống dở, chết dở. Phải không các bạn?

Khi nghe hỏi vậy, chắc các bạn sẽ trả lời: Thiếu gì chỗ tựa nương, đâu phải chỉ có Thầy? Đúng vậy, nhưng để xem các bạn tu hành được những gì, hay chỉ nói xấu Thầy mình mà thôi.

Thầy nói thế là vì lòng yêu thương của Thầy. Rồi đây trên đường tu tập của các bạn, các bạn sẽ trôi về đâu... thì đó là đáp số của các bạn. Dù sao một giây, một phút, một giờ, một ngày cùng sống bên nhau, thì cũng còn mang trong lòng một tình nghĩa Thầy trò. Phải không hỏi các bạn? Thầy cũng chỉ còn có một kiếp, một lần này, ở thế gian này mà thôi.

Những buổi chiều tà mưa phủ trắng.

Thầy cười tha thứ kẻ vong ân.

Muốn nhập Nhị Thiên thì phải tịnh

chỉ khẩu hành. Vậy tịnh chỉ khẩu hành như thế nào? Tịnh chỉ thì các bạn đã hiểu nghĩa rồi. Vậy khẩu hành là gì?

Có trả lời được những câu hỏi này mới làm sáng tỏ nghĩa của nó. **Khẩu hành là sự hoạt động của miệng.** Miệng có hai phần hoạt động:

- 1- Miệng dùng để ăn
- 2- Miệng dùng để nói chuyện

Khẩu hành là sự hoạt động của miệng. Vậy nghĩa đen chung của cả bốn chữ tịnh chỉ khẩu hành này là dùng tâm thanh tịnh dùng sự hoạt động của miệng nhập Nhị Thiên, tức là **dừng lại sự nói chuyện và không ăn uống.**

Làm cách nào để miệng ngưng hoạt động nhập Nhị Thiên? Câu ở trên Đức Phật đã dạy: Tịnh chỉ khẩu hành nhập Nhị Thiên. Vậy tịnh chỉ như thế nào? Như tôi đã nói ở trên, tịnh chỉ là ly dục ly ác pháp nghĩa là khi tâm ly dục ly ác pháp thì tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh là tâm bất động. Tâm không còn tham, sân, si mạn, nghi nữa. Tâm không còn tham, sân, si nữa là tâm có đủ bảy năng lực, nhờ bảy năng lực ấy mới làm cho khẩu hành ngưng hoạt động. Nếu tâm chưa có đủ bảy năng lực thì

khó mà nhập định được.

Bởi tịnh chỉ khẩu hành, nói thì dễ mà tu tập thì không phải dễ. Tịnh chỉ là cả một quá trình tu tập của Phật Giáo, đòi hỏi người tu sĩ phải sống đúng giới luật không được vi phạm một lỗi nhỏ nhặt nào cả.

Cho nên, khi nghe Phật nói: **Ly dục ly bất thiện pháp nhập Sơ Thiền do ly dục sinh hỷ lạc**, thì chúng tưởng ngồi thiền nhiếp tâm cho hết vọng tưởng là sẽ nhập Sơ Thiền. Điều này không thể được các bạn ạ! Như chúng ta ai cũng nói ly dục được, nhưng không phải nói ly dục là tâm ta ly dục được liền. Muốn ly dục ly ác pháp thì chúng ta cũng phải bỏ hết cả cuộc đời để tu tập, vừa sống đúng phạm hạnh, vừa tu tập cho đúng pháp môn. Nếu sống đúng Phạm hạnh, mà tu tập không đúng pháp môn thì được lợi ích phân nửa, còn Phạm hạnh sống không đúng mà chỉ tu đúng pháp thì cũng chẳng ích lợi gì, trái lại còn có tai hại, nghĩa là **sống phạm giới, phá giới mà tu tập thiền định, thì sẽ rơi vào tà thiền**, một loại thiền rất nguy hiểm, làm mất đường giải thoát.

Như lời Phật đã dạy: **Muốn nhập Tam Thiền thì phải tịnh chỉ mộng tưởng**. Vậy tịnh chỉ mộng tưởng như thế nào? Tịnh

chỉ thì các bạn đã hiểu nghĩa rồi. Vậy mộng tưởng là gì? Có trả lời được những câu hỏi này mới làm sáng tỏ nghĩa của nó. Mộng tưởng là tưởng tri những điều không có thật, là những trạng thái do tưởng uẩn tạo ra giống như những người lên đồng, nhập cốt, giống như các nhà ngoại cảm, giống như giấc chiêm bao. Đó là những sự hoạt động của tưởng uẩn.

Mộng tưởng là sự hoạt động của tưởng. Vậy nghĩa đen chung cho cả bốn chữ tịnh chỉ mộng tưởng này là dùng năng lực tâm thanh tịnh tức là Thất Giác Chi dùng sự hoạt động của tưởng uẩn nhập Tam Thiên.

Làm cách nào để tưởng uẩn ngưng hoạt động nhập Tam Thiên? Câu nói ở trên Đức Phật đã dạy: Tịnh chỉ mộng tưởng nhập Tam Thiên. Vậy tịnh chỉ như thế nào? Như tôi đã giải thích nghĩa tịnh chỉ ở trên. Tịnh chỉ là ly dục ly ác pháp, nghĩa là khi tâm ly dục ly ác pháp thì tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh là tâm bất động; Tâm không còn tham, sân, si mạn, nghi nữa. Tâm không còn tham, sân, si,... nữa, là tâm có đủ bảy năng lực, nhờ bảy năng lực ấy mới làm cho tưởng uẩn ngưng hoạt động. Nếu tâm chưa có đủ bảy năng lực Giác Chi thì không Tịnh chỉ mộng tưởng nhập Tam Thiên (ly hỷ) được.

Muốn nhập Tứ Thiên thì phải tịnh chỉ hơi thở. Vậy tịnh chỉ hơi thở như thế nào? Tịnh chỉ thì các bạn đã hiểu nghĩa rồi. Vậy hơi thở là gì? Hơi thở là sự hoạt động tự nhiên của thân bạn, để tiếp thu thể khí bên ngoài mà nuôi dưỡng thể khí bên trong. Hơi thở là sự hoạt động nội của thân, thân còn sống thì còn thở, thân không còn sống là thân hết thở. Vậy hơi thở là mạng sống của con người. Nghĩa đen chung của bốn chữ tịnh chỉ hơi thở này là: dùng năng lực tâm thanh tịnh tức là Thất Giác Chi dừng sự hoạt động nội thân để hoàn toàn thân bất động nhập Tứ Thiên.

Muốn nhập Tứ Thánh Định thì các bạn nên lưu ý: Khi nào mình có đủ 7 năng lực Giác Chi thì mới nhập được, còn chưa đủ 7 Giác chi thì đừng mong sờ mó đến Bốn Thánh Định này.

21- BẠC A LA HÁN

LỜI PHẬT DẠY

***Này Ràdha, có năm thủ uẩn này.
Thế nào là năm? Sắc thủ uẩn, thọ thủ uẩn, tưởng thủ uẩn, hành thủ uẩn, thức thủ uẩn.***

Này Ràdha! Khi nào Tỳ Kheo sau khi như thật biết rõ sự tập khởi, sự đoạn diệt, vị ngọt, sự nguy hiểm và sự xuất ly của năm thủ uẩn này, vị ấy được giải thoát, không có chấp thủ; như vậy, gọi vị Tỳ Kheo là bậc A La Hán, đã đoạn tận các lậu hoặc, đã thành tựu Phạm hạnh, đã làm những việc phải làm, đã đặt gánh nặng xuống, đã đạt được mục đích, đã đoạn tận hữu kiết sử, đã giải thoát nhờ chánh trí.

(Tương Ứng Kinh tập 3 trang 337)

CHÚ GIẢI:

Đọc qua đoạn kinh này, chúng ta thấy chúng quả A La Hán không phải khó khăn, chỉ có thật quán thân ngũ uẩn như thật, để thấu suốt năm uẩn này không phải là ta, là của ta, là bản ngã của ta, nó vô thường, khổ, vô ngã, nó là người xa lạ, nó là nguy hại, là ổ bệnh tật khổ đau, v.v...

Chỉ cần chính quán như lý tác ý năm thủ uẩn này như vậy, thì chúng quả A La Hán không có khó khăn, không có mệt nhọc. Qua hai bài kinh trong tập 3 Những lời Phật Dạy này, thì quý vị Thấy Phật Giáo không phải là pháp môn tu tập không được.

Nhưng chúng ta phải thấy rằng: Người tu theo Phật Giáo phải có nghị lực, phải gan dạ và bền chí thì mới thực sự thấy thân ngũ uẩn không phải là ta, là của ta. Còn nếu không có nghị lực, không gan dạ và bền chí thì xin các bạn đừng tu theo Phật Giáo. Dù bạn có tu cũng chẳng có lợi ích gì cho bạn.

Đoạn kinh trên đã xác định rõ ràng đường lối và cách thức tu tập của Đạo Phật như thật quán thân ngũ uẩn thì sẽ chứng quả A La Hán rõ ràng và cụ thể.

22- LY DỤC THAM

LỜI PHẬT DẠY

Này Ràdha, phàm có dục nào, tham nào, hỷ nào, khát ái nào đối với sắc, hãy từ bỏ chúng. Như vậy sắc sẽ được đoạn tận, cắt tận gốc rễ, làm cho như thân cây ta la, làm cho không thể tái sanh, không thể sanh khởi trong tương lai.

Đối với thọ, tưởng, hành thức cũng vậy.

CHÚ GIẢI:

Đọc đoạn kinh này chúng ta mới nhận ra pháp hành thiền định cụ thể của Phật Giáo là có dục nào, tham nào, hỷ nào, khát ái nào đối với sắc, thọ, tưởng, hành, thức thì hãy từ bỏ chúng, có nghĩa là không làm theo chúng, thì sắc, thọ, tưởng, hành, thức sẽ được đoạn tận, cắt tận gốc rễ không còn sanh khởi nữa.

Phương pháp tu này rất đơn giản chỉ cần không làm theo dục tham, dục sân, dục si ... thì cuối cùng thân ngũ uẩn này mới như thật không phải là ta, là của ta, là bản ngã của ta.

Có đoạn dứt được như vậy thì trước các cảm thọ ta mới có thể bất động tâm được. Nếu không từ bỏ được, không ngăn chặn được lòng tham dục thì chúng ta khó mà thành tựu pháp quán thân, thọ, tâm, pháp vô thường, khổ, vô ngã.

Và không thành tựu được pháp môn này thì khó cho ta thấy được quả giải thoát vô lậu A La Hán.

Từ bỏ lòng tham dục thì chúng ta phải nhận thấy rõ ràng từng tâm niệm dục, dù dục rất vi tế rất nhỏ nhiệm. Ví dụ: tham dục ăn, tham dục ngủ, tham dục làm việc tham

dục nói chuyện, tham dục đọc kinh sách, tham dục nghe băng, tham dục tu nhiều, tham dục hỷ lạc, tham dục khinh an, v.v...

Chúng ta chỉ có ly được dục là đoạn dứt được thân ngũ uẩn, đó là ý chính của bài kinh này và cũng là pháp hành độc đáo thiền định của Phật Giáo, mà mọi người không thể ngờ được.

23- TRANH LUẬN

LỜI PHẬT DẠY

Này các Tỳ Kheo, Ta không tranh luận với đời, chỉ có đời tranh luận với Ta. Này các Tỳ Kheo, người nói Pháp không tranh luận bất cứ một ai ở đời.

(Tương Ưng Kinh tập 3 trang 249)

CHÚ GIẢI:

Ngày xưa, lúc Đức Phật còn tại thế, Ngài thuyết pháp là dựng lại những pháp nào đúng với chân lý giải thoát của loài người. Ngài còn mạnh dạn chỉ thẳng và dẹp bỏ những pháp nào sai, để cho người đời sau biết rõ, tránh, không lầm lạc. Vì thế ngoại đạo tức giận thường tìm Phật tranh luận

hơn thua cao thấp. Cho nên đoạn kinh trên đây là Đức Phật đã xác định Ngài không tranh luận hơn thua bất cứ một ai. Nhưng những pháp nào lừa đảo làm cho con người hao tài tổn của một cách nhằm nhí và tổn hao công sức tu hành không được những gì ích lợi thiết thực thì **Ngài nói thẳng, chỉ thẳng để dẹp bỏ**. Cho nên trong cuộc đời thuyết pháp độ sanh Ngài bị ngoại đạo lẩn đá, cho voi say đến giết Ngài, và cho phụ nữ giả mang thai vu khống Ngài làm cho mất uy tín... Nhưng tà pháp sao thắng được chánh pháp. Cuối cùng Đức Phật đã giảng dạy cho loài người đầy đủ các pháp hành về đạo đức làm người không làm khổ mình khổ người. Đến 80 tuổi Ngài ra đi với tâm nguyện viên mãn. Để lại cho chúng sanh một nền đạo đức nhân bản tuyệt vời tức là bốn chân lý.

Tôi là một đệ tử của Phật, noi gương Ngài, những gì của Phật đã bị ngoại đạo ném bỏ xuống, thì tôi dựng lại, còn những gì không phải của Phật, gây ảnh hưởng xấu tai tiếng cho Phật Giáo, gây ảo tưởng, trừu tượng, mê tín, lạc hậu, v.v... khiến cho Phật Giáo suy đồi, thì tôi ném bỏ xuống hết.

Bởi vì khi tu xong tôi như những người đứng trên núi cao nhìn xuống, thấy kinh sách Đại Thừa và các Tổ tu hành không

đúng với chánh pháp của Phật, tôi đều biết rõ. Do đó **Tổ nào có ý đồ ném bỏ và kiến giải sai về Phật giáo thì tôi có bổn phận phải chỉnh đốn lại và làm cho con đường Phật Giáo sáng chói huy hoàng**, chứ không thể để cho Phật Giáo biến thành một đồng rác giáo lý tổng hợp (84 ngàn pháp môn). Nhờ đồng rác giáo lý ấy, mới có một số người lợi dụng làm nghề sinh sống mê tín, lừa đảo và làm cây chùm gửi, ăn bám vào người khác, biến họ trở thành gánh nặng cho xã hội.

Lời nói này, tin hay không tin là quyền ở các bạn. Nhưng tôi tin chắc rằng: các bạn đều là những người có trí, thấy rộng hiểu xa, thì lời nói của tôi không phải là vô ích. Còn riêng tôi là tu sĩ Phật Giáo có bổn phận phải dựng lại những gì của Đức Phật đã bị ném bỏ, và dẹp bỏ những gì không phải của Phật Giáo.

Theo lời Phật dạy trên đây, tôi xin gửi đến các bạn một bức thư để các bạn tránh những lỗi lầm nhấm lại lối mòn của Bà La Môn ngày xưa, luôn luôn tìm cách tranh luận hơn thua với Phật, nói xấu Phật, diệt Đạo Phật, nhưng Đạo Phật chân chánh ngày nay vẫn còn. Phải không hở các bạn?

Chơn Như, ngày 24 tháng 3 năm 2003

Kính gửi: các bậc Tôn Túc, Hòa Thượng, Thượng Tọa, Đại Đức Tăng, Ni.

Kính gửi: Quý vị nam, nữ cư sĩ Phật tử bốn phương.

Kính thưa quý vị!

Bộ sách Văn Hoá Phật Giáo Đường Về Xứ Phật và bộ sách Văn Hoá Phật Giáo Giới Đức Làm Người đến nay đã được Nhà Nước cho phép in ấn và phát hành. Hai bộ sách trên đây là trong những bộ sách Văn Hóa Phật Giáo Mười Giới Đức Thánh Sa Di, Một Trăm Hai Mười Giới Đức Thánh Tăng và Ni, Đạo Đức Làm Người tức là Đạo Đức Nhân Bản- Nhân Quả. Đó là những bộ sách chấn chỉnh lại Phật Giáo, vì giáo lý chân chánh của Phật Giáo gần như bị chôn vùi dưới lớp giáo lý tập hợp của các tôn giáo và các kiến giải của các hệ phái khác nhau trong Phật Giáo Đại Thừa và Nguyên Thủy.

*Những bộ sách Văn Hóa Phật Giáo nguyên gốc mà **tác giả ghi lại bằng kinh nghiệm công sức tu tập của mình theo đường lối giáo lý Nguyên Thủy Giới, Định, Tuệ của Đức Phật.** Nó mang lại một kết quả rất thực tế và cụ thể cho một đời sống an lạc, thanh thản và hạnh phúc của kiếp làm người. Sống không làm khổ*

mình khổ người và làm chủ sanh, già, bệnh, chết.

Nếu ai muốn đem bộ sách này ra bình luận thì hãy tu tập được như tác giả, có nghĩa là phải tu tập làm chủ sanh, già, bệnh, chết. Nếu chưa làm chủ được bốn sự đau khổ này mà bình luận bộ sách thì quý vị tự biết khả năng của mình chưa đủ sức bình luận nó.

*Nếu vì một lý do gì, về sự sống của quý vị mà bình luận nó thì quý vị quá nông cạn, đã tự dối mình, dối người để che đậy những điều không phải của Phật Giáo. Đó là quý vị quên đi bổn phận và trách nhiệm của một người đệ tử Phật, là **phải dẹp bỏ những tà kiến ngoại đạo đang ẩn núp trong ngôi nhà chánh pháp của Phật.***

*Trong sách Đường Về Xứ Phật này dạy rằng: Không có thể giới siêu hình. Nếu quý vị bảo rằng: Có thể giới siêu hình, thì quý vị **hãy tu tập có trí tuệ Tam Minh, rồi quan sát vũ trụ tìm xem linh hồn người chết, Thần, Thánh, quỷ, ma ở đâu, có hay không?** Chừng đó mới bình luận sách này đúng, sai.*

*Còn bảo rằng: Sách này dạy không đúng lời của Phật, thì quý vị **hãy sống cho đúng đời sống Phạm hạnh của bậc***

Thánh Tăng và Thánh Ni. Thiên định phải nhập cho được Bốn Thánh Định, làm chủ đời sống, tâm không còn tham, sân, si, mạn, nghi; làm chủ bệnh tật không cần đi bệnh viện bác sĩ mà phải tự đẩy lui các bệnh khổ ra khỏi thân và phải làm chủ sự sống chết. Khi làm chủ được như vậy thì quý vị mới bình luận bộ sách này đúng, sai với giáo lý Phật Giáo. Còn quý vị chưa thực hiện được thì xin quý vị đừng bàn đến mà hãy lo tu tập để cứu mình. Vì quý vị chưa làm chủ được sự sống chết mà dựa vào những kiến giải của những nhà học giả xưa và nay thì cũng giống như những người mù sờ voi, thì quý vị sẽ làm trò cười cho những người hiểu biết. Tại sao vậy?

Vì lời nói của quý vị không minh chứng được với việc tu hành. Lời nói không đi đôi với những hành động sống và làm chủ thân tâm, thành ra quý vị chỉ hý luận suông mà thôi.

Kính thưa quý vị!

Phật Giáo là một tôn giáo có một nền đạo đức nhân bản - nhân quả của loài người. Nền đạo đức ấy sẽ giúp con người xây dựng cho mình một cuộc sống Thiên Đàng, Cực Lạc tại thế gian này. Vì thế chúng ta không có quyền dìm mất nó đi một lần nữa. Nó

mất đi loài người trên hành tinh này chịu một sự thiệt thòi rất lớn.

Sau cùng tôi xin thành tâm kính chúc quý vị thân tâm dồi dào sức khỏe.

Kính ghi,

Thích Thông Lạc.

24- TRONG KHI TU TẬP THIỀN ĐỊNH NÊN LƯU Ý NHỮNG LỜI DẠY NÀY

LỜI PHẬT DẠY

1/ Tĩnh chỉ âm thanh ly động

2/ Tĩnh chỉ mộng tưởng ly hỷ

3/ Tĩnh chỉ thọ ly xúc

Trạng thái vắng lặng trong tỉnh thức là xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh.

CHÚ GIẢI:

Tĩnh chỉ âm thanh ly động tức là diệt tâm tứ nhập Nhị Thiền. Bởi vì khi nhập Nhị Thiền thì sáu căn ngưng hoạt động. Sáu căn là gì? Sáu căn là mắt, tai, mũi,

miệng, thân, ý. Ở đây chúng ta hiểu tâm tứ thuộc về ý căn; diệt tâm tứ tức là diệt ý căn. Ý căn là một căn trong nhóm sáu căn. Nên ý căn diệt thì bắt buộc các căn kia cũng bị diệt. Cho nên câu trên đây dạy: Tịnh chỉ âm thanh ly động, tức là âm thanh ngưng thì không còn nghe tiếng động. Giống như người đang ngủ say, ý căn không hoạt động nên tâm tứ không có, thì tất cả sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp cũng không có. Cả một không gian vắng lặng. **Toàn bộ ý thức bị ngưng bật, chỉ còn cái biết của tướng thức mà thôi**, giống như người trong giấc chiêm bao.

Tịnh chỉ mộng tướng ly hỷ tức là ly hỷ trú xả nhập Tam Thiên. Bởi vì khi nhập Tam Thiên thì không còn chiêm bao. Cho nên nói tịnh chỉ mộng tướng tức là chiêm bao không còn. Chiêm bao không còn thì mới nhập được Tam Thiên. Nói cho dễ hiểu hơn: muốn nhập Tam Thiên thì phải tịnh chỉ sự hoạt động của tướng uẩn.

Tóm lại nhập Tam Thiên là vượt qua thế giới tướng, tức là lìa 18 loại hỷ tướng. Mười tám loại hỷ tướng như thế nào?

Sáu loại tướng trần gồm có:

1- Sắc tướng.

2- Thinh tướng.

3- Hương tướng.

4- Vị tướng.

5- Xúc tướng.

6- Pháp tướng.

Sáu loại tướng thức gồm có:

1- Nhãn tướng thức

2- Nhĩ tướng thức

3- Tỷ tướng thức

4- Thiệt tướng thức

5- Thân tướng thức

6- Ý tướng thức

Sáu tướng thông gồm có:

1- Thiên nhãn tướng thông

2- Thiên nhĩ tướng thông

3- Tỷ tướng thông

4- Thiệt tướng thông

5- Thân túc tướng thông

6- Tha tâm tướng thông

Là hết 18 loại hỷ tướng này thì nhập Tam Thiên. Cho nên câu nói tịnh chỉ mộng tướng ly hỷ thì biết ngay đó là trạng thái Tam Thiên.

Tịnh chỉ thọ ly xúc tức là lìa các cảm thọ nhập Tứ Thiên. Bởi vì khi nhập Tứ Thiên thì các cảm thọ ngưng hoạt động. Thọ là gì? Thọ là các cảm thọ nơi thân và tâm, vì thế khi nhập Tứ Thiên Đức Phật dạy: ***Xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh***. Xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh tức là xả thọ. Vì các cảm thọ có ba:

- 1- Thọ lạc.
- 2- Thọ khổ
- 3- Thọ bất lạc bất khổ

Muốn xả được như vậy thì phải có đủ năng lực của bảy Giác Chi. Nhờ bảy năng lực của Giác Chi, các bạn mới đủ điều kiện tu tập Tứ Như Ý Túc, trong Tứ Như Ý Túc có Định Như Ý Túc.

Khi các bạn muốn tu tập Định Như Ý Túc thì các bạn dùng Trạch Pháp Giác Chi hướng tâm nhập Sơ Thiên. Hướng tâm nhập Sơ Thiên như thế nào?

Hướng tâm nhập Sơ Thiên như trong kinh Phật đã dạy: ***Tâm ly dục ly bất***

thiện pháp nhập Sơ Thiên. Đó là câu trạch pháp hướng tâm của Thất Giác Chi. Và Nhị Thiên, Tam Thiên, Tứ Thiên cũng đều dùng Trạch Pháp hướng tâm tùy theo câu hướng tâm của loại định đó. Hướng tâm đúng pháp và đầy đủ lực Giác Chi thì nhập định được ngay liền, như Đức Phật đã dạy: Nhập bốn thiên không có khó khăn, không có mệt nhọc. Cho nên Tịnh chỉ thọ ly xúc là nghĩa này. Ở đây Đức Phật sợ chúng ta không hiểu và không nhận ra trạng thái của Tứ Thiên, nên Đức Phật xác định để chúng ta dễ nhận hơn nên Ngài bảo: ***Trạng thái vắng lặng trong tỉnh thức (của Thức uẩn) là xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh.***

25- TỪ BỎ

‘Cái gì không phải của các ông các ông hãy từ bỏ, từ bỏ sẽ được hạnh phúc, an lạc lâu dài cho các ông.

Sắc, thọ, tưởng, hành, thức, không phải của các ông, hãy từ bỏ thân ngũ uẩn này, sẽ đem lại hạnh phúc, an lạc cho các ông.

CHÚ GIẢI:

Thân ngũ uẩn là sắc, thọ, tưởng, hành, thức. Theo như lời Đức Phật dạy: Hãy từ bỏ thân ngũ uẩn này, sẽ đem lại hạnh phúc, an lạc. Đúng vậy, do thân ngũ uẩn này mà chúng ta thường chịu nhiều sự khổ đau.

Vậy muốn từ bỏ thân ngũ uẩn này phải từ bỏ bằng cách nào? Rất nhiều pháp môn tu tập để từ bỏ thân ngũ uẩn này, nhưng có một pháp môn hay nhất. Đó là pháp Như lý tác ý. Tác ý cái gì?

Chúng ta hãy lắng nghe Đức Phật dạy tác ý: *Sắc, này các Tỳ Kheo, là vô thường, cái gì vô thường là khổ. Cái gì khổ là vô ngã, Cái gì vô ngã cần phải như thật thấy với chánh trí tuệ là: Cái này không phải của tôi, cái này không phải là tôi, cái này không phải tự ngã của tôi.*

Thọ... Tưởng... Các hành... Thức là vô thường...

Này các Tỳ Kheo, do thấy vậy, bậc Đa văn Thánh đệ tử nhàm chán đối với sắc... đối với thọ... đối với tưởng... đối với các hành... đối với thức.

Do nhàm chán nên ly tham. Do ly

tham nên được giải thoát. Trong sự giải thoát, trí khởi lên: Ta đã được giải thoát. Vị ấy biết rõ: Sanh đã tận, Phạm hạnh đã thành, những việc làm nên làm đã làm, không còn trở lui trạng thái này nữa.

Này các Tỳ Kheo, cho đến hữu tình cư, cho đến tột đỉnh của hữu, những bậc ấy là tối thượng, những bậc ấy là tối thắng ở trong đời, tức là các bậc A La Hán.

Theo như những lời dạy trên, chúng quả A La Hán rất đơn giản. Phải không các bạn?

Qua lời dạy này chúng ta chỉ cần biết như thật sắc, thọ, tưởng, hành, thức là vô thường, là khổ, không phải là ta, là của ta, là bản ngã của ta, thì ngay đó là chúng quả A La Hán. Nói thì dễ, nhưng tác ý để biết như thật thì phải có thời gian tu tập không phải là ít.

26- GIỚI HẠNH I

LỜI PHẬT DẠY

Giới hạnh là trí tuệ, trí tuệ là giới hạnh. Có giới hạnh, có trí tuệ, thì lời nói mới thành thật không hư dối, hành động và ý nghĩa không ác độc.

CHÚ GIẢI:

Muốn hiểu lời dạy này thì chúng ta phải hiểu cho rõ ràng những từ ngữ. Vậy giới hạnh là gì?

Giới là giới luật, là những điều ngăn cấm, là những pháp thiện.

Hạnh là hành động, là đức hạnh.

Giới hạnh là những hành động thiện, những hành động mang lại sự an vui cho mình, cho người, cho tất cả chúng sanh.

Trí tuệ là sự hiểu biết của ý thức, chứ không phải trí tuệ Tam Minh. Xin quý bạn hãy phân biệt cho rõ ràng. Có thể câu này dịch sửa lại Giới hạnh là **tri kiến giải thoát**. Từ ngữ trí tuệ dễ khiến cho mọi người hiểu lầm mình có trí tuệ. Con người chỉ có tri kiến chứ chưa có trí tuệ, ngoại trừ những bậc tu chứng Tam Minh. Nhưng

tại sao ở đây nói giới hạnh là tri kiến giải thoát?

Đúng vậy, ở đâu có tri kiến giải thoát là ở đó có đức hạnh. Lời dạy trên đây xác định đạo đức làm người rất rõ ràng. Người có đức hạnh không làm khổ mình khổ người là người phải có tri kiến giải thoát.

Phần đông trong cuộc đời của chúng ta người nào cũng có tri kiến, nhưng tri kiến không có giới hạnh. Tri kiến không có giới hạnh là tri kiến khổ đau. Tri kiến ác, tri kiến dục làm khổ mình, khổ người.

Lời dạy bảo trên đây của Đức Phật rất thực tế trên đường tu hành theo đạo giải thoát. Ai có giới hạnh là có tri kiến giải thoát, ai có tri kiến giải thoát là có giới hạnh.

27- GIỚI HẠNH II

Giới hạnh có thể làm thanh tịnh trí tuệ, trí tuệ có thể làm thanh tịnh giới hạnh.

CHÚ GIẢI:

Khi một hành giả sống một đời sống

đạo đức thì đạo đức là giới hạnh. Giới hạnh làm cho tri kiến không có khởi ác niệm, không có những hành động ác, không có những lời nói ác. Nhờ thế được xem là tri kiến thanh tịnh tức là tri kiến giải thoát hay nói cách khác là tri kiến không làm khổ mình khổ người tức là sự hiểu biết thanh tịnh.

Cho nên lời dạy này có một giá trị rất lớn về đời sống đạo đức nhân bản - nhân quả. Giới hạnh có thể làm thanh tịnh tri kiến, tri kiến có thể làm thanh tịnh giới hạnh.

28- THÂN THÔNG

Ta quyết không bao giờ chỉ dạy Tỳ kheo tu tập niệm ra thân tức thông.

Ta chỉ dạy cho các đệ tử nên ở chỗ thanh vắng, yên lặng tư duy về đạo lý. Nếu có công đức nào thì tự che dấu, nhưng có lỗi lầm nào thì phải tự mình bày tỏ sám hối.

CHÚ GIẢI:

Lời dạy trên đây của Đức Phật đã xác định Đạo Phật là một tôn giáo dạy đạo đức,

chứ không phải là một tôn giáo dạy thần thông, mang đầy tính chất huyền bí, ảo giác, trừu tượng, mê tín, thần thông, pháp thuật như Đại Thừa, Mật Tông, v.v... mà từ lâu người ta đã nghĩ. Do nghĩ sai về Phật Giáo quá nhiều nên các nhà Đại Thừa xây dựng một Phật Giáo thành một tôn giáo kỳ quái. Theo kinh sách Đại Thừa, mỗi khi Đức Phật giảng đàn thuyết pháp thì nhập vào tam muội phóng hào quang rực rỡ đủ màu sắc, rồi hiện Phật hoá thân từ trên trời bay xuống.

Những lời dạy giàu tưởng tượng như vậy không đúng là lời Phật dạy. Phải không hở các bạn? Vì bài kinh trên đây đã xác định điều đó. Thế mà các Tổ dám bịa đặt chẳng có cơ sở.

Tôi xin lập lại lời dạy trên đây của Phật, để xác định cho các bạn thấy rằng: Phật Giáo thiết thực, cụ thể, không có dạy những điều mê tín, mơ hồ, trừu tượng, v.v... mà lời nói của Ngài rất quả quyết và nhất định không có dạy thần thông. Cho nên các bạn đến với Đạo Phật là đến với nền đạo đức nhân bản - nhân quả. Tôi xin lập lại lời nói của Phật: ***Ta quyết không bao giờ chỉ dạy Tỳ kheo tu tập niệm ra thần túc thông. Ta chỉ dạy cho các đệ tử nên ở chỗ thanh vắng, yên lặng tư duy về đạo***

lý. Nếu có công đức nào thì tự che dấu, nhưng có lỗi lầm nào thì phải tự mình bày tỏ sám hối.

Thưa các bạn! Các bạn có nghe chăng lời khuyên dạy này: ***Nên ở chỗ thanh vắng tư duy về đạo lý.*** Nên ở chỗ thanh vắng tư duy về đạo lý là ý Đức Phật muốn dạy chúng ta tu tập pháp môn nào?

Câu trên đây Đức Phật dạy chúng ta tu tập Định Vô Lậu. Định Vô Lậu tức là sự tư duy về đạo lý.

Do người nào biết tu tập Định Vô Lậu thì cuộc sống ở thế gian chính là đang ở Thiên đàng, Cực Lạc, v.v...

Câu kệ Đức Phật dạy: Nếu có công đức nào thì tự che dấu, nhưng có lỗi lầm nào thì phải tự mình bày tỏ sám hối. Lời dạy này quá tuyệt vời. Khi tu tập có kết quả thì không được nói ra, vì nói ra là do tâm ngã mạn. Tâm ngã mạn khiến cho sự tu hành càng thêm dục. Thay vì ly dục ly ác pháp, diệt ngã xả tâm thì lại nuôi lớn bản ngã và dục. Tu hành khi có công đức nào thì chỉ có trình cho vị Thầy hướng dẫn mình để Người xác định những công đức đó đúng hay sai, ngõ hầu tránh sự tu sai cho mình.

Còn thấy mình tu tập có lỗi lầm nào,

thì phải tự mình bày tỏ sám hối với vị Thầy để Người khuyến cáo và sách tấn giúp mình có nghị lực khắc phục những ác pháp ấy cho bằng được. Nhờ đó con đường tu tập mỗi ngày mỗi tiến về phía trước hơn.

29- NGƯỜI XUẤT GIA CÓ 2 VIỆC CẦN PHẢI LÀM

LỜI PHẬT DẠY

Im lặng như thánh Thưa hỏi pháp ngữ

CHÚ GIẢI:

Trong cuộc đời tu hành, muốn đạt kết quả giải thoát, thì có hai điều kiện các bạn cần nên nhớ và còn phải chấp hành nghiêm túc.

1- Điều thứ nhất phải ***im lặng như Thánh***, có nghĩa là các bạn khi khép mình vào khuôn khổ tu hành thì các bạn không nên hội họp nói chuyện. Để làm gì các bạn? Để tâm không phóng dật các bạn ạ! Đó chính là việc quan trọng nhất cho đời tu của các bạn. Nếu các bạn xem thường sự im lặng như Thánh là các bạn đã phản bội lại đường tu tập của mình. (Phản lại Phật

Giáo).

2- Điều thứ hai phải ***thư hỏi pháp ngữ***, có nghĩa khi tu tập phải thư hỏi cho kỹ lưỡng rồi mới tu tập. Trong khi tu tập có điều chi bất ổn thì phải thư hỏi để chỉnh sửa cho đúng cách. Nếu không hỏi pháp ngữ thì sự tu tập sẽ tu tập sai pháp, có thể đi đến bệnh tật, điên khùng, rối loạn thần kinh.

Trên đây là hai điều mà hành giả cần phải ghi nhớ, nếu không làm đúng hai điều trên đây, thì cuộc đời tu hành của các bạn chỉ hoài công, vô ích mà thôi.

Các bạn nên nhớ hột cơm của đàn na thí chủ rất nặng, công ơn người nấu cho các bạn ăn cũng khó báo đáp, vì các bạn ngồi không mà ăn, thì các bạn liệu sức tu tập của mình đừng để mang nợ vào thân không biết đời nào các bạn trả xong.

Các bạn đừng sợ, khi các bạn giữ gìn giới luật nghiêm túc thì công đức của các bạn rất lớn, nó như là thành trì bảo vệ, nó như phước điền để chúng sanh gieo trồng hạt giống giải thoát trên đó.

Trên đường tu tập có hai điều quan trọng mà Phật đã dạy:

1- Im lặng như thánh

2- Thư hỏi pháp ngữ

Nếu các bạn giữ gìn chẳng hề vi phạm thì cuộc sống của bạn là sự giải thoát thì còn đâu là nợ đàn na thí chủ nữa. Phải không các bạn?

30- NGHĨA CỦA CÁC PHÁP

LỜI PHẬT DẠY

*Nói trì giới là chỉ cho tâm ly dục,
ly ác pháp.*

Nói dục là chỉ cho bất tịnh

Nói lậu hoặc là chỉ cho đau khổ

*Nói tịnh chỉ các hành trong thân
là chỉ cho làm chủ sự sống chết.*

*Nói Tam Minh là chỉ cho tâm vô
lậu, chấm dứt luân hồi tái sinh*

*Nói Niết bàn là chỉ cho tâm vô
dục, bất động giải thoát.*

CHÚ GIẢI:

Trên đây là sáu điều mà người tu sĩ

Phật Giáo cần phải ghi nhớ canh cánh bên lòng:

1/ Điều thứ nhất: Nói trì giới thì chúng ta phải hiểu nghĩa là giữ gìn giới luật cho nghiêm chỉnh, không được vi phạm một lỗi lầm nhỏ nhặt nào. Thấy sợ hãi trong các lỗi nhỏ nhặt. Đó là vì mục đích ly dục ly ác pháp để tâm bất động hoàn toàn không bị các ác pháp tác động. Có như vậy mới gọi là tâm thanh tịnh giải thoát. Và chúng ta còn phải hiểu khi tâm ly dục ly ác pháp, thì chúng ta mới nhập được Sơ Thiên. Một loại Tứ Thánh Định của Phật Giáo.

2/ Điều thứ hai: Nói dục thì chúng ta phải hiểu nghĩa là lòng ham muốn. Nếu không xa lìa, từ bỏ lòng ham muốn thì cuộc đời tu hành của chúng ta chỉ hoài công vô ích mà thôi. Nếu không ly dục thì không bao giờ tâm thanh tịnh. Tâm không thanh tịnh thì khó cho chúng ta có đủ bảy năng lực Giác Chi để nhập các định chứng Tam Minh. Cho nên tâm còn ham muốn dù sự ham muốn ấy còn như hạt cát thì chúng ta cũng khó mà tìm thấy sự giải thoát thân tâm mình.

Lời Phật dạy ngắn gọn, cô đọng: Nói dục là chỉ cho tâm bất tịnh. Còn dục là tâm không thanh tịnh. Tâm không thanh

tịnh dù có ngồi thiền năm, bảy ngày, một tháng, hai tháng, một năm... thì thiền định ấy vẫn là tà thiền, tà định. Còn tâm ly dục ly ác pháp dù không ngồi thiền nhập định năm, bảy ngày thì tâm ấy cũng vẫn là tâm nhập định. Xin các bạn lưu ý ở điểm sai khác thiền định của Phật và thiền định của ngoại đạo là ở điểm này. Cho nên, Phật Giáo lấy giới luật tu tập mà thành thiền định. Còn Đại Thừa và Thiền Tông phá giới, phạm giới, bẻ vụn giới nên ngồi thiền năm bảy ngày, một tháng hai tháng... vẫn là thiền tướng mà thôi.

3/ Điều thứ ba: Nói lậu hoặc thì chúng ta phải hiểu nghĩa là sự đau khổ, chứ đừng hiểu theo nghĩa của Đại Thừa là rò rỉ, theo tự điển Phật Học Việt Nam thì có nghĩa là phiền não. Nghĩa phiền não là chỉ cho tâm đau khổ thì chưa đủ nghĩa còn thiếu phần thân. Cho nên, ý của đoạn kinh này, **lậu hoặc là chỉ cho sự đau khổ của thân và tâm**. Mục đích tu hành theo Phật Giáo là làm cho hết sự đau khổ của thân tâm. Hết sự đau khổ của thân tâm mới được gọi là vô lậu.

Ví dụ: Thân bị bệnh tật, đau nhức khổ sở cũng gọi là lậu hoặc, chứ không phải chỉ riêng có tâm phiền não. Cho nên nói lậu hoặc là chỉ chung cho sự đau khổ của thân

và tâm. Vì thế khi một vị chứng quả A La Hán gọi là bậc vô lậu, là bậc không còn đau khổ thân tâm, bậc bất động trước các pháp ác (Phiền não) và các cảm thọ (sự đau nhức).

Người còn phiền não giận hờn thương ghét,... người còn bệnh tật khổ đau, rên rỉ thì không thể gọi là vô lậu. Cho nên Đức Phật xác định một câu ngắn gọn: **Nói lậu hoặc là chỉ đau khổ**. Hết lậu hoặc là hết đau khổ. Con đường tu theo Phật Giáo là phải hết lậu hoặc. Bậc vô lậu là bậc giải thoát của Phật Giáo. Xin các bạn lưu ý lời dạy này để thấy rõ mục đích của Phật Giáo.

4/ Điều thứ tư: Nói tịnh chỉ các hành thì chúng ta phải hiểu nghĩa là các sự hoạt động trong thân đều ngưng nghỉ, ngưng hoạt động. **Tịnh chỉ các hành tức là đình chỉ hơi thở ra, vô.**

Người có đủ năng lực làm ngừng hơi thở là người làm chủ sự sống chết. Người làm chủ được sự sống chết là người nhập Tứ Thiên.

Lời dạy này rất rõ ràng, nhập Tứ thiên làm chủ sự sống chết. Tại sao lời dạy này tôi biết nhập Tứ Thiên? Vì trong kinh Đức Phật có dạy: Tịnh hơi thở nhập Tứ Thiên. Và ở đây câu này Phật dạy: Nói tịnh chỉ các

hành trong thân. Các hành trong thân, tức là hơi thở vô và hơi thở ra. Do tịnh chỉ các hành trong thân, nên tôi biết là tịnh chỉ hơi thở. Tịnh chỉ hơi thở là nhập Tứ Thiên. Qua lời dạy này tôi biết chắc chắn nhập Tứ Thiên làm chủ sự sống chết. Các bạn cứ suy nghĩ đi có đúng không?

Theo nghĩa lời dạy trên của Đức Phật, khi muốn làm chủ sự sống chết thì phải nhập Tứ thiên. Tứ Thiên là một loại thiên định với mục đích của nó là giúp chúng ta tịnh chỉ hơi thở. Ngoài thiên định này ra thì không còn có một thứ thiên định nào làm chủ sự sống chết được. Đó là một sự xác quyết chắc chắn không thay đổi của Phật Giáo. Thiên mà làm chủ được sự sống chết như vậy, nên được gọi là Tứ Thánh Định. Tứ Thánh Định không hổ danh của một loại thiên định của các bậc Thánh.

Một người tu hành muốn làm chủ sanh tử luân hồi thì phải tu tập Tứ Thánh Định. Tứ Thánh Định gồm có bốn Thiên:

- 1- Sơ Thiên.
- 2- Nhị Thiên.
- 3- Tam Thiên.
- 4- Tứ Thiên.

Muốn tu tập bốn thiền này thì phải tu tập ly dục ly ác pháp. Nhưng chúng ta ai cũng biết ly dục ly ác pháp là giới luật, là thiện pháp.

Tóm lại muốn tu tập làm chủ sự sống chết thì phải sống nghiêm chỉnh Giới luật và tu tập tịnh chỉ hơi thở Tứ Thánh Định.

4/ Điều thứ tư: ***Nói Tam minh là chỉ cho tâm vô lậu.***

Tam Minh nghĩa là gì? Tam Minh nghĩa là trí tuệ hiểu biết vượt ra khỏi không gian và thời gian, tức là sự hiểu biết vũ trụ như thật, chứ không phải sự hiểu biết hạn hẹp của ý thức. Sự hiểu biết như vậy còn gọi một cái tên là liễu tri. Trí thức bị hạn chế trong không gian và thời gian nên thấy và hiểu biết mọi sự vật bằng tưởng, không như thật. Ví dụ: Thấy thế giới hữu hình này là thật. Thấy thế giới siêu hình là thật, linh hồn người chết, Thần Thánh, quỷ, ma... là có thật. Đó là cái hiểu biết của tưởng tri.

Người tu hành mà có được trí tuệ Tam Minh thì thấy thế giới hữu hình và vô hình là không có thật, chỉ là những thế giới ảo tưởng. Do thấy 2 thế giới không thật có nên không thấy có ta, của ta, bản ngã của ta. Do thật thấy không phải của ta như vậy, nên không thể tương ứng trong hai thế giới

này. Không tương ưng tức là vô lậu, vô lậu nên chấm dứt tái sinh luân hồi. Cho nên Phật dạy: Nói Tam minh là chỉ tâm vô lậu. Tâm vô lậu tức là tâm chấm dứt luân hồi tái sinh.

Như vậy, chúng ta đã hiểu rõ: nhập được Tứ Thiên là làm chủ sự sống chết. Còn đạt được trí tuệ Tam Minh thì chấm dứt luân hồi tái sinh. Những lời dạy này các bạn cứ suy ngẫm rồi hãy tin. Và khi tin thì các bạn hãy nên sống và tập luyện đúng pháp. Khi sống và tu tập đúng pháp thì chừng đó các bạn mới chứng minh lời Phật dạy là như thật.

4/ Điều thứ sáu: ***Nói Niết bàn là chỉ cho tâm vô dục, bất động giải thoát.*** Lời dạy này chúng ta phải hiểu nghĩa những từ vô dục, bất động. Vậy vô dục và bất động nghĩa là gì?

Vô dục nghĩa là không còn ham muốn, còn bất động nghĩa là không bị lay động. **Niết Bàn của Phật là ở chỗ trạng thái tâm không còn ham muốn và bị lay động.**

Với mục đích muốn được tâm vô dục và bất động thì phải tu tập tâm ly dục ly ác pháp. Vậy tu tập như thế nào để tâm ly dục ly ác pháp?

Ly dục tức là không làm theo lòng ham muốn của mình; ly ác pháp là lìa xa, không làm theo các pháp ác, ngăn chặn các pháp ác không cho xâm chiếm vào tâm. Khi tâm không còn ham muốn (vô dục) và tâm bất động trước các ác pháp, đó là mục đích Niết Bàn của Đạo Phật.

Niết Bàn của Đạo Phật là một sự thật, chứ không phải là một cảnh giới siêu hình. Bởi vậy Đạo Phật là đạo như thật, nên trong Đạo Phật không có một điều gì trừu tượng, ảo giác khiến cho mọi người khó hiểu. Khi Phật Giáo bị chìm mất thì Bà La Môn phát triển biến giáo pháp của mình thành giáo pháp của Phật, thì Đạo Phật trở thành một tôn giáo mê tín, lạc hậu như cúng bái cầu siêu, cầu an, cúng sao giải hạn, xem ngày giờ tốt xấu, xin xăm bói quẻ, v.v... Những việc làm này hôm nay đã trở thành một nghề nghiệp cúng bái tụng niệm trong các chùa. Một nghề nghiệp lừa đảo mọi người thật là đau lòng. Phải không hỡi các bạn?

31- GIỚI CỤ TÚC

Người tu sĩ còn tự nuôi bằng những tà mạng, các loại nghề nghiệp, thì không thành giới cụ túc, còn ngược lại chỉ đi xin ăn ngày một bữa thì mới thành cụ túc giới.

CHÚ GIẢI:

Nghề nghiệp duy nhất của người tu sĩ theo Phật Giáo, là chỉ có nghề đi ăn xin và ăn ngày một bữa, còn tất cả các nghề khác không phải là nghề của người tu sĩ Phật Giáo. Như lời Phật dạy trên đây, ngoài nghề đi khất thực xin ăn, người tu sĩ Phật Giáo hành các nghề khác thì giới luật cụ túc không thành.

Tôi xin kể một số các nghề khác trong Phật Giáo hiện giờ để các bạn tư duy thấy rằng tu sĩ Phật Giáo hiện giờ có phải là tu sĩ Phật Giáo thật hay là tu sĩ của Bà La Môn?

- 1/ Nghề **cúng bái** cầu siêu, cầu an.
- 2/ Nghề **coi ngày** giờ tốt xấu.
- 3/ Nghề **cúng sao** giải hạn.
- 4/ Nghề **tụng kinh trị bệnh** tà, ma.

5/ Nghề **thầy thuốc** trị bệnh (thuốc đông y, thuốc nam).

6/ Nghề **xem xăm** bói quẻ.

7/ Nghề **trông tía** cây trái.

8/ Nghề **đan thêu** may.

9/ Nghề **bán cơm** chay.

10/ Nghề **làm và bán nhang**.

11/ Nghề **bán kinh sách**.

12/ Nghề **bán tứ khí** của Bà La Môn.

13/ Nghề **thuyết giảng** (giảng sư).

14/ Nghề **làm ruộng** rẫy.

15/ Nghề **làm ma** chay.

v.v...

Còn rất nhiều nghề khác nữa, nhưng tôi không thể kể ra đây hết được, vì tu sĩ Phật Giáo hiện giờ đã làm đủ thứ nghề. Nhất là nghề mê tín (Cúng bái, cầu siêu, cầu an) và thứ hai là nghề nói dối (thuyết giảng), còn nghề khất thực thì đã bỏ mất.

Qua lời Phật dạy trên đây tôi thấy tu sĩ Phật Giáo hiện giờ là tu sĩ của Bà La Môn. Như vậy các bậc tôn túc Hoà Thượng,

Thượng Tọa, Đại Đức Tăng, Ni chưa thành giới cụ túc. Ngay đối với mười Thánh đức giới Sa Di, các Ngài còn vi phạm, thì chưa xứng đáng là tu sĩ đệ tử xuất gia của Phật, có đâu thành giới cụ túc được. Nếu Phật Giáo hiện nay mà được lấy giới chấn chỉnh thì giới tu sĩ còn lại chắc không đầy trong 10 đầu ngón tay. Nếu chấn chỉnh Phật Giáo được như vậy, thì xã hội này bớt đi một gánh quá nặng cho mọi người. Đó là một điều vô cùng quan trọng và nhức nhối trong tâm tư của mỗi người.

32- KHÉO TÍCH TẬP

LỜI PHẬT DẠY

Này các Tỳ Kheo, thế nào là tâm Tỳ Kheo được khéo tích tập?

1/ Ly tham là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ.

2/ Ly sân là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ.

3/ Ly si là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ.

1/ Tánh không có tham là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ.

2/ Tánh không có sân là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ.

3/ Tánh không có si là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ.

1/ Tánh không chuyển hướng về dục hữu là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ.

2/ Tánh không chuyển hướng về sắc hữu là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ.

3/Tánh không chuyển hướng về vô sắc hữu là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ.

Này các Tỳ Kheo, Khi nào tâm Tỳ Kheo được khéo tích tập với trí tuệ, thời thật hợp lý cho Tỳ Kheo ấy nói như sau: Ta rõ biết Sanh đã tận, Phạm hạnh đã thành, những việc nên làm đã làm, không còn trở lui trạng thái này nữa.

CHÚ THÍCH:

Trong lời Phật dạy này chúng ta chú ý những điểm chính để biết pháp hành cụ thể. Trước tiên chúng ta chú ý về từ ngữ.

Khéo tích tập nghĩa là gì? Khéo tích tập có nghĩa là khéo tích tụ, gom lại, tập hợp lại, làm cho nhiều.

Ly tham là tâm của ta, câu này là pháp như lý tác ý. Trong câu: Ly tham là tâm của ta, như vậy tâm vị ấy được khéo tích tập với trí tuệ. Toàn bộ lời dạy này như thế nào?

Chúng ta hãy lắng nghe cho kỹ lời dạy này: được khéo tích tập với trí tuệ. Câu này có nghĩa là luôn luôn phải nhớ tác ý : Ly tham là tâm của ta. Càng tác ý nhiều là tích tập nhiều. Các bạn hiểu câu này chưa?

Muốn **ích tập tâm ly tham** thì cứ nhắc tâm nhiều lần câu này. Đó là cách thức kết tụ tâm ly tham, ly sân, ly si, v.v... thành một khối không tham, sân, si...

Và khi tu tập như vậy kết quả sẽ ra sao? Hằng ngày tu tập như vậy, đến khi tâm ly tham, sân, si thật sự thì chúng ta biết rất rõ: Sanh đã tận, Phạm hạnh đã thành, những việc nên làm đã làm, không

còn trở lui trạng thái này nữa.

Rõ ràng, Phật dạy chỉ có hằng ngày tu tập tác ý như vậy, lần lượt tâm tham, sân, si bị đoạn diệt, cho nên chúng ta biết rất rõ tâm có thanh tịnh hay không thanh tịnh. Nên Đức Phật đã xác định một cách quả quyết; Sanh đã tận, Phạm hạnh đã Thành, những việc nên làm đã làm, không còn trở lui trạng thái này nữa. Đó là lời nói không dối mình dối người. Vậy chúng ta hãy nỗ lực hằng ngày khéo nhắc tâm ly, xả, đoạn diệt, từ bỏ tâm tham, sân, si... thì kết quả tâm sẽ vô lậu.

33- GÂY GỖ

Thế nào này các thầy tỳ kheo! Có phải các Thầy vì muốn làm vua, làm giàu, làm quan hay vì đời sống thiếu hụt đói khát mà đi tu chăng?

Các Thầy há chẳng phải muốn xa lìa sanh tử luân hồi mà cầu đạo giải thoát sao?

Tại sao quý Thầy không chịu học đạo tu hành, mà lại tranh đấu, đâm đá với nhau, đối mặt gây phải trái nói ác với nhau. Các Thầy đồng một Thầy,

***đồng tu một pháp, các Thầy phải sống
lục hòa thân hành, khẩu hành, ý hành
phải hòa hợp như nước với sữa.***

CHÚ GIẢI:

Vì mục đích cao đẹp làm chủ sanh, tử, luân hồi, chúng ta bỏ hết cuộc đời để đi tu, chứ đâu phải còn ham muốn làm quan, làm vua, làm giàu; chứ đâu phải vì nghèo đói mà đi tu. Phải không hề các bạn.

Đời sống ăn ngày một bữa, không tiền, không cửa cải, không nhà cửa, không gia đình, đi xin ăn... Vậy, còn thú vị gì mà các bạn tập hợp nhau, nói chuyện tào lao, tranh cãi hơn thua, nói chuyện phù phiếm, nói xấu người này, nói xấu người kia... Tu như vậy chỉ uống phí một đời chẳng có ích lợi gì cho sự tu tập của quý bạn.

Tiếc thay! Tiếc thay! Chỉ mang tiếng tu theo Phật, chứ nào Phật Giáo có những hạng người đê tử như vậy. Những hạng người ăn no, dục ba, dục bảy nói chuyện tào lao, tranh cãi hơn thua, là những loại Ma Ba Tuần trong Phật Giáo. Những hạng người còn ham dục lạc thế gian mà đi tu theo Phật là làm một gánh nặng của xã hội. Các bạn có biết không?

Lời giáo giới trên đây, là một lời phiền

trách rất nặng nề của Đức Phật ngày xưa đối với chúng Tỳ Kheo. Đối với những hạng người tu hành đối trá, là những người tu hành chẳng chấp hành nghiêm trì giới luật, chẳng giữ gìn Thánh hạnh Độc Cư, họ là những loại Ma Ba Tuần trong Phật Giáo đang phá hoại Đạo Phật.

34- CÔNG ƠN RẤT LỚN

LỜI PHẬT DẠY

Nếu ai nương vào một người nào mà biết được Phật, Pháp, Tăng. Ơn này rất khó báo đền, không thể đem cơm áo, giường nằm, nệm gối, thuốc men mà báo đáp ơn kia được.

CHÚ GIẢI:

Trong Phật Giáo, có một ơn rất lớn nhất. Đó là người nào đã đem cho mình biết được Phật, Pháp, Tăng, tức là đem cho mình một nền đạo đức nhân bản - nhân quả, không làm khổ mình khổ người.

Đó là một sự giải thoát thật sự. Một điều làm chủ bốn sự khổ đau của kiếp người. Vì thế ơn nghĩa ấy rất sâu nặng, không thể lầy gì trong thế gian này đem so sánh được.

Trên đây là lời dạy của Đức Phật để chúng ta biết rằng Phật Pháp là một pháp bảo vô giá, một ơn nghĩa sâu nặng như trời biển. Người đời thường không hiểu nên đã xem thường Phật Pháp. Phật Pháp nó là một cứu cánh cho loài người, giúp con người ra khỏi mọi sự khổ đau của kiếp người.

Cho nên không thể lấy một vậy gì trong thế gian này mà báo đáp được ơn đức này.

Người nào nhận được pháp môn này, bèn từ bỏ hết những pháp thế gian, nỗ lực tu tập theo đúng chánh pháp của Phật, thì người ấy là người có đầy đủ đệ nhất phước báu, ngược lại người gặp được chánh pháp của Phật mà xem thường, tu tập lấy có là người thiếu phước, tuy gặp Phật, Pháp nhưng chẳng ích lợi gì cho họ.

35- ĐỆ NHẤT PHÁP CỦA PHẬT LÀ PHÁP KHÔNG PHÓNG DẬT

Ba mươi bảy phẩm trợ đạo, pháp không phóng dật là đệ nhất. Muốn tu pháp không phóng dật thì phải tu Tứ Ý Đoạn.

CHÚ GIẢI:

Tứ Ý Đoạn tức là Tứ Chánh Cần. Tứ Chánh Cần là pháp ngăn ác diệt ác, sinh thiện tăng trưởng thiện.

Trong cuộc đời tu hành theo Phật thì lúc nào, giờ nào cũng phải thường xuyên cảnh giác ngăn và diệt các ác pháp không cho chúng tác động vào thân, tâm khiến cho thân tâm lúc nào cũng thanh thản, an lạc và vô sự. Nhờ thế mà tâm không bị phóng dật, nên Đức Phật dạy: Đệ nhất pháp tâm không phóng dật là Tứ Ý Đoạn. Nhưng tâm không phóng dật là thành tựu đạo giải thoát, tức là viên mãn con đường tu tập. Trước khi vào Niết Bàn Ngài di chúc lại: ***Ta thành Chánh Giác là nhờ tâm không phóng dật.***

Trong ba mươi bảy phẩm trợ đạo mà pháp môn Tứ Chánh Cần là pháp môn đệ nhất ngăn ác diệt ác pháp khiến cho thân tâm bất động. Nhờ đó mà tiến tới các pháp cao hơn sâu hơn.

Tứ Chánh Cần là nền tảng đạo đức vững chắc nhất của Phật Giáo. Cho nên muốn tu tập Tứ Chánh Cần thì Đức Phật đã trang bị cho chúng ta bốn loại định:

1- Định Sáng Suốt.

2- Định Vô Lậu

3- Định Chánh Niệm Tỉnh Giác.

4- Định Niệm Hơi Thở

Trong Định Niệm Hơi Thở có 18 đề mục tu tập (xin đọc lại Định Niệm Hơi Thở). Định Niệm Hơi Thở là một pháp môn rất quan trọng. Nó được xem như là một chiếc chổi thần dùng để quét tất cả các chướng ngại pháp trên thân, thọ, tâm, pháp của Tứ Niệm Xứ. Tứ Niệm Xứ mà được viên mãn đều phải nhờ đến chiếc chổi thần này.

Định Niệm Hơi Thở được ví như loại vũ khí tối tân và hiện đại nhất để chiến đấu trên chiến trận sanh tử. Người tu sĩ Phật Giáo tu tập Định Niệm Hơi Thở cũng giống như một sĩ quan đang được huấn luyện trong trường võ bị.

Sự quan trọng của Định Niệm Hơi Thở như vậy, nên khi tu tập theo Phật Giáo phải tu tập rất kỹ lưỡng về Định Niệm Hơi thở để cho nó có đủ năng lực đẩy lùi các chướng ngại pháp trên thân và tâm.

Ông Châu Lợi Bàn Đặc suốt ngày đêm trong thất chuyên quét tâm, cuối cùng chứng quả A La Hán.

Ông A Nan đi kinh hành quét tâm suốt

đêm chúng quả A La Hán.

Tóm lại quét tâm có phương pháp để tâm bất động. Tâm bất động là tâm không phóng dật. Tâm không phóng dật là đạt được giải thoát.

36- LẠC LÀ NIẾT BÀN

LỜI PHẬT DẠY

Này các Hiền giả, lạc là Niết Bàn này; này các Hiền giả, lạc là Niết Bàn này. Khi nghe nói vậy, Tôn giả Udàyi nói với Tôn giả Sàriputta, sao đây là lạc, khi ở đây không có cái gì được cảm thọ?

- Này hiền giả, cái này ở đây là lạc, dù rằng lạc ấy ở đây không được cảm thọ.

- Này Hiền giả, có năm dục trường dưỡng này. Thế nào là năm?

Các sắc do mắt nhận thức, khả lạc, khả hỷ, khả ý, khả ái liên hệ đến dục, hấp dẫn.

Các tiếng do tai nhận thức... Các hương do mũi nhận thức... Các vị... Các

xúc... háp dẫn.

Này Hiền giả có năm dục trường dưỡng này khởi lên lạc hỷ, này Hiền giả, đây gọi là dục lạc.

Ở đây, này Hiền giả, Tỳ Kheo ly dục ly ác, bất thiện pháp, chúng đạt an trú Sơ Thiên. Này Hiền giả, nếu trong khi Tỳ Kheo ấy trú với an trú này, các tướng tác ý câu hữu với dục vẫn hiện hành; như vậy đối với vị Tỳ Kheo ấy là một chứng bệnh. Ví như này chư Hiền với một người sung sướng, khổ đau có thể khởi lên như một chứng bệnh. Cũng vậy với Tỳ Kheo ấy, các tướng tác ý, câu hữu với dục vẫn hiện hành; như vậy, đối với Tỳ Kheo ấy là một chứng bệnh. Này chư Hiền, chứng bệnh được Thế Tôn gọi là khổ. Với pháp môn này, này chư Hiền, cần phải hiểu Niết bàn là lạc. (Tăng Chi Bộ Kinh tập IV trang 163)

CHÚ GIẢI:

Qua đoạn kinh trên đây chúng ta cần phải hiểu cho rõ ràng, trong khi tu tập gặp những trạng thái hỷ lạc.

Khi tu tập gặp những trạng thái hỷ lạc thì chúng ta cứ ôm pháp mà tu, chớ đừng đang tu tập mà khởi niệm: Ta tu tập có hỷ lạc thì đó là một chứng bệnh mà Ngài Xá

Lợi Phát (Sàriputta) đã xác định cho chúng ta thấy: Ở đây, này Hiền giả, Tỳ Kheo ly dục ly ác, bất thiện pháp, chúng đạt an trú Sơ Thiền. Này Hiền giả, nếu ***trong khi Tỳ Kheo ấy trú với an trú này, các tưởng tác ý câu hữu với dục vẫn hiện hành; như vậy đối với vị Tỳ Kheo ấy là một chứng bệnh.***

Ở đây chúng tôi khuyên các bạn, cứ ôm pháp mà tu tập cho chính xác, đừng tu tập sai theo kiến giải, đừng để tâm chạy theo lạc thọ, khổ thọ, bất lạc bất khổ thọ. Vì chạy theo các trạng thái cảm thọ ấy là các bạn đã rơi vào các chứng bệnh thiền tưởng.

Niết Bàn là một trạng thái lạc, nhưng Tôn giả Udàyi không hiểu nên hỏi: Sao đây là lạc, khi ở đây không có cái gì được cảm thọ. Nếu còn có cảm thọ thì sự cảm thọ đó là dục lạc chứ không phải lạc của Niết Bàn.

Ngài Sàriputta xác định rất rõ ràng: Dục lạc có năm: Sắc, thanh, hương, vị, xúc. Còn lạc của Niết Bàn Ngài nói:- ***Này Hiền giả, cái này ở đây là lạc, dù rằng lạc ấy ở đây không được cảm thọ.***

Bởi khi tu hành có các cảm thọ, thọ lạc hay thọ khổ, chúng ta đừng nên lưu ý đến nó. Biết thì biết, nhưng phải ôm cho chắc pháp đừng vì thọ khổ mà bỏ pháp mà cũng

đừng vì thọ lạc mà cho mình là chứng đạo. Tất cả những trạng thái này là bệnh.

Các bạn nên lưu ý: trạng thái Niết Bàn có lạc nhưng không có cảm thọ. Còn có cảm thọ bất cứ một trạng thái nào đều là bệnh phiền.

37- BÍ QUYẾT GIẢI THOÁT

LỜI PHẬT DẠY

Bí quyết thành tựu của Đạo Phật chỉ có hai điều kiện quan trọng nhất :

1- Giữ tâm không phóng dật.

2- Thích sống nhàn tịch, độc cư, trầm lặng một mình.

CHÚ GIẢI:

Con đường tu tập giải thoát của Phật Giáo, không phải cần nhiều pháp môn, chỉ có hai pháp quan trọng nhất cho con đường tu tập.

1/ Giữ tâm không phóng dật. Các bạn đều biết những pháp môn tu tập này chứ? Đó là Tứ Chánh Cần, Tứ Niệm Xứ, Thân

Hành Niệm.

2/ Thích sống nhàn tịch, độc cư, trầm lặng một mình. Chắc các bạn đều biết những pháp môn tu tập này chứ? Đó là pháp môn phòng hộ sáu căn, pháp môn như lý tác ý.

Khi tu tập thì các bạn phải thiện xảo khéo léo áp dụng đúng thời, đúng lúc thì rất hữu hiệu, đạt kết quả rất cao.

38- PHÁP MÔN NHƯ LÝ TÁC Ý

LỜI PHẬT DẠY

Này các Thầy Tỳ kheo, do không như lý tác ý, các lậu hoặc chưa sanh được sanh khởi và các lậu hoặc đã sanh được tăng trưởng.

Này các Thầy Tỳ kheo, do như lý tác ý, các lậu hoặc chưa sanh không sanh khởi, các lậu hoặc đã sanh được đoạn trừ.

CHÚ GIẢI:

Đệ nhất pháp diệt lậu hoặc là pháp môn như lý tác ý. Người ở đời do không biết pháp môn như lý tác ý này, nên khổ đau, phiền não đầy đầy. Người tu hành theo

Phật Giáo nhờ pháp như lý tác ý mà tâm hồn được an vui sống một đời sống tràn đầy hạnh phúc.

Lời dạy thứ nhất Đức Phật nói: ***Này các Tỳ kheo, do không như lý tác ý, các sự đau khổ chưa sanh được sanh khởi và các sự đau khổ đã sanh được tăng trưởng.*** Đúng vậy, nếu các bạn hằng ngày không theo pháp như lý tác ý ly tham, đoạn ác pháp thì chắc chắn các bạn sẽ không tránh khỏi sự khổ đau.

Ngược lại, nếu các bạn hằng ngày theo pháp như lý tác ý ly tham, đoạn ác pháp, thì chắc chắn các bạn sẽ vượt ra khỏi mọi sự khổ đau. Đó là sự giải thoát của Phật Giáo. Pháp môn như lý tác ý lợi ích như vậy, xin các bạn hãy siêng năng tập luyện. Sự an vui, hạnh phúc trong tầm tay các bạn, nếu các bạn xem thường nó thì cuộc sống của các bạn chắc chắn khổ nhiều, vui ít.

39- XẢ NHÂN, DUYÊN, NGHIỆP**LỜI PHẬT DẠY**

Xả của cải tức là xả cái duyên là tội ác.

Xả tham đọa tức là xả cái nhân là tội ác.

Xả tội tức là dứt các nghiệp sanh tử

Không xả bỏ của cải thì pháp sám hối không thành.

Không xả tâm tham thì nhân luân hồi không dứt.

Không xả tội thì hạnh ô nhiễm không quên

CHÚ GIẢI:

Đúng như lời Phật dạy: *Xả của cải tức là xả cái duyên là tội ác.* Người còn tích lũy của cải là người còn tạo duyên tội ác. Thưa các bạn! Người xả của cải là ai? Và xả của cải như thế nào?

Noi gương Đức Phật đầy các bạn ạ! Phật là hàng vua chúa, Người đã xả bỏ đai vàng, điện ngọc, vợ đẹp, con thơ. Người đã

xả hết chỉ còn ba y một bát, đi xin ăn, sống rày đây, mai đó, không nhà, không gia đình, thiếu dục, tri túc, tâm hồn trắng bạch như vỏ ốc, phóng khoáng như hư không.

Ngài là hiện thân gương hạnh buông xả và đã nhờ buông xả mà Ngài đã tìm thấy được chân lý. Con đường giải thoát cho chính mình và cho mọi người. Gương hạnh sống buông xả của Phật, thật là tuyệt vời. Cuộc đời Ngài nói được làm được, đó là lời nói đi đôi với hành động: Xả của cải tức là xả cái duyên lìa tội ác. Ngài đã sống đúng nhất quán, lìa tội ác.

Hỡi các bạn đồng tu! Phật thì xả cái duyên tội ác, còn các bạn thì sao? Sao các bạn lại tích lũy của cải nhiều thế? Chùa to Phật lớn, tiền bạc nhiều, xe cộ, đồ đạc, phòng ốc sang đẹp như ông Chúa, bà Hoàng!!! Của cải không thấy bớt, ngày càng thêm nhiều!!! Như vậy các bạn có biết các bạn đang làm gì không? Các bạn có xả cái duyên tội ác không? Tích lũy của cải là tích lũy tội ác đấy các bạn ạ! Hãy tránh xa của cải thì tội ác mới tiêu trừ. Đường tu hành các bạn mới tìm thấy sự giải thoát.

Qua lời dạy trên đây chúng ta thấy rất rõ cái duyên tội ác là do của cải, tài sản. Cho nên ai tích lũy của cải tài sản nhiều là

người tạo duyên tội ác nhiều, ai tích lũy của cải tài sản ít thì tạo duyên tội ác ít.

Người tu theo Đạo Phật mà đã hiểu biết duyên nào gây ra tội ác thì chúng ta nên từ bỏ và tránh xa duyên đó. Phải không hở các bạn? Nếu không tránh xa duyên tội ác đó thì chúng ta đừng nên tu theo Đạo Phật, vì tu cũng chẳng có ích lợi gì cả. Duyên với tội ác là gì các bạn? Là của cải, tài sản, ruộng vườn, đất đai, nhà cửa, chùa to, Phật lớn. v.v...

Xả của cải tài sản, v.v... là xả cái quả của tội ác như trên, còn xả cái nhân tội ác thì đến câu hai Đức Phật dạy: ***Xả tham đọa tức là xả cái nhân là tội ác.*** Vậy tham đọa là nghĩa gì?

Tham đọa tức là tham độc. Tham độc là một trong ba độc: Tham, sân, si.

Tham đọa có nghĩa là lòng tham muốn đưa chúng ta vào sự khổ đau; tham đọa còn có nghĩa là do lòng tham muốn đưa chúng ta vào cảnh khổ hay địa ngục. Lòng còn tham muốn là cái nhân của tội ác. Người tu theo Đạo Phật phải thấy rõ cái nhân này: Tâm tôi có tham tôi biết tâm tôi có tham, tức là tôi biết tâm tham là nhân của tội lỗi, do đó tôi phải ngăn và diệt nó. Ngăn và diệt cái nhân tôi lỗi là diệt lòng tham muốn

của mình.

Qua lời dạy này tôi biết rất rõ nhân của tội ác là tâm tham muốn của tôi. Vậy từ đây tôi quyết tâm diệt trừ cái nhân gây ra tội ác. Nhờ có quyết tâm ấy, tâm tham của tôi chấm dứt.

Lời dạy này tuy ngắn ngủi nhưng nó mang đầy đủ tính chất đạo giải thoát của Phật Giáo.

Theo như lời Phật dạy: ***Xả tội ác tức là dứt các nghiệp sanh tử.*** Ở đây Đức Phật dạy: xả tội ác.

Vậy xả tội ác như thế nào?

Như hai lời dạy ở trên:

- 1- Duyên của tội ác là của cải.
- 2- Nhân của tội ác là lòng tham muốn.

Theo như lời dạy trên đây chúng ta đã biết duyên và nhân của tội ác. Vậy xả tội ác thì chỉ có xả nhân và duyên của nó, thì tội ác sẽ không còn nữa.

Xả tội ác tức xả của cải và tâm tham muốn của chúng ta. Tu theo Phật Giáo quá đơn giản phải không các bạn? Chỉ cần xả của cải và tâm tham muốn của mình thì không còn tội lỗi và dứt nghiệp sanh tử.

Hiểu biết thì dễ và rất đúng nhưng làm sao xả của cải và tâm tham muốn của mình cho được. Phải không các bạn?

Xả của cải thì dễ, nhưng xả lòng ham muốn thì khó. Khó lắm các bạn ạ! Chỉ có những bậc thầy biết đời này khổ như thật thì mới làm được và làm rất dễ dàng. Còn chúng ta là những hạng tục tử phàm phu; đời cũng muốn mà đạo cũng muốn. Cả hai đều muốn hết nên phàm phu cũng chỉ là phàm phu mà thôi. Phải không các bạn?

Đức Phật đã xác định: ***Không xả bỏ của cải thì pháp sám hối không thành.*** Người đời thường hay đến chùa lạy hồng danh Phật để sám hối hoặc phát lồ sám hối trước một vị thầy để mong cho tiêu tội; nhưng sám hối phát lồ hay lạy hồng danh chư Phật mà không xả bỏ của cải của mình thì pháp sám hối không thành có nghĩa là tội lỗi không dứt, không hết.

Trên đây là lời kết thúc của Đức Phật cho chúng ta thấy lạy lễ hồng danh chư Phật và phát lồ sám hối không thể tiêu tội nghiệp chướng được. Người nào dạy chúng ta lạy Phật nhiều và phát lồ sám hối cho tiêu tai nghiệp chướng là dạy mê tín, là đi ngược lại lời dạy của Đức Phật. Người ấy là đạo sĩ Bà La Môn đang lừa đảo tín đồ.

Đức Phật đã xác định: ***Không xả tâm tham thì luân hồi không dứt***. Nhờ lời dạy này chúng ta biết rõ nguyên nhân luân hồi là tâm tham. Cho nên, người nào tâm còn tham là còn luân hồi; người nào dứt tâm tham là dứt luân hồi. Do lời dạy xác định này mà trong đường tu tập chúng ta biết rất rõ mình còn luân hồi hay đã hết luân hồi. Còn luân hồi là còn tâm tham, hết luân hồi là hết tâm tham.

Như vậy, Đạo Phật không có dạy điều gì là mơ hồ trừu tượng mê tín, mà là một sự luân hồi rất cụ thể rõ ràng. Vì tâm tôi hết tham thì sẽ tương ứng nơi đâu tâm không có tham, còn tâm tôi có tham thì tôi phải tương ứng với mọi người trên thế gian này có tâm tham, vì mọi người trên thế gian này tâm đều có tham. Luân hồi là như vậy, là một điều thực tế như vậy, không thể có ai chối bỏ được thuyết luân hồi này là không có. Anh còn tham thì anh tránh đâu khỏi chỗ luân hồi; anh hết tham thì luân hồi cũng chẳng làm gì anh được. Ví như: tâm tham của anh là một tảng đá, dù anh không muốn nó chìm xuống đáy hồ, nhưng khi ném nó xuống hồ thì nó vẫn chìm xuống tận đáy. Còn tâm anh không tham ví như giọt dầu, dù anh muốn nó chìm xuống đáy hồ, nhưng khi ném nó xuống hồ nó vẫn nổi.

Qua ý nghĩa này chúng ta mới hiểu rõ nghĩa lời Phật dạy: ***Ta chỉ còn có một kiếp này nữa mà thôi.*** Như vậy một người đã tu chứng đạo thì không còn luân hồi trở lại thế gian này nữa, dù người ấy có muốn luân hồi trở lại cũng không được vì họ đã trở thành như giọt dầu đối với nước rồi, còn chỗ nào tương ứng đâu mà họ tái sinh luân hồi; cho nên thuyết Bồ Tát tu thành chánh quả còn trở lại độ chúng sanh là học thuyết của Bà La Môn. Khi tu tập hết tham rồi, bây giờ vì độ chúng sanh nên phải tu tập tham trở lại để luân hồi. Học thuyết Phật tánh cũng như thế. Phật tánh đã là tánh giác mà lại còn mê muội chui vào cái dầy da hôi thối. Làm sao có điều vô lý này được? Phải không hỏi các bạn? Đúng là lý thuyết lừa đảo mọi người: Tỏ ra lòng đại bi, Bồ Tát thương xót chúng sanh như con một. Đúng là kiểu mình tu chưa xong mà muốn làm cỗ xe lớn độ chúng sanh. Thật là một người mù dẫn đường cho một đám người mù.

Luân hồi không phải là linh hồn đi luân hồi, như mọi người tưởng, mà là **nghiệp tham đi luân hồi.** Cho nên người tu hành là cố tâm tu tập tạo thành nghiệp không tham nơi tâm mình. Tâm không còn nghiệp tham thì chấm dứt luân hồi. Do những lời

dạy này, chúng ta biết mình tu tập đến đâu. Có làm chủ sanh tử và chấm dứt luân hồi được chưa. Tu tập có giải thoát hay chưa giải thoát đều biết rất rõ ràng. Vì tu tập đến đâu có kết quả đến đó, cho nên Đức Phật nói: ***Pháp Ta không có thời gian, đến đẽ mà thấy.***

Tu theo Phật Giáo chúng ta không sợ lầm đường lạc lối, vì giới luật là một nền tảng vững chắc. Ai không sống đúng giới luật thì biết người đó tu không đúng pháp. Dù họ có nói nhập Sơ Thiên, Nhị Thiên, Tam Thiên, Tứ Thiên mà giới luật không nghiêm chỉnh thì biết họ chưa ly dục ly bất thiện pháp thì ngay Sơ Thiên còn chưa nhập được, huống gì Tam thiên, Tứ Thiên, làm chủ sanh, tử, chấm dứt luân hồi. Đó chỉ là vọng ngữ mà thôi.

Đức Phật dạy: ***Không xả tội thì hạnh ô nhiễm không quên.*** Như chúng ta đã biết không xả bỏ của cải và diệt tâm tham thì tội không bao giờ hết; mà tội lỗi không bao giờ hết thì hạnh ô nhiễm không bao giờ quên.

Ví dụ: Ăn uống phi thời, ngủ nghỉ phi thời, đó là những hạnh ô nhiễm khó quên; hút thuốc lá, uống rượu, đó là những hạnh ô nhiễm khó quên; tham, sân, si, mạn, nghi,

đó là những hạnh ô nhiễm khó quên. Muốn để cho hạnh ô nhiễm không còn nữa thì phải ngay từ lúc này từ bỏ, không tham lam, không chạy theo vật chất của cải tài sản, ngăn chặn lòng ham muốn thì hạnh ô nhiễm mới giữ gìn trọn vẹn.

40- NHẤT TÂM VÀ TOÁN LOẠN

LỜI PHẬT DẠY

Thế nào tâm không toán loạn?

- Quán thân trên thân tinh cần không dãi dãi, ghi nhớ không quên để trừ bỏ tham ưu ở đời.

Thế nào gọi là nhất tâm ?

- Thân hành niệm trong tất cả thời không mất oai nghi.

CHÚ GIẢI:

Tâm toán loạn là gì? Tâm toán loạn là tâm còn nhiều tham ưu, nên niệm này kế tiếp niệm khác, suy tư lo nghĩ ưu phiền, lúc nào tâm cũng bất an. Muốn đối trị tâm toán loạn thì Đức Phật đã dạy: ***Quán thân***

trên thân tinh cần không dãi dãi, ghi nhớ không quên để trừ bỏ tham ưu ở đời. Vậy quán thân trên thân tinh cần không dãi dãi, ghi nhớ không quên, để trừ bỏ tham ưu ở đời là như thế nào?

Câu dạy này trong kinh Tứ Niệm Xứ dạy về tu tập bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp, tức là phương pháp truy quét tâm hay còn gọi là pháp môn đẩy lui các chướng ngại pháp trên thân và tâm để thân tâm được thanh thản, an lạc và vô sự tức là tâm không toán loạn.

Nhất tâm là gì? Nhất tâm là tâm định trên thân. Tâm định trên thân như thế nào? Tâm định trên thân như Phật đã dạy:
- Thân hành niệm trong tất cả thời không mất oai nghi. Thân hành niệm trong tất cả thời không mất oai nghi là như thế nào? Là đi tôi biết tôi đi, đứng, nằm, ngồi hay hít thở đều biết không quên. Đó là thân hành niệm.

Thân hành niệm là một pháp môn tuyệt vời trong Tứ Niệm Xứ, không những nó là một pháp môn tu tập nhất tâm mà còn là pháp môn tu tập có đủ mười công đức (thần lực siêu việt không thể nghĩ lường).

Qua lời dạy trên đây, Đức Phật đã trang bị cho chúng ta những pháp tu tập

xả tâm rất tuyệt vời, chứ không như kinh sách Đại Thừa thường dạy chúng ta tu ức chế tâm bằng những pháp môn kiến giải, khiến cho chúng ta không thể ly tham, sân, si được. Do chỗ ức chế tâm mà các nhà Đại Thừa rơi vào danh, lợi, sắc, thực, thù.

41- THẾ GIỚI QUAN CỦA PHẬT GIÁO

LỜI PHẬT DẠY

Này Bà La Môn, năm dục trưởng dưỡng này được gọi là thế giới trong luật của bậc Thánh.

CHÚ GIẢI:

Thế giới quan của Phật Giáo là năm dục trưởng dưỡng. Vậy năm dục trưởng dưỡng là gì?

Năm dục trưởng dưỡng như trong kinh Tăng Chi Bộ tập 4 trang 184 dạy: Các sắc do con mắt nhận thức khả lạc, khả hỷ, khả ý, khả ái liên hệ đến dục, hấp dẫn. Các tiếng do tai nhận thức... Các hương do mũi nhận thức... Các vị do lưỡi nhận thức... Các xúc do thân nhận thức khả lạc, khả hỷ, khả ý, khả ái, liên hệ đến dục, hấp dẫn. Thế

giới quan của Phật Giáo rất thực tế không có mơ hồ trừu tượng. Đó là một thế giới khổ đau. Nếu muốn cho thế giới này hết khổ đau thì phải tu tập chứng đạt an trú từ pháp ly dục ly ác pháp đến pháp Tam Minh.

42- TÁNH THẲNG THẮN

Thấy cái dở mà không dám chê là hèn kém, là nhút nhát, là dua nịnh.

Thấy cái hay mà không dám khen là ganh tỵ, hẹp hòi, cao ngạo.

CHÚ GIẢI:

Phật dạy: *Thấy cái dở mà không dám chê là hèn kém, là nhút nhát, là dua nịnh.* Đúng vậy, khi chúng ta biết kinh sách Đại Thừa và Thiên Đông Độ là không phải giáo pháp của Phật, mà chính do các Tổ biên soạn theo giáo lý của Bà La Môn, với mục đích là dìm và diệt Phật Giáo, mà không dám nói ra, lại còn a dua, nịnh bợ theo, thì thật là hèn nhát. Những người như vậy không xứng đáng là tín đồ Phật Giáo. Người tín đồ Phật Giáo phải gan dạ, phải thẳng thắn dám ăn, dám nói, chỉ thẳng những cái sai, cái không phải của

Phật Giáo, dựng lại những gì của Phật Giáo đang bị ném bỏ. Đừng có a dua theo kinh sách Đại Thừa mà trở thành kẻ hèn nhất các bạn ạ!

Người có trí mà không thấy cái sai trong kinh sách Đại Thừa và Thiên Đông Độ thì đâu được gọi là người có trí. Như Phật dạy: *Mình ngu mà biết mình ngu là mình có trí, mình ngu mà không biết mình ngu là mình chí ngu.* Cho nên, mình là tu sĩ Đại Thừa mà không thấy cái sai của Đại Thừa thì không thể gọi mình là người có trí. Chắc các bạn đều thấy biết rất rõ, bởi vì kinh sách Đại Thừa có đủ thứ cái sai chứ đâu phải có một hoặc hai, nhưng các bạn quá sợ hãi trước cái khối Đại Thừa quá đông đảo. Trước một thế lực đông đảo như Đại Thừa hiện nay mà ai dám nói thẳng cái sai của Đại Thừa là người tốt. Nói để sửa sai chứ không phải nói xấu mà sợ.

Ví dụ: Một quan Giám Nghị Đại Phu dám can ngăn nhà vua là vì lợi ích hạnh phúc cho toàn dân, cho đất nước đó. Một tu sĩ Đại Thừa dám nói cái sai của kinh sách Đại Thừa, là **vì lợi ích cho Tăng, Ni và tín đồ Phật Giáo.** Người như vậy mới là người có trí tuệ, người có lòng thương yêu rộng lớn.

Phật dạy: ***Thấy cái hay mà không dám khen là ganh tỵ, hẹp hòi, cao ngạo.*** Đúng vậy, là tu sĩ Đại Thừa thấy cái đúng của Phật Giáo Nguyên Thủy mà không dám khen, là ganh tỵ, hẹp hòi, là cố chấp, kiến chấp, là không thấy xa, hiểu rộng. Là con người thì phải có trí tuệ thông minh, phải nhận biết đâu đúng, đâu sai, chứ đâu phải là người đui, là người điếc.

Thấy người khác hay hơn mình, biết rất rõ mà không dám khen đó là do lòng ganh tỵ, hẹp hòi, cao ngạo, người như vậy là người xấu, người không đáng cho ta kính trọng.

Tóm lại hai câu trên đây, chúng ta phải hằng ghi nhớ trong lòng, để mình không trở thành người hèn kém, nhút nhát, lúc nào cũng trở thành người dám ăn, dám nói thẳng một sự thật.

43- KHÔNG THỂ CỨU ĐỘ

LỜI PHẬT DẠY

Không thể rửa nghiệp đen,

Của kẻ ác gây tội.

Đối kẻ sống thanh tịnh,

Ngày nào cũng ngày tốt.

Với kẻ sống thanh tịnh

Ngày nào cũng ngày lành.

(Trung Bộ Kinh, tập 1, trang 93)

CHÚ GIẢI:

Bài kệ trên đây xác định Đạo Phật không cứu khổ cho ai được, nên hai câu kệ đầu Phật dạy: ***Không thể rửa nghiệp đen, của kẻ ác gây tội.***

Vì thế, Đức Phật khuyên rằng: hằng ngày nên ngăn ngừa các ác pháp, luôn sống trong thiện pháp thì ngày nào cũng là ngày tốt, ngày nào cũng là ngày lành, không cần cầu ai cứu khổ mình cả. Có đúng vậy không hỏi các bạn?

Người theo Phật Giáo mà cầu an, cầu siêu là người đã đi sai lời dạy của Đức Phật.

Phật không cứu khổ cho ai được chỉ có mình tự cứu mình. Các con tự thấp đuốc lên mà đi, Ta chỉ là người hướng dẫn đường mà thôi. Lời dạy này không khác bài kệ trên đây.

Tóm lại Đạo Phật là một tôn giáo dạy mỗi người phải tự cứu mình bằng cách sống trong thiện pháp. Đó là tự mình xây dựng cho mình cuộc sống Thiên Đàng, Cực Lạc. Phải mạnh dạn đứng trên hai chân của mình, đừng cầu cạnh Thần, Thánh, Trời, Phật, quỷ ma vô ích.

Chúng ta nên học thuộc lòng những câu kệ này để luôn luôn tác ý, luôn luôn nhớ những lời dạy này, đừng quên các bạn ạ, vì nó là hạnh phúc của các bạn.

44- KẾT QUẢ CỦA LY DỤC LY ÁC PHÁP

LỜI PHẬT DẠY

- 1- *Khi quán tự thân đã xả ly năm triền cái, tâm được định tĩnh mới ly dục ly ác pháp.*
- 2- *Với tâm định tĩnh thiên tịnh, không cấu nhiễm, không phiền não, nhu nhuyến, dễ sử dụng, vững chắc, bình thản*

CHÚ GIẢI:

Lời dạy trên đây, chúng ta nên chú ý câu đầu: ***Quán tự thân đã xả ly.*** Vậy quán tự thân xả ly là gì? Quán tự thân xả ly tức là tu tập Tứ Niệm Xứ. Khi nào tu tập Tứ Niệm Xứ mà xả ly các chương ngại pháp trên thân, thọ, tâm, pháp, thì lúc bấy giờ tâm mới đạt được trạng thái định tĩnh, thì đây mới chính là tâm ly dục ly ác pháp hoàn toàn.

Đoạn kinh này xác định cho chúng ta thấy Pháp môn Tứ Niệm Xứ là pháp môn tu tập để tâm ly dục ly ác pháp và đạt được trạng thái định tĩnh. Trạng thái định tĩnh là một bí pháp để khởi đầu nhập các định và thực hiện Tam Minh.

Ở đây các bạn nên nhớ tâm định tĩnh này do ly dục ly ác pháp, chứ không phải do ngồi ức chế tâm cho hết vọng tưởng như Đại Thừa, thiền Đông Độ và thiền Minh Sát Tuệ, v.v...

Câu thứ hai Phật dạy: ***Với tâm định tĩnh thiên tịnh, không cấu nhiễm, không phiền não, nhu nhuyến, dễ sử dụng, vững chắc, bình thản ...***

Khi tu tập Tứ Niệm Xứ được sung mãn thì tâm chúng ta đạt được định tĩnh.

Khi đạt được định tĩnh thì tâm chúng ta có những kết quả như câu hai Đức Phật đã xác định rất rõ ràng: với tâm định tĩnh thì phải có thiền tịnh, tâm không còn cấu nhiễm, không còn phiền não, lúc nào cũng nhu nhuyễn, dễ sử dụng, vững chắc và bình thản.

Ở đây các bạn cần lưu ý: khi tu tập Tứ Niệm Xứ được viên mãn thì tâm chúng ta đạt được những kết quả trên, như Phật đã dạy.

Thưa các bạn! Các bạn có từng nghe chúng tôi dạy về Tứ Niệm Xứ chưa?

Tứ Niệm Xứ có ba giai đoạn tu tập:

1- Tu tập Tứ Chánh Cần trên Tứ Niệm Xứ. Đó là giai đoạn đầu.

2- Tu tập Tứ Niệm Xứ trên Tứ Niệm Xứ. Đó là giai đoạn thứ hai.

3- Tu tập Thân Hành Niệm trên Tứ Niệm Xứ. Đó là giai đoạn thứ ba.

Khi tu tập xong ba giai đoạn này thì mới sung mãn Tứ Niệm Xứ. Sung mãn Tứ Niệm Xứ thì có bảy năng lực Giác Chi xuất hiện. Bảy năng lực Giác Chi Xuất hiện tức là tâm định tĩnh thiền tịnh, không cấu nhiễm, không phiền não, nhu nhuyễn, dễ

sử dụng, vững chắc, bình thản.

Trên đây là kết quả của pháp môn Tứ Niệm Xứ. Chúng ta hãy nỗ lực tu tập, nhất là ghi nhớ tâm ĐỊNH TĨNH.

45- TỨ NIỆM XỨ

LỜI PHẬT DẠY

1/ Nay các Tỳ Kheo, có năm pháp làm suy yếu sự tu tập. Thế nào là năm?

Sát sanh, trộm cắp, dâm dục, nói láo, uống rượu.

Này các Tỳ Kheo để đoạn tận năm pháp này, Bốn Niệm Xứ cần phải tu tập.

2/ Nay các Tỳ Kheo có năm triền cái. Thế nào là năm?

Dục tham triền cái, sân triền cái, hôn trầm thù miên triền cái, trạo hối triền cái, nghi triền cái.

Này các Tỳ Kheo, để đoạn tận năm triền cái này, Bốn Niệm Xứ cần phải tu tập.

3/ Nay các Tỳ Kheo có năm dục

trưởng dưỡng. Thế nào là năm?

Các sắc do mắt nhận thức, khả lạc, khả ý, khả ái liên hệ đến dục, hấp dẫn. Thinh do tai ...

Hương do mũi ... Vị do lưỡi ... Xúc do thân ...

Này các Tỳ Kheo, để đoạn tận năm dục trưởng dưỡng này, Bốn Niệm Xứ cần phải tu tập.

4/ Này các Tỳ Kheo có năm thủ uẩn. Thế nào là năm?

Sắc thủ uẩn, thọ thủ uẩn, tưởng thủ uẩn, hành thủ uẩn, thức thủ uẩn.

Này các Tỳ Kheo, để đoạn tận năm thủ uẩn này, Bốn Niệm Xứ cần phải tu tập.

5/ Này các Tỳ Kheo có năm hạ phần kiết sử. Thế nào là năm?

Thân kiến, nghi, giới cấm thủ, dục tham, sân.

Này các Tỳ Kheo, để đoạn tận năm hạ phần kiết sử này, Bốn Niệm Xứ cần phải tu tập.

6/ Này các Tỳ Kheo có năm sanh

thú. Thế nào là năm?

Địa ngục, loài bàng sanh, ngạ quỷ, người, Trời.

Này các Tỳ Kheo, để đoạn tận năm sanh thú này, Bốn Niệm Xứ cần phải tu tập.

7/ Này các Tỳ Kheo có năm xan tham. Thế nào là năm?

Xan tham trú xứ, xan tham gia đình, xan tham lợi dưỡng, xan tham dung sắc, xan tham pháp.

Này các Tỳ Kheo, để đoạn tận năm xan tham này, Bốn Niệm Xứ cần phải tu tập.

8/ Này các Tỳ Kheo có năm thượng phân kiết sử. Thế nào là năm?

Sắc ái, vô sắc ái, mạn, trạo cử, vô minh.

Này các Tỳ Kheo, để đoạn tận năm thượng phân kiết sử này, Bốn Niệm Xứ cần phải tu tập.

9/ Này các Tỳ Kheo có năm tâm hoang vu. Thế nào là năm?

**Này các Tỳ kheo, ở đây vị Tỳ kheo*

nghi ngờ, do dự, không quyết đoán, không tịnh tín đối với bậc Đạo Sư. Nay các Tỳ kheo, Tỳ kheo nào nghi ngờ, do dự, không quyết đoán, không tịnh tín đối với bậc Đạo Sư, Tỳ Kheo ấy không hướng về sự nỗ lực, hăng hái, kiên trì và tinh tấn. Khi tâm của vị ấy không hướng về sự nỗ lực, hăng hái, kiên trì và tinh tấn, như vậy gọi là tâm hoang vu thứ nhất.

**Này các Tỳ kheo, ở đây vị Tỳ kheo nghi ngờ, do dự, không quyết đoán, không tịnh tín đối Pháp. Nay các Tỳ kheo, Tỳ kheo nào nghi ngờ, do dự, không quyết đoán, không tịnh tín đối với pháp, Tỳ Kheo ấy không hướng về sự nỗ lực, hăng hái, kiên trì và tinh tấn. Khi tâm của vị ấy không hướng về sự nỗ lực, hăng hái, kiên trì và tinh tấn, như vậy gọi là tâm hoang vu thứ hai.*

**Này các Tỳ kheo, ở đây vị Tỳ kheo nghi ngờ, do dự, không quyết đoán, không tịnh tín đối với Tăng. Nay các Tỳ kheo, Tỳ kheo nào nghi ngờ, do dự, không quyết đoán, không tịnh tín đối với Tăng, Tỳ Kheo ấy không hướng về sự nỗ lực, hăng hái, kiên trì và tinh tấn. Khi tâm của vị ấy không hướng về sự nỗ lực, hăng hái, kiên trì và tinh tấn,*

như vậy gọi là tâm hoang vu thứ ba.

**Này các Tỳ kheo, ở đây vị Tỳ kheo nghi ngờ, do dự, không quyết đoán, không tinh tín đối với Học Pháp. Này các Tỳ kheo, Tỳ kheo nào nghi ngờ, do dự, không quyết đoán, không tinh tín đối với Học Pháp, Tỳ Kheo ấy không hướng về sự nỗ lực, hăng hái, kiên trì và tinh tấn. Khi tâm của vị ấy không hướng về nỗ lực, hăng hái, kiên trì và tinh tấn, như vậy gọi là tâm hoang vu thứ tư.*

**Này các Tỳ kheo, ở đây vị Tỳ kheo tức giận đối với các vị đồng Phạm hạnh, không hoan hỷ, tâm dao động, trở thành hoang vu. Này các Tỳ Kheo, khi một vị Tỳ Kheo phản nộ đối với các vị đồng Phạm hạnh, không hoan hỷ, tâm dao động trở thành hoang vu. Khi tâm của Tỳ Kheo ấy không hướng về nỗ lực, hăng hái, kiên trì và tinh tấn, như vậy gọi là tâm hoang vu thứ năm*

Này các Tỳ Kheo, để đoạn tận năm tâm hoang vu này, Bốn Niệm Xứ cần phải tu tập.

(Này các vị Tỳ Kheo, lại nữa, vị Tỳ Kheo nghi ngờ đối với pháp ... (như trên); đối với Tăng ... (như trên); đối với Học Pháp

... (như trên) tức giận đối với các vị đồng Phạm hạnh, không hoan hỷ, tâm dao động, trở thành hoang vu. (trong Kinh giản lược như thế, để tiện cho đọc giả, TQ. điền thêm như trên, (chữ đứng nhỏ nét)) (Tăng Chi Bộ Kinh, tập 4, trang 225 - 230)

CHÚ GIẢI:

Đoạn kinh trên đây đã xác định pháp môn Tứ Niệm Xứ có tầm quan trọng nhất trong sự tu tập ly dục ly ác pháp, nhất là năm tâm hoang vu của các bạn mà bài kinh này chỉ rất rõ. Các bạn về đây là tin ai? Có phải tin ở Thầy chăng? Hay các bạn về đây để tu thử? Các bạn trả lời đi?

Khi về đây tu hành các bạn còn nghi ngờ, do dự, không quyết đoán, không có tịnh tín đối với bậc Đạo Sư, đối với pháp của Thầy dạy, đối với chúng ở đây, thường đi nói chuyện với họ, tức là thiếu cung kính chúng, không ôm pháp chắc như ôm phao qua biển, tức giận các vị đồng tu khi không nói chuyện với họ được. Đó là những tâm hoang vu của các bạn khiến cho các bạn bỏ cuộc tu hành. Các bạn đã bỏ Tu Viện Chơn Như ra đi để tìm con đường giải thoát khác. Nhưng đến giờ này đã 10 năm, 20 năm rồi, các bạn đã làm chủ thân tâm được những gì chưa, hay chỉ biết nói lừa đảo người mà

thôi. Có bạn đã rời khỏi Tu Viện Chơn Như đi học để có bằng Tiến sĩ Phật học; các bạn học để nói láo, có ích lợi gì các bạn? Điều quyết chốt là các bạn cũng vẫn còn trôi lăn trong biển sanh tử luân hồi, chỉ có đạt được danh, lợi dầy dầy, chùa to, Phật lớn, xe cộ nhiều, máy móc, phòng ốc sang cả như một nhà giàu sang không hơn không kém.

Tâm hoang vu của bạn đã hướng dẫn các bạn về rừng rú ngu si.

46- TÂM KHÔNG PHÓNG DẬT

LỜI PHẬT DẠY

Này các Tỳ Kheo, phạm có những thiện pháp nào, tất cả những pháp ấy lấy không phóng dật làm căn bản, lấy không phóng dật làm chỗ quy tụ, không phóng dật là tối thượng trong các pháp ấy.

CHÚ GIẢI:

Một lần nữa Đức Phật nói về tâm không phóng dật. Xin các bạn lưu ý: Muốn tâm không phóng dật thì các bạn phải phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Vậy pháp phòng hộ sáu căn là pháp nào?

1/ Thứ nhất là pháp độc cư

2/ Thứ hai là pháp Tứ Chánh Cần

3/ Thứ ba là pháp Tứ Niệm Xứ

4/ Thứ tư là pháp Thân Hành Niệm

Biết rõ tâm không phóng dật là pháp tối thượng trong các pháp thiện. Vậy thì muốn ly dục ly ác pháp thì chúng ta phải bằng mọi cách giữ gìn tâm không phóng dật. Phải không các bạn? Bằng mọi cách phải giữ tâm không phóng dật tức là phải biết lấy pháp làm hòn đảo, làm chỗ nương tựa vững chắc cho ta thì tâm sẽ không phóng dật. Cho nên Đức Phật thường nhắc nhở chúng ta: ***Hãy lấy giới luật và giáo pháp Ta làm Thầy, làm hòn đảo, làm chỗ nương tựa vững chắc.*** Chính vì chỗ tâm không phóng dật là thiện pháp tối thượng, là sự chuyển hóa nhân quả, là đạo đức không làm khổ mình khổ người, là mục đích tâm bất động của Phật Giáo, là Niết Bàn tại thế gian, là tâm thanh thản an lạc và vô sự, là bất động tâm định, là ly dục ly ác pháp... Cho nên, người tu hành theo Phật thì phải lấy tâm không phóng dật làm pháp môn tối thượng. Vậy trên bước đường tu theo Phật Giáo thì chúng ta phải khắc ghi trong lòng lời dạy này: lấy không phóng dật làm căn bản, lấy không phóng dật làm

chỗ quy tụ, không phóng dật là tối thượng trong các pháp thiện ấy.

47- PHÁP VI DIỆU

LỜI PHẬT DẠY

Này các Tỳ kheo, rồi ta suy nghĩ như sau: pháp này do ta chứng được, thật là sâu kín, khó thấy, khó chứng, tịch tịnh, cao thượng, siêu lý luận, vi diệu chỉ người có trí mới hiểu thấu còn quần chúng này thì ưa ái dục, khoái dục, ham thích ái dục, khó mà thấy được định lý, sự kiện này thật khó thấy: Tức là sự tịnh chỉ tất cả các hành, sự trừ bỏ tất cả sanh y, ái diệt, ly tham đoạn diệt, Niết Bàn.

CHÚ GIẢI

Những lời dạy trên đây, Đức Phật đã xác định một cách quả quyết rằng pháp môn của mình đã tìm ra và đã tu chứng là *sâu kín, mầu nhiệm, khó thấy, khó chứng, tịch tịnh, cao thượng, siêu lý luận và vi diệu*. Nếu ai đã tu tập đúng những pháp môn Giới, Định, Tuệ thì lời ca ngợi này là một sự thật, không có một chút

gì đối người.

Khi tu tập xong, chúng tôi mới hiểu rõ lời dạy này của Phật: *thật là sâu kín, mâu nhiệm, khó thấy, khó chứng, tịch tịnh, cao thượng, siêu lý luận và vi diệu*. Cho nên từ xưa đến nay các nhà học giả tu hành chưa tới nơi, tới chốn, lại đem kinh sách Phật ra giảng thuyết làm sai lệch nghĩa lý của Phật pháp.

Hiểu sai, làm lệch ý Phật mà còn kết tập thành kinh sách thì kinh sách ấy là một mớ kiến giải chữ nghĩa, chứ tu hành làm sao có đạt được những gì?

Pháp của Phật đâu phải để cho người tâm còn dục mà tu tập chứng đắc. Khi tâm còn dục các bạn không thể nào tu theo Phật Giáo được, cho nên Đức Phật nói: ***quần chúng này thì ưa ái dục, khoái dục, ham thích ái dục, khó mà thấy được định lý, sự kiện này thật khó thấy***.

Thưa các bạn! Khi các bạn muốn tu theo Phật Giáo thì các bạn có hiểu biết các bạn không? Bởi vì các bạn mang tâm dục đến với Đạo Phật thì các bạn chỉ uống công mà thôi. Nếu các bạn xa lìa tâm dục thì các bạn sẽ không ưa ái dục, không khoái ái dục, không ham thích ái dục thì các bạn mới thấy rõ định lý của Phật Giáo rất là mâu nhiệm và sâu kín.

48- HẠNH ĐỘC CƯ

LỜI PHẬT DẠY

Thế Tôn nhìn chúng Tỳ kheo đang yên lặng, hết sức yên lặng, rồi nói với các Tỳ kheo: Ta được thỏa mãn này các Tỳ kheo, với đạo lộ này tâm Ta được thỏa mãn, này các Tỳ kheo, với đạo lộ này hãy tinh tấn hơn nữa, để chứng đạt những gì chưa chứng đạt, để chứng đắc những gì chưa chứng đắc, để chứng ngộ những gì chưa chứng ngộ.

Hội chúng này không có lời thừa thãi, không có lời thừa dư đã được an trú trong lời dạy thanh tịnh.

Một hội chúng đáng được cung kính, đáng được tôn trọng, đáng được cúng dường, đáng được chấp tay, là phước điền vô thượng ở đời.

CHÚ GIẢI:

Nhìn một số chúng đông đảo theo Phật tu hành, giữ hạnh độc cư trọn vẹn, không tụ tập nói chuyện, ai nấy cũng lo giữ gìn phòng hộ sáu căn để ly dục ly ác pháp. Nhìn thấy thế, Đức Phật buộc miệng ngợi khen:

Một hội chúng đáng được cung kính, đáng được tôn trọng, đáng được cúng dường, đáng được chấp tay, là phước điền vô thượng ở đời.

Nhìn lại chúng tu hành trong Tu Viện Chơn Như như thế nào, chắc các bạn đều biết rất rõ.

Thưa các bạn!

Tất cả tu sĩ và cư sĩ được về Chơn Như tu tập là do từ ở các chùa Đại thừa, Thiên Tông, Tịnh Độ Tông, Khất sĩ, Mật Tông và Nam Tông. Vốn các tu sĩ và những cư sĩ này đã quen với nếp sống tại các chùa, tịnh xá, niệm Phật đường của họ; họ thích hội họp nói chuyện, thích ăn ngủ phi thời, thích tu ức chế tâm. Đến đây tuy có tu tập, nhưng tu tập theo kiểu của họ: phá giới luật Phật và vi phạm nội quy của Tu Viện Chơn Như. Chúng tôi khuyên dạy hết lời chúng vẫn không nghe, chúng nào tật nấy: ăn ngủ phi thời, nhất là nói chuyện, phá hạnh độc cư ...

Dem so sánh hai chúng, chúng của Tu Viện Chơn Như và chúng trong thời Đức Phật, thì chúng trong Tu Viện Chơn Như chỉ là những người quá vô minh, đã vào Tu Viện mà không chịu bỏ ngủ dục lạc thế gian, thì tu tập có ích lợi gì. Vì thế chúng

tôi biết rằng chúng tu tập tại Tu Viện Chơn Như chỉ là những tu sĩ tham ăn, tham ngủ, tham nói chuyện, vì thế họ tu ăn, tu ngủ, tu nói chuyện, ... mà thôi.

Nhìn các tu sĩ trong thời Đức Phật thì các bạn phải tự rất xấu hổ, các bạn chưa xứng đáng là tu sĩ của Phật Giáo. Thích hội họp, thích nói chuyện là tu sĩ ngoại đạo, là tu sĩ của Bà La Môn.

Con đường tu tập theo Phật Giáo còn rất xa. Phải trải qua ba giai đoạn:

1/ Giai đoạn thứ nhất để chứng đạt những gì chưa chứng đạt.

2/ Giai đoạn thứ hai Để chứng đắc những gì chưa chứng đắc.

3/ Giai đoạn thứ ba để chứng ngộ những gì chưa chứng ngộ.

Thời nay, người tu sĩ Phật Giáo chỉ tu danh, tu lợi, tu tiền, tu bạc, tu chùa to, Phật lớn, ... Chúng tôi chỉ mong sao Tu Viện Chơn Như sẽ có những người tu thật, để xác định Phật Giáo là ly dục ly ác pháp, chứ không phải tu ức chế tâm hết vọng tưởng như Đại Thừa, Thiên Tông, v.v...

49- CÓ AI BẮT BUỘC BẠN TU ĐÂU?

LỜI PHẬT DẠY

Này các Tỳ kheo, nghề sinh sống hèn hạ nhất là nghề khất thực (đi xin). Đây là một lời nguyên rủa trong đời. Này các Tỳ kheo khi nói ông là kẻ khất thực (xin ăn) với cái bát trên bàn tay, ông đi chỗ này chỗ kia và đấy là nghề sinh sống.

Này các Tỳ kheo điều mà các thiện gia nam tử chấp nhận là những vị nào sống vì lý tưởng, mục đích. Duyên với lý tưởng mục đích, không phải vì ma cưỡng ép, không phải vì trộm cướp cưỡng ép, không phải vì thiếu nợ, không phải vì sợ hãi, không phải vì không có nguồn sinh sống mà với ý nghĩ, ta bị chìm đắm trong sanh già bệnh chết, sầu, bi khổ ưu não, bị chìm đắm trong đau khổ, bị đoanh vây bởi đau khổ. rất có thể sự chám dứt toàn bộ khổ uẩn này được tìm ra. (Tương Ưng kinh tập III trang 171, 172, 173)

CHÚ GIẢI:

Lời Phật dạy trên đây là khéo nhắc nhở chúng ta: Tu theo Phật Giáo không có danh dự gì cả các bạn ạ! Chỉ là một người không tàn tật đi xin ăn. Không tàn tật đi xin ăn thì hèn hạ lắm các bạn ạ! Nếu các bạn sống không đúng Phạm hạnh, người đời sẽ không cung kính và không tôn trọng các bạn. Do thế họ không dâng lên cúng dường những nhu yếu phẩm cần thiết cho sự sống của các bạn, khi đó các bạn chỉ còn làm một cái nghề làm tôn giáo mê tín để trao đổi sự sống với họ.

Mục đích cao thượng của các bạn là Phạm hạnh ly dục ly ác pháp. Phạm hạnh ly dục ly ác pháp là gì? Là cạo bỏ râu tóc, đắp áo vải bô, sống không nhà cửa, không gia đình, thiếu dục tri túc, ba y, một bát, sống độc cư trầm lặng một mình, không thích hội họp, nói chuyện, thường tư duy quán chiếu đạo lý, thấy cái hay thì không khoe khoang, thấy cái lỗi lầm thì mau mau phát lộ, hối cải sửa đổi.

Qua bài kinh trên đây, một thiền sinh của Tu Viện đã ghi lại những điều mắt thấy tai nghe, để nói lên: TRI KIẾN VÀ BẢN LÃNH CỦA NGƯỜI TU THEO CHÁNH PHÁP NGUYÊN THỦY:

Khi chúng ta đến với chánh pháp Nguyên Thủy, chúng ta có những ước nguyện, có những tâm nguyện tu tập để chấm dứt mọi sự khổ đau của kiếp người, để gieo duyên với chánh pháp Nguyên Thủy. Chúng ta có hữu duyên từ nhiều kiếp xa xưa nên ngày hôm nay mới được gặp gỡ hội tụ về đây, cùng chung sống bên nhau tu tập. Chúng ta sống một ngày làm Phật, một ngày làm Thánh A La Hán, một ngày được sống trong thiện pháp, sống trong những từ trường thương yêu của chư Phật, của Thầy, của Út. Tâm của chúng ta luôn hân hoan, khinh an, thanh thản, an lạc và vô sự trong những ngày tháng đó. Vì vậy, ta cố gắng khắc phục những nhược điểm của chính mình; cố gắng tu tập để có được những kết quả tốt; cố gắng tu tập để có những giây phút an lạc và vô sự. Những giây phút một mình ở trong thất, đối diện với chính mình, đối diện với những tư tưởng của chính ta, đó là những giờ phút chiến đấu oanh liệt nhất, khi chúng ta bước chân vào Tu Viện tu tập, khi chúng ta đến với chánh pháp Nguyên Thủy.

Đến với Tu Viện, chúng ta tập sống một mình, sống cho mình, tu cho mình. Chúng ta tập sống một ngày làm Phật, một ngày làm A La Hán, nên mọi cái khó khăn

của chính ta được khắc phục, chế ngự, từ cái ăn uống, đến cái ngủ nghỉ, cái chỗ ở, cái nói chuyện, đều được ta khắc phục một cách dễ dàng không khó khăn chi. Bởi vì ta đang hướng đến làm Phật, làm A La Hán, để giải thoát, làm chủ sanh tử, cho nên ta không muốn đòi hỏi một cái gì hết. Ta tập sống đời sống thiếu dục tri túc như thời đức Phật thuở xưa. Mỗi ngày ta ôm bình bát đi xin cơm về ăn, cho gì ăn nấy, không đòi hỏi cầu kỳ; ta ngủ cũng vậy, đúng thời khóa tu tập giờ giấc nghiêm chỉnh; ta không nói chuyện nhiều, chỉ nói những điều cần thiết và thưa hỏi pháp khi gặp khó khăn. Tại sao chúng ta phải sống như vậy? Vì ta đang tập sống, ta đang hướng đến như Phật, như A la hán. Chúng ta tập sống theo truyền thống quá khứ của chư Phật để lại.

Đức Phật dạy rằng: Nay các Tỳ kheo, nghề sinh sống hèn hạ nhất là nghề khát thực (đi xin). Đây là một lời nguyên rủa trong đời, nay các Tỳ kheo khi nói ông là kẻ khát thực (xin ăn) với cái bát trên tay, ông đi chỗ này, chỗ kia và đấy là nghề sinh sống. Nay các Tỳ kheo, điều mà các thiện gia nam tử chấp nhận là những vị sống vì lý tưởng, mục đích. Duyên với lý tưởng mục đích, không phải vì ma cưỡng ép, không phải vì trộm cướp cưỡng ép, không phải vì

thiếu nợ, không phải vì sợ hãi, không phải vì không có nguồn sinh sống mà với ý nghĩ, ta bị chìm đắm trong sanh, già, bệnh, chết, sầu, bi khổ, ưu não, bị chìm đắm trong đau khổ, bị đoanh vây bởi đau khổ. Rất có thể sự chấm dứt toàn bộ khổ uẩn này được tìm ra. (Người khát thực. Tương Ưng Kinh, tập III, trang 171, 172, 173)

Như vậy, Đức Phật đã dạy cho chúng ta thấy rằng: khi ta ôm bình bát đi xin cơm về ăn là để xả tâm ly dục, ly ác pháp. Khi ta đi đến một trú xứ nào đó, hoặc ta đi đến khu nhà bếp để thọ nhận thức ăn là để xả tâm, xả những cái ham muốn ăn ngon, xả cái ham muốn ăn cầu kỳ, xả cái ham muốn ăn đòi hỏi, cũng như đòi hỏi cho tôi một tuần thêm đĩa rau, hoặc một tuần đĩa khoai, cho tôi cơm mềm, cho tôi cơm trắng, cho tôi thêm cái này, cho tôi thêm cái khác, v.v...

Chúng ta ăn uống là để ly dục, chứ không phải ăn uống để đắm nhiễm, cho nên đi khát thực, cho gì ăn nấy, không nên đòi hỏi, thêm cái này, thêm cái khác; chê cái này, chê cái khác. Nếu như chúng ta chưa xả được cái tâm của mình, ta chưa khắc phục được nội tâm của mình, vì ở khu vực nhà bếp cô Út Diệu Quang đã xấp soạn sẵn cho mỗi người một phần khát thực quá đầy

đủ, chỉ còn đem về thất thọ dụng mà thôi. Nếu ở nhà, hay ở chùa hoặc ở trú xứ nào đó, ta có thể sống đòi hỏi, chạy theo tâm dục của chính mình, muốn ăn uống thêm cái này, thêm cái khác. Khi ta bước chân vào Tu Viện tu tập, chúng ta tập sống một ngày làm Phật, làm A La Hán thì chúng ta phải cố gắng khắc phục, chế ngự tâm của mình, để được sống trọn vẹn trong một ngày đó, trong những tháng đó. Vì ta đang hướng tâm đến quả giải thoát, nên ta phải sống đúng thiện pháp, thực hành mục đích sa môn hạnh trong ngày đó, trong những tháng đó. Vì thế, ta không đòi hỏi một điều gì hết. Ứt cho gì ăn nấy, ta không khen, chê một điều gì. Bởi vì mục đích ta đến Tu Viện Chơn Như tu tập là để làm Phật, làm A la hán, làm chủ sanh tử, chấm dứt luân hồi, cho nên, ta phải khắc phục, chế ngự tâm dục của mình, để buông xả xuống hết, không đòi hỏi mong cầu một điều chi. Ăn uống là để được khỏe mạnh tu tập, để được no bụng mà tu, chứ có phải ta đến Tu Viện để du lịch hay nghỉ mát? Ta đến Tu Viện là để giải thoát không còn bị trói buộc trong ăn uống, ngủ nghỉ, chứ không phải đi bổ dưỡng.

Ngày xưa đức Phật A La Hán Thích Ca Mâu Ni đang trên đường tu tập, có bao

giờ Ngài về xin vua Suddhodana (vua Tịnh Phạn) hoặc xin bà con, bạn bè cho thêm cái này, thêm cái khác? Có bao giờ Ngài đi xin ăn mà xin thêm của đàn na tín thí cho tôi thêm đĩa rau, cho tôi thêm đĩa khoai, cho tôi cơm mềm, cơm trắng, cơm gạo lứt, v.v... và Ngài đi xin ăn, thí chủ cho gì Ngài đều hoan hỷ nhận đem về dùng, Ngài không có đòi hỏi và tất cả chúng Tỳ kheo thời Đức Phật đều như thế cả.

Chúng ta nêu gương hạnh của Trưởng Lão Thông Lạc đi khát thực, cho gì ăn nấy không đòi hỏi, mặc dù Trưởng Lão tuổi tác khá cao 76 tuổi rồi, Trưởng Lão làm việc suốt ngày trên computer, dạy chúng tu tập, làm việc không ngừng nghỉ, đóng sách, viết sách, dán sách, quét lá sân vườn mỗi buổi sáng, v.v... Trưởng Lão có bao giờ đòi hỏi Út cho Thầy thêm cái này, cái khác, đi xin cơm về ăn, có gì ăn nấy ăn xong rửa khay bát, như mọi người. Không có một vị thị giả nào. Có hôm ăn rau luộc không có nước tương, người bở một chút muối và lấy nước canh hoà tan để chấm rau ăn. Trưởng Lão sống rất tùy thuận, người là ngọn đuốc soi sáng của Tu Viện Chơn Như. Chúng ta đến Tu Viện tu tập là để giải thoát trong cái ăn uống ngủ nghỉ, nói chuyện, chứ không phải để trói buộc trong cái thèm ăn uống,

trong cái thềm ngủ nghỉ, trong cái thềm nói chuyện.

Thuở xưa Đức Phật và chúng Tỳ kheo thường ngủ nghỉ trong những ngôi điện thờ Capala, Gotamaka, điện thờ Sattambaka, điện thờ Baluputta, Sarandada... những gốc cây, những ngôi nhà trống ... Còn chúng ta bây giờ quá sung sướng và đầy đủ tiện nghi, được Thầy và cô Út cho mỗi người một cái thất, điện nước quá đầy đủ. Cái thất bằng liếp tre tâm vong của mỗi chúng ta là cái cội bồ đề. Vậy mà đôi khi ta còn bỏ cái cội bồ đề này để tìm cầu một cái cội bồ đề khác, đầy đủ tiện nghi hơn. Ta chạy theo tâm dục đòi hỏi của chính ta, chứ ta không ly dục. Nếu ta muốn ly dục thì ta đâu chối bỏ cái cội bồ đề (cái thất bằng liếp tre tâm vong) mà tìm cầu cái cội bồ đề khác (ngôi nhà gạch). Những diễn biến xảy ra quanh ta, là môi trường tốt để cho ta xả tâm, khắc phục và chế ngự tâm mình, khi có ác pháp xảy đến. Chúng ta sống chết dưới cội bồ đề này. Nếu nó mục nát và hưng hồng Thầy và Út sẽ cho ta cái cội bồ đề khác. Chúng ta phải tập sống để buông xả, chứ không phải bị trôi buộc.

Chúng ta hãy noi gương hạnh của Trưởng Lão Thông Lạc cội bồ đề của trưởng lão là cái thất bằng liếp tre tâm vong đã

củ kỹ, bên trong có một tảng đá, mà hằng ngày, hằng đêm Trưởng Lão tọa thiền nghỉ ngơi, để phục hồi sức khỏe. Không chiếu, gối, mền, chỉ có 3 y một bát, đơn sơ đi đâu cũng gọn gàng. Còn cô Út Diệu Quang thì chỗ nào cũng là cội bồ đề, Út ngủ nghỉ khi ở nhà bếp, khi ở nhà kho, v.v... miễn là ngủ nghỉ qua đêm. Khuya dậy sớm vừa tu tập, vừa nấu cơm, cô Út thật tuyệt vời!

Đôi khi chúng ta phải tư duy rằng; cô Út Diệu Quang phải thức dậy từ lúc 2 giờ sáng, để lo cơm nước, tuổi tác của Út cũng cao rồi, thân gầy ốm, buổi khuya thức dậy nấu cơm, hộ thất nuôi chúng tu tập. Cái khó khăn, cái vất vả khổ cực của Út chúng ta cần phải tư duy thật sâu sắc để xả cái tâm đòi hỏi ăn ngon dở, đòi hỏi các món này, các món khác. Nội cái ăn uống ngủ nghỉ, cái nói chuyện, chúng ta chưa làm chủ được, chưa thực hành thuần thục thì cái quả A La Hán kia, làm sao tu chúng được? Chúng ta chỉ tu chứng những trạng thái tướng điên đảo mà thôi.

Nếu các bạn đến Tu Viện Chơn Như tu tập, mà chưa sống trọn vẹn những thiện pháp này như: ba hạnh - ăn, ngủ, đọc cư - ba đức - nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng - thì dù các bạn có ở nơi đâu, có ở một trú xứ nào đó, thì cũng rất khó mà tu tập, vì ở

nơi đây là môi trường rất thuận lợi cho việc tu nhập thất miên mật và giữ hạnh độc cư trọn vẹn mà các bạn chưa tu tập nổi thì làm sao đến một trú xứ nào đó mà tu tập được. Khó khăn vô cùng. Ở Tu Viện Chơn Như còn có Thầy và cô Út, có nội quy, kỷ luật mà các bạn còn vi phạm nội quy, thì làm sao đến một trú xứ nào đó mà tu tập nổi. Bao nhiêu ác pháp đoanh quây đánh vào, làm sao chống trả nổi, rất dễ đầu hàng, sự tu tập chỉ còn dậm chân tại chỗ, không tiến lên được. Cho nên hơn bao giờ hết, chúng ta phải cố gắng nỗ lực trau dồi rèn luyện mỗi ngày. Sống và giữ đúng Phạm hạnh, chấp hành nội quy, kỷ luật của tu viện, thực hành thiện pháp: ba hạnh ăn, ngủ, độc cư, ba đức nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng thì mới hy vọng được giải thoát, làm chủ sanh tử, chứng Thánh quả A La Hán.

Tôi xin ghi lại những lời dạy của ngài Sàriputta (Xá Lợi Phất) về BỐN THÁNH CHÚNG trong kinh Trường Bộ tập II trang 588, 590.

Ngài Sariputta là bậc đại trí tuệ, trưởng tử của Như Lai, đã tu chứng Thánh quả A La Hán, Ngài dạy:

1. Nay các Hiền giả, ở đây vì Tỳ kheo tự bằng lòng với bất cứ loại y nào,

tán thán sự bằng lòng với bất cứ loại y nào, không cố gắng tìm cầu y một cách không xứng đáng, không có phiền não (tham, sân, si) nếu không được y. Nhưng khi được y, vị này không nhiễm trước, không say mê, không có phạm tội, vị này dùng y thấy các nguy hiểm và biết rõ sự giải thoát, vì tự bằng lòng với bất cứ loại y nào, vị ấy không khen mình chê người. Ở đây vị nào khéo léo, tinh cần, tỉnh giác chánh niệm. Đây các Hiền giả, vị Tỳ kheo ấy được gọi là một vị đã trung thành với Thánh chúng, theo truyền thống quá khứ.

2. Đây các Hiền giả, ở đây vị Tỳ kheo tự bằng lòng với bất cứ món ăn khất thực nào, không cố gắng tìm cầu món ăn khất thực một cách xứng đáng, không có phiền não (tham, sân, si) nếu không được món ăn khất thực. Nhưng khi được món ăn khất thực vị này không nhiễm trước, không say mê, không có phạm tội, vị này dùng các món ăn khất thực, thấy các nguy hiểm và biết rõ sự giải thoát. Vì tự bằng lòng với bất cứ món ăn khất thực nào, vị này không khen mình chê người. Ở đây vị này, khéo léo, tinh cần, tỉnh giác, chánh niệm. Đây các Hiền giả, vị Tỳ

kheo ấy được gọi là một vị đã trung thành với Thánh chúng theo truyền thống quá khứ.

3- Nay các Hiền giả, vị Tỳ kheo tự bằng lòng với bất cứ phòng xá nào, tán thán sự bằng lòng với bất cứ phòng xá nào không cố gắng tìm cầu phòng xá một cách không xứng đáng không có phiền não (tham, sân, si) nếu không được phòng xá hoặc trú xứ. Nhưng khi được phòng xá vị này không nhiễm trước, không say mê, không có phạm tội. Vị ấy dùng các phạm xá thấy các nguy hiểm và biết rõ sự giải thoát vì tự bằng lòng với bất cứ phòng xá nào, vị này không khen mình chê người. Ở đây vị này khéo léo, tinh cần, tỉnh giác, chánh niệm. Nay các Hiền giả, vị Tỳ kheo ấy được gọi là một vị đã trung thành với Thánh chúng theo truyền thống quá khứ.

4- Nay các Hiền giả, vị Tỳ kheo ưa thích đoạn trừ, hoan hỷ đoạn trừ, ưa thích tu tập, hoan hỷ tu tập. Nên không khen mình chê người. Ở đây vị Tỳ kheo này khéo léo tinh cần, tỉnh giác, chánh niệm. Nay các hiền giả, vị ấy được gọi là một vị đã trung thành với Thánh chúng theo truyền thống quá khứ.

Qua những lời dạy chúng Tỳ kheo trên đây của ngài Sàriputta (Xá Lợi Phất), chúng ta thấy thấm thía vô cùng. Những lời dạy này, như Người đang nhắc nhở chính chúng ta, vì hiện giờ chúng ta xét lại thấy mình quá lỗi lầm với Thầy và cô Út Diệu Quang, không xứng đáng là người tu sĩ Phật Giáo, nếu căn cứ theo lời giáo giới của Ngài Sàriputta.

Thưa các bạn, những lời tôi nói trên đây, có những điều chi không hợp với các bạn thì xin các bạn vui lòng tha thứ cho. Tôi nói ra đây để chúng ta biết những sự sai lầm của mình, để cố gắng khắc phục những sai lầm ấy, để trở thành những tu sĩ xứng đáng là đệ tử của Phật, để không hổ thẹn với lòng mình, để không mang nợ của đàn na thí chủ.

Kính chào các bạn, chúc các bạn thành công trên đường tu tập.

Kính ghi,

Một thiền sinh Chơn Như

Tu Viện Chơn Như, ngày 20- 8- 2003

MỤC LỤC

Lời nói đầu	5
1- Thập nhị nhân duyên	11
2- Đoạn tận lậu hoặc	20
3- Cần tu tập	25
4- Phải tự cứu mình	39
5- Tỉnh thức	42
6- Phải tập sống	44
Đúng bốn cách	44
7- Có năm cách sống	49
8- Tám điều dành cho bậc chân tu	74
9- Nên nhớ	89
10- Thủ gồm có bốn	90
11- Làm thế nào đoạn tận lậu ...	95
12- Hữu gồm có 3	98
13- Pháp môn yếm ly	100
14- Có bốn pháp cần nên tránh.	102
15- Pháp như lý tác ý	118
16- Phật và a la hán	120
17- Tu tập định vô lậu có	122

18- Thế giới siêu hình không có	125
19- Pháp môn như lý tác ý	127
20- Nhập bốn thiên	131
Nên lưu ý	131
21- Bạc a la hán	138
22- Ly dục tham	140
23- Tranh luận	142
24- Trong khi tu tập thiên	148
25- Từ bỏ	152
26- Giới hạnh I	155
27- Giới hạnh II	156
28- Thần thông	157
29- Người xuất gia có....	160
30- Nghĩa của các pháp	162
31- Giới cụ túc	170
32- Khéo tích tập	172
33- Gây gỗ	175
34- Công ơn rất lớn	177
35- Đệ nhất pháp của phật	178
36- Lạc là niết bàn	181
37- Bí quyết giải thoát	184
38- Pháp môn như lý tác ý	185

39- Xả nhân, duyên, nghiệp	187
40- Nhất tâm và toán loạn	195
41- Thế giới quan	197
Của phật giáo	197
42- Tánh thẳng thắn	198
43- Không thể cứu độ	201
44- Kết quả của Ly dục ly ác pháp	202
45- Tứ niệm xứ	205
46- Tâm không phóng dật	211
47- Pháp vi diệu	213
8- Hạnh độ cư	215
49- Có ai bắt buộc Bạn tu đâu?	218

XIN CÁC BẠN ĐÓN ĐỌC HAI TẬP SÁCH

1- Đạo Đức Làm Người tập 3

2- Giới Đức Thánh Tăng, Thánh Ni.

□ Đạo Đức Làm Người tập III dạy đạo đức về ý thức, đạo đức về lời nói, đạo đức về những hành động nơi thân, v.v...

Đọc sách đạo đức này, các bạn sẽ truy tìm những điều mới lạ trong thân tâm mà thật sự thì không có gì mới lạ cả. Vì nó là một sự thật trong nội tâm của các bạn, nhưng từ lâu, các bạn không lưu ý đến nó mà thôi.

□ Giới Đức Thánh Tăng và Thánh Ni là một bộ sách dạy về Phạm hạnh của những vị Tỳ Kheo Tăng và Ni.

Một tu sĩ Phật Giáo không tu học giới đức Thánh Tăng, Thánh Ni thì không xứng đáng là đệ tử của Phật. Xin các bạn Tăng, Ni lưu ý: “Giới luật còn là Phật Giáo còn, giới luật mất là Phật Giáo mất”.

MỜI QUÝ BẠN TÌM ĐỌC NHỮNG BỘ SÁCH CỦA TU VIỆN CHƠN NHƯ

- 1- Mười tập Đường Về Xứ Phật (Bộ mới).
 - 2- Giới Đức Làm Người tập I và II.
 - 3- Diễn Đàn Chơn Như (tức Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vì Chánh Phật Pháp) 7 tập.
 - 4- Cẩm Nang Tu Phật I, II.
 - 5- Thiên Căn Bản tập I. 6- Thọ Bát Quan Trai.
 - 7- Những lời Phật Dạy tập I, II và III (Bộ mới).
 - 8- Hành Thập Thiện.
 - 9- Thời Khóa tu Tập Trong Thời Đức Phật.
 - 10- Vườn Thơ Nguyên Thủy tập 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18.
 - 11- Cẩm Nang Hành Thiện.
 - 12- Mười Giới Đức Thánh Sa Di tập I và tập II. 13- Đạo Đức Làm Người tập I, tập II.
- Phật tử đã đưa hầu hết kinh sách của Tu Viện Chơn Như lên mạng ở địa chỉ:
www.nguyenthuychonnhu.net

SÁCH SẼ IN

1. Giới Đức Làm Thánh Tăng tập I.
- 2- Vườn Thơ Nguyên Thủy tập 19, 20, 21.
- 3- Những Lời Phật Dạy tập IV.
- 4- Đạo Đức Làm Người tập III.
- 5- Văn Hóa Truyền Thống tập II.

